

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 21 • 24 Mayıs 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

MESS'i yenmek, ihanete geçit vermemek için,

**grev komitelerine,
birleşik mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Metal işçileri grev kapısında, satış an meselesi.	3
Washington'da sınırları çizilen AKP savaş çığırtkanlığına devam ediyor.	4
ABD-İsrail ikilisi tedirgin.	5
Polisin hedefi basın!	6
Reyhanlı'da bir hafta daha geçerken.	7
Emekçiler Reyhanlı için sokakta!	8
"Bizi savaştıkları bir düşman olarak görüyorlar!"	9
İş güvencesi, insanca bir ücret, insanca yaşam için.	10
İşçiler direniyor!	11
İşçi grevleri artıyor.	12
THY grevinde her gün mücadele!	13
Grev komitelerine, birleşik mücadeleye!	14
Metal işçisi tarih istiyor!	15
Anti-emperyalist mücadelenin kapsamı ve niteliği - H.Fırat	16-18
"Anti-tekel demokratik devrim stratejisi": Portekiz deneyimi - H. Fırat.	19
Kolombiya: Gerilla hareketlerinde bir dönemin sonu - S. Eren.	20-21
"Özgür" Suriye Ordusu.	22
16. Pfingstjugentreffen sona erdi.	23
Üniversite kampüslerine ÖGB yerine polis.	24
Hiçbir gerçek karanlıkta kalmayacak!	25
Gençlik Reyhanlı'nın hesabını soruyor!	26
Kaypakkaya anıldı!	27
Nurhak şehitlerini mücadelemizde yaşatıyoruz! - B. Bahar.	28
Kaçırılan ama yitmiyip kalanlara - H. Eylül.	29
Düzenin ÇED aldatmacası.	30
Mücadele Postası.	31

Kızıl Bayrak'tan...

Sınıf hareketi cephesinden grev ve direnişlerin belirgin şekilde öne çıktığı bir dönemden geçiyoruz. İşçi sınıfının biriken öfkesinin ve mücadele isteğinin bir yansıması olan bu hareketlilik, gerek sermaye gerekse sendikal bürokrasi tarafından denetlenmek ve giderek kırılmak isteniyor. Sınıfın taban dinamizmine bağlı olarak gündeme gelen grevler ise, türlü baskı yöntemleriyle daha en başta etkisizleştirilmek isteniyor. THY grevinde yaşananlar bunun güncel bir örneği oldu. Grevin ilk gününden itibaren THY yönetiminin ve sermaye devletinin baskıları kesintisiz bir şekilde sürdü. THY yönetimi grevi etkisizleştirmek için grev kırıcı çalıştırmak dahil her türlü kirli yöntemi kullanmaktan geri durmadı. Havayolu grevinde yaşananlar ise, başta metal olmak üzere, diğer sektörlerde gündemde olan TİS ve grev sürecine hazırlık bakımından önemli deneyimler ortaya çıkardı.

On binlerce işçiyi kapsayacak olan metal grevine de sayılı günler kalmış bulunuyor. Sektörde örgütlü olan Birleşik Metal-İş ve Türk Metal Sendikası, MESS ile yürütülen grup metal TİS'lerinde yaşanan uyuşmazlık nedeniyle geçtiğimiz günlerde grev kararı almıştı. Birleşik Metal-İş Sendikası grev kararı ile birlikte 3 Haziran'da greve çıkacağını duyurmuştu. Bütün bu gelişmelere paralel olarak MESS, grev sürecini bloke etmek için lokavt kararı aldı. MESS'in bu kararı sürecin çetin geçeceğinin ilk işareti oldu.

Bütün bu gelişmeler ışığında, sayılı günler kalan metal grevine çok yönlü bir hazırlık ertelenemez bir görev olarak önümüzde duruyor. Başta metal işçilerini greve hazırlamak, sendikal bürokrasinin muhtemel ihanetine karşı sistematik olarak uyararak ve bilinçlendirmek, grev süreciyle şimdiden eylemli sınıf dayanışması zeminlerini oluşturmak bu hazırlığın ilk adımlarını oluşturuyor.

Sınıf devrimcileri, sınıf cephesinde yaşanan bu hareketliliğe etkin bir müdahale için tüm hazırlıklarını tamamlamalı, sonuç alıcı ve somut kazanımlar için tüm enerjisini ortaya koymalıdır.

Greve hazırlanan bir başka toplumsal kesim ise kamu emekçileri. Daha önce 12 Haziran tarihinde bir günlük uyarı grevi yapma kararı alan KESK, 657 sayılı yasa ve bazı kanun hükmünde kararnamelelerde değişiklik içeren bir yasa tasarısının meclis alt komisyonuna sunulması üzerine grev tarihini 5 Haziran'a çekti. KESK, hak kayıplarını içeren bir tasarının TBMM Genel Kurulu'na gelmesi durumunda bir günü aşan grevlerle mücadeleyi yükselteceğini de ilan etti.

Kamu emekçilerinin yükselteceği bu mücadele, toplam sınıf hareketinde yaşanan gelişmelerle birlikte düşünüldüğünde çok daha büyük bir önem kazanmış bulunuyor. Kamu emekçilerinin 5 Haziran'da gerçekleştireceği grevin güçlü geçmesi, dahası sonrasına taşınması ise sürecin en kritik halkasını oluşturuyor.

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga... '71 devrimci hareketinin bu üç yiğit devrimcisinin Nurhak Dağları'nda katledilmesinin üzerinden 42 yıl geçti.

Devrim ve sosyalizm davası için yaşamlarını tereddütsüzce ortaya koyan ve bu uğurda her türlü fedakarlıktan geri durmayarak bizlere onurlu ve devrimci bir miras bırakan Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga'nın anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/21 * 24 Mayıs 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No:19
Güngören / İSTANBUL

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

Kitapçılarda...

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Metal işçileri grev kapısında, satış an meselesi...

MESS'i yenmek, ihanete geçit vermemek için ileri!

İşçi sınıfı cephesinden oldukça önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Peş peşe alınan grev kararlarının ardından THY'de başlayan ve tüm engellemelere rağmen sürdürülen grev başı başına oldukça önemli bir gelişmedir. Bununla birlikte şu an pek çok işkolunda işçiler grevin eşliğinde bulunuyor. En önemlisi yüz bini aşkın metal işçisinin ayak sesleri duyuluyor. Öyle ki grev kararlarını alan metal işçileri yoğun bir eylemlilik süreci içerisinde geçiyor. Ülkenin en önemli ve stratejik fabrikalarının da içerisinde olduğu pek çok fabrikadan grev sesleri geliyor. Metal işçileri eylem üstüne eylem yaparak grev kararlılığını ortaya koyuyor. Büyük dev homurdanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor. Eğer başarırsa bu işçi sınıfının sermaye karşısındaki mücadelesinde dengeleri değiştirecek çapta bir gelişmenin yolunu açabilir.

Fakat bu o kadar kolay değil. Çünkü bu kadarını yapabilmek ancak ileri bir bilinç ve örgütlenme düzeyi ile mümkün olacaktır ki, şu durumda da metal işçilerinin bu bakımdan durumu pek iç açıcı değildir. Fakat söz konusu olan hareket içerisindeki bir yapıdır, bunun için hızlı bir değişimin dinamiklerini de içerisinde barındırmaktadır. Bu nedenle hareketin nasıl bir seyir izleyeceği konusunda bugünden net şeyler söylemek mümkün değildir.

Metal işçileri mevcut çalışma ve yaşam koşullarının değişmesi yolunda büyük bir istek duyuyorlar. Çünkü çok ağır şartlarda çalışırken karşılığında çok düşük ücret alıyorlar. Metal kapitalistleri son yaşanan krizleri işçilere fatura ederken metal işçilerinin sabrı da artık tükendi. Bunun böyle olduğu konusunda metal işçileri, Bosch çıkışından başlayarak çok net mesajlar verdiler. Sonuçta Türk Metal gibi kurumsallaşmış bir satış şebekesini grev kararı almaya zorladılar. Dahası sadece grev kararı aldırtmadılar, aynı zamanda da bu süreci eylemlilik tarzında örgütlemeye zorladılar. Metal işçilerinin kabına sığmayan öfkesi Türk Metal çetesini önüne katıp sürükledi.

İşçi sınıfı tarihinde böyle durumların pek çok örneği vardır. '87'deki bahar eylemlilikleri olarak bilinen ve büyük bir grev dalgası ile doruk noktasına '91'de maden işçilerinin Ankara yürüyüşüyle ulaşan hareket bunun en bilinen örneğidir. Elbette o dönem işçi sınıfı bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından yine de bugünkünden oldukça ileri durumdaydı. 12 Eylül darbesiyle önü açılan azgın sömür şartlarının biriktirdiği öfke patlıyordu, ama işçi sınıfı yine köklerini 12 Eylül öncesinden alan bilinçli öncü işçi kuşağına sahipti. Örgütlenmeye yatkın bu kuşak hareket içerisinde de hızla komiteler vb. biçimler altında örgütlenmeye de başlamıştı. Sonuçta Türk Metal'in de olduğu pek çok işbirlikçi sendikal yapıyı da greve çıkarmak zorunda bırakmış, dahası siyasal bir mecraya sığmanın sancılarını yaşamıştır. Fakat sendikal bürokrasiyi önüne katıp götüren bu güçlü hareket bir yerden sonra yine aynı sendikal bürokrasi tarafından kırılmıştır.

Aslında bu sonuca yol açan işçi sınıfının kendi iç zayıflıklarıdır. İşçi sınıfı sendikal bürokrasiyi açacak bir bağımsız bilinç ve örgütlenme kapasitesi

yaratmadığı, bağımsız bir önderliği içerisinde çikaramadığı ölçüde sendikal bürokrasiye boyun eğme yoluna gitmiştir. Bu zaman geldiğinde de o güne kadar sadece sürüklenmiş olanlar, hareketin önderi pozlarına rahatlıkla bürünebilmiş ve böylelikle de hareketi durdurma olanağı sağlayabilmişlerdir. Bunun için daha en başından itibaren hareketin gerisinde bulunan ve onu sığ sularla boğmaktan, ara bazı çözümlerle bitirmekten başka derdi olmayan Şemsi Denizler gibi bürokratlar işçi önderleri olarak sunulabilmiştir. İşçi sınıfı da onları böyle görüp başına basmışlardır. Oysa Denizler'i Mengen'e kadar sürükleyen işçiler böylelikle mücadelenin kaderini de onların ellerine teslim etmişlerdir.

Aslında çok uzağa gitmeye gerek yok, Tekel direnişinde olanları hatırlarsak ne demek istediğimizi belki daha net anlatabiliriz. Tekel işçileri Denizler pozları takınan Türkel ve ekibini aşacak bir taban örgütlenmesi yaratamadığı için ne olduğunu anlamadan çadırlarını sökmek zorunda kalmıştı.

Bugün metal işkolunda yaşanmakta olanlar da özünde bu örneklere uymaktadır. Metal işçileri Türk Metal'i önünden gitmeye zorlamaktadır. Türk Metal yöneticileri de karşısında durmaları halinde kendilerini yıkıp geçecek bu büyük basınca direnmenin faydasız olduğunu bildikleri için ona önderlik yapıyor pozları takınarak ipleri ellerine almaktadırlar. Bunun için grevin kapısına dayanılmış olması Türk Metal'in karanlık yöneticilerinin ilk fırsatta metal işçilerini satacakları gerçeğini değiştirmiyor. Ama bunun kendisi durumu çok daha hassas ve kırılabilir hale getiriyor.

Denizler maden işçilerini ancak iş makinalarıyla takviye edilen büyük bir asker-polis barikatının önünde durdurabilmişti. İşçi sınıfı bu barikatu aşabilecek bir bağımsız inisiyatif koyamadığı ölçüde Denizler'e de gün doğmuştu.

İşte anlaşıldığı kadarıyla bugün MESS ve ortağı Türk Metal de metal işçilerini grevin kapısında durdurmaya çalışmaktadırlar. Bugün birbiri ardına yapılan eylemlerin nedeni de aslında budur. Bu eylemler üzerinden bir yandan metal işçisinin enerjisi boşaltılmakta, diğer yandan ise Türk Metal çetesinin metal işçileri arasındaki manevi güç ve otoritesi arttırılmaya çalışılmaktadır. Böylelikle sendika ağalarının en bilinen oyunlarından olan "mücadele ettik ama kazanamadık" oyunu grev kapısında oynanmış olmaktadır. Öyle ki son günlerde görüldüğü gibi sanki yeterince mücadele edilmiş gibi yeniden görüşmelere başlanmıştır. Besbelli ki MESS ve Türk Metal satış oyununu nihayete erdirmeye çalışmaktadırlar.

Fakat mevcut durumda bunu ağrısız-sancısız

yapabilecekler mi? Bu pek mümkün görünmüyor. Şöyle ki; bugün metal işçileri arasında iki eğilimin varlığından bahsedebiliriz. Bunlardan ilki mevcut eylemlerin de geliştirdiği taleplerden kesinlikle geri adım atılmaması ve bunun için de gerekirse greve çıkılabileceği yönünde güçlenen bir eğilimdir. Diğer ise 9 aydır devam eden sürecin artık bir biçimde tamamlanmasını isteyen, grevden çekinen ve grevle kazanılacağına inancı zayıf bir diğer eğilim. İşte Türk Metal'in bugün güçlendirmeye çalıştığı ve yaslanmaya çalıştığı eğilim de budur. Yeniden başlayan pazarlıklar ve bu arada MESS'in lokavt ilan etmesi de bu eğilime

güç kazandırmak içindir. Metal işçilerinin haklarını söke söke alma inancı böylelikle darbelenirken, yaldızlarla süslenmiş bir satış sözleşmesinin yolu açılmaya çalışılmaktadır.

Niyetlerin bu olduğunun bir başka kanıtı grev kapısında olan metal işçilerinin, bugün grevde olan THY işçilerinden bilinçli olarak uzak tutulmasıdır. Dahası aynı zamanda Türk-İş Genel Sekreterliği koltuğunu elinde bulunduran Türk Metal yönetimi bu greve yönelik tek bir kelime söylememeye dikkat etmektedir. Zira böylelikle ÇAYKUR'dan

sonra THY'deki başarısız bir grev onların ellerini güçlendirecek, grev kapısında bir satışın zeminini hazırlamaya büyük yardımlarda bulunacaktır.

Yukarıda değindiğimiz gibi bu oyunu bozmak ancak işçi sınıfını bilinç ve örgütlenme kapasitesini geliştirmeye, onu sendikal çeteleri aşabilecek düzeye ulaştırabilmeye bağlıdır. Bu bakımdan ise özellikle bugün için izlemede görünse dahi Birleşik Metal cephesinden alınacak tutum son derece hayati bir rol oynayacaktır. Bugün Türk Metal'in yoğun eylemlerinin gölgesinde kalsa da, Birleşik Metal'de örgütlü işçiler sürecin seyrini belirleyebilecek esas dinamiklerden biridir. Çünkü onlar eğer kendi güçlerine dayanarak daha ileriye gitme cüreti gösterebilirlerse, MESS-Türk Metal'in "mücadele ettik ama ancak bu kadar olabildi" mizansenini yıkabilirler.

Fakat Birleşik Metal cephesinden de bu iradenin gösterilmesi esas olarak metal işçisinin bağımsız bilinç ve örgütlenme düzeyine bağlıdır. Çünkü bazı mücadeleci özellikleri, ayrıca MESS ve Türk Metal'in satış sözleşmesine teslim olmanın, yönetim kademesi üzerinde büyük bir basınç yaratacağı kesindir. Fakat sınıf mücadelesinin deneyimleri de gösteriyor ki, bu türden etkenler, tek başına mücadeleyi kararlı ve soluklu bir biçimde sürdürmek için yeterli değildir. Birleşik Metal'de örgütlü ileri sınıf bölükleri bunu bilerek hareket etmelidir.

Sınıf devrimcileri tüm bu gerçeklerden hareketle mücadele görevlerini tanımlamakta, sorumluluklarını kavramaktadırlar. Bu kavrayış ve sorumlulukla da metal işçisinin mücadelesinin doğru bir yolda ilerlemesi için daha güçlü bir yüklenme içerisine gireceklerdir.

“

Bu oyunu bozmak ancak işçi sınıfını bilinç ve örgütlenme kapasitesini geliştirmeye, onu sendikal çeteleri aşabilecek düzeye ulaştırabilmeye bağlıdır. Bu bakımdan ise özellikle bugün için izlemede görünse dahi Birleşik Metal cephesinden alınacak tutum son derece hayati bir rol oynayacaktır.

”

Washington'da sınırları çizilen AKP savaş çığırtkanlığına devam ediyor

şekilde Washington'dan dönmüş oldu.

ABD adına daha etkin tetikçilik...

Emperyalist ABD yönetimi, askerlerini her savaşa sürmeyeceğini, önümüzdeki dönemde “vekil savaşlar” sürecini başlatacağını ilan etmişti. Bunun anlamı, işbirlikçilerin ABD çıkarları için savaşıyor olmasıdır. Tıpkı son iki yılda Suriye’de olduğu gibi...

Halen bölgesel bir savaş riskiyle karşı karşıya bulunan Ortadoğu’da, “ABD’nin çıkarları için kim savaşıyor” sorusu orta yerde durmaktadır. Fakat soru ortada olsa da, bunun adayları bellidir; şimdilik Türkiye, İsrail, kökten-dinci çeteler ve finansör olarak Körfez şeyhleri...

Ortadoğu’da ABD’nin tetikçiliğini bu güçler üstlenecekler. Bu da Türk devletinin aktif tetikçilik misyonunun daha da pekiştirileceği anlamına geliyor. Obama-Erdoğan görüşmelerinden yansıyanlar, tarafların bu konuda mutabık kaldığına işaret ediyor.

Yeni Osmanlıcı hayallerin hezimetini

Bölgenin etkin gücü olma, dünya devleti düzeyine çıkma hayalleri son yıllarda Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin dilinden düşmüyordu. Oysa Suriye’deki olayların seyri ve AKP şefinin Washington’dan yansıyan tablosu, Türk devletinin bölgede “etkin oyuncu” olduğu savını yerle bir etti.

Türk devletinin bölgede belirleyici değil, emperyalizme tabi güçlerden biri olduğu bir kez daha ispatlanmıştır. Fakat bu durum ne Türk burjuvazisinin palazlandığı gerçeğini ortadan kaldırıyor ne onun siyasal alandaki temsilcisi olan AKP iktidarının yayılmacı heveslerden vazgeçeceği anlamına geliyor. Nitekim bir uçak dolusu kapitalistin Tayyip Erdoğan ile birlikte Washington’a gitmesi de bunu gösteriyor. Ancak AKP ve patronların “Washington çıkarması” devam ederken taşeronluğun hatırlatılması, sermaye iktidarının sınırlarını da göstermiştir.

Erdoğan-Davutoğlu ikilisine Washington’da çekilen ayar, yeni Osmanlıcı hayallerin temelden yoksunluğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele zamanı

Suriye’deki yıkıcı savaş devam ediyor. 2. Cenevre konferansı olsa da, emperyalistler ve onların güdümündeki tetikçiler, savaşı en azından belli bir süre daha devam ettireceklerdir. Bu da bölgesel savaş riskini gündemde tutuyor. İşte sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı, böyle bir savaşı kışkırtıyor. 2. Cenevre Konferansı’nın sabote edilmesi veya fiyaskoyla sonuçlanması durumunda, savaş riski daha güçlenecektir.

Bu koşullarda Suriye’yi hedef alan yıkıcı savaşa karşı çıkmak, emperyalist saldırganlığı mahkum etmek ve Ankara’daki işbirlikçi iktidara karşı birleşik direnişi yükseltmek kritik bir önem taşıyor. Zira bölge halklarının geleceği, birleşik bir direnişin örülebilmesiyle yakından bağlantılı olacaktır.

İrkçı-siyonist İsrail rejimiyle barışarak yeni bir Washington gezisi koparan Başbakan Tayyip Erdoğan, efendilerinin huzurunda aradığı huzuru bulmuşa pek benzemiyor. Hal böyleyken, kirli misyonuna soyunan yandaş/yalaka medya, AKP şefinin kalabalık bir heyetle düzenlediği ABD gezisine, utanmadan “tarihi”, “muhteşem” gibi anlamlar yüklemeye çalıştı.

Vurgulamak gerekiyor ki, ortada “tarihi” veya “muhteşem” olan bir şey yok. Ense sıvazlama ve pohpohlama olsa da, Tayyip’le heyetine özel ilgi gösterildiğine dair bir belirtiye rastlanmadı. ABD medyasının ilgisinin ise, “alt düzeyde” seyrettiği, hatta TV kanallarının AKP şefini yok saydığı farklı gözlemciler tarafından dile getirildi.

Reyhanlı’dan Washington’a kaçış

Reyhanlı’daki vahşi katliamdan birkaç gün sonra ABD’ye giden AKP şefinin, gezisini gereğinden fazla uzattığı gözlerden kaçmadı. Silahlandırdığı, eğittiği ve himaye ettiği çetelerin düzenlediği katliamın vebaliyle Washington’a giden Tayyip Erdoğan, efendilerinin huzurunda gereğinden fazla zaman geçirerek, üstüne sıçrayan kanı temizleyebileceğini sandı. Zira Reyhanlı’ya gitmeyi göze alamayan AKP şefi, günlerce ABD’de dolaşabildi.

Oysa katliamın sorumlusu olarak bütün eller AKP iktidarı ve Erdoğan-Davutoğlu ikilisini işaret ederken, Obama da, “katliam Esad’ın işi” masalını ciddiye almadı. Dolayısıyla, Reyhanlı katliamını Suriye’ye savaş ilan etmenin gerekçesi yapmaya çalışan Tayyip Erdoğan’ın hevesi kursağında kaldı. Dolayısıyla giderken olduğu gibi, dönerken de Reyhanlı katliamının vebali AKP şefinin sırtındaydı.

Suriye’ye kabadayılık taslama havaları işe yaramıyor

Tayyip Erdoğan’la dinci-Amerikancı iktidarı, iki

yıldır Suriye’ye kaba düşmanlık güdüyor. Beşar Esad’a ömür biçmeler, yüzlerce km.’lik sınırı yol geçen hanına çevirmeler, silahlı çetelere sınırsız destek vermeler, NATO saldırısı için yapılan çağrılar vb.

Körfez şeyhlerinin petrol-dolarlarıyla desteklenen bu kabadayılık gösterileri, Suriye’deki yıkıcı savaşı ağırlaştırmaya yaradı ama bu uğursuz ‘başarı’ bölge politikasının iflası pahasına oldu. Bu gerici politikanın bedelini Suriye halkları canlarıyla öderken, Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler ise daha çok sömürü, daha çok baskı ve devlet terörüne maruz kalarak ödüyorlar.

İçine düştükleri rezil açmazdan çıkış umuduyla Washington’a giden Tayyip Erdoğan’la müritleri, tek umutları olan ABD veya NATO’nun Suriye’ye savaş ilanı için çaba harcadılar, ama efendi doğrudan savaşa girebilecek durumda değil. Dolayısıyla kabadayılık gösterilerinin artık işe yaramadığı Washington’da ilan edilmiş oldu.

İşbirlikçi, efendinin izinden gider...

Savaş anlamına gelen “Uçuşa yasak bölge” ilan edilmesi için çırpınan AKP şefiyle müritlerinin bu hevesleri, bir kez daha kursaklarında kaldı. Çünkü ABD emperyalizmi, savaşa doğrudan girmeye niyetli değil. Savaşları işbirlikçileri üzerinden sürdürme politikası izleyeceğini geçen dönemde ilan eden Barack Obama yönetimi, şimdilik Rusya ile yapılan anlaşma gereği 2. Cenevre Konferansı’na hazırlanıyor.

Beyaz Saray’daki efendinin tutumu bu olunca, AKP şeflerine düşen de buna uygun hareket etmektir. Nitekim 2. Cenevre Konferansı’nın “ipe un sermek” anlamına geldiğini, Rusya’nın çözüm önünde engel olduğunu, Baas yönetiminin ne pahasına olursa olsun yıkılacağını vaaz eden Tayyip Erdoğan, Obama’nın önünde bu sözlerini yutmak durumunda kaldı.

Obama önünde ağız değiştirmek zorunda kalan AKP şefi, savaş kışkırtıcılığından vazgeçmiş değil. Ancak Ortadoğu’da ABD’nin taşeronu olmaktan öte bir rol oynayamayacağı konusunda dersini almış bir

Tetikçilerin hezimetini ABD-İsrail ikilisini tedirgin ediyor

Moskova'da görüşen Sergey Lavrov-John Kerry ikilisinin vardığı anlaşma üzerine toplanması kararlaştırılan 2. Cenevre Konferansı için hazırlıklar hızlandı. Taraflar, konferansın Suriye'deki yıkıcı savaştan çıkış ve siyasi geçiş süreci için bir başlangıç olması gerektiğini belirtiyorlar. Ancak bu arada sahadaki çatışmalar da tüm hızıyla devam ediyor.

Bir aydır kuşatma altında tuttuğu Kusayr kentini, iki gün süren bir saldırı ile ele geçiren Suriye Arap Ordusu (SAO), sahadaki dengeleri değiştirmeye başladı. Emperyalistlerin güdümündeki muhaliflerin kalesi sayılan Kusayr'ın düşmesi ABD, İngiltere, Fransa, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve Katar rejimlerini hayal kırıklığına uğrattı. Zira "yıkılmaz kale" olduğu sanılan Kusayr, iki günde SAO'nun denetimine geçti. Kent çevresinde yer yer çatışmalar devam etse de, Kusayr'da tetikçilerin yenilgisi kesinleşti. Hezimetin ardından Kusayr'ı kurtarma çağrılarını yapan Katar Emiri ile emperyalistlerin güdümündeki Suriyeli muhalifler, içine düştükleri aczi dile getirmenin ötesine geçemediler.

Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çapulcuları ile kökten dinci çetelerin, stratejik önemi olan Kusayr'da hezimete uğramasına ilk tepkiyi İsrail verdi. Tel Aviv'deki siyonist şefler, tehditler savururken, işgal altındaki Golan Tepeleri'nde İsrail ordusuna ait askeri araçlar Suriye sınırını ihlal etti.

İsrail'in küstahlığı bu defa yanıtız kalmadı. Sınırı ihlal eden İsrail aracını vuran Suriye ordusu, daha önce yapılan, "İsrail saldırılarına anında karşılık verilecektir" açıklamasının arkasında durdu. Suriye topraklarına iki füze atarak karşılık veren siyonistler, bir kez daha tehditler savurarak, kökten dinci çetelerin hezimetinden duydukları rahatsızlığı dile getirdiler.

BM Genel Sekreteri ve Güvenlik Konseyi'ne birer mektup gönderen Suriye Dışişleri Bakanlığı ise, Suriye'nin egemenliğine dönük bütün ihlallere anında

karşılık verme hakkını kullanacağını ve olaylardan İsrail'in sorumlu olduğunu beyan etti.

Kusayr'ın düşmesinden hemen sonra ikinci tepki ise, Washington'dan geldi. ABD Temsilciler Meclisi, çoğunluğun onayıyla, Suriye'deki çeteleri silahlandırma kararı aldığını ilan etti.

Teröre karşı mücadele ettiklerini iddia eden savaş çığırta kanı senatörler, aynı anda Suriye'deki teröristlere yapılan silah tedarikinin daha da artırılması kararını aldılar. Hava savunma füzeleri dahil olmak üzere, işbirlikçi çetelere ağır silahlar verilmesini isteyen Temsilciler Meclisi üyeleri, yıkıcı savaşı daha da şiddetlendirecek bir karar olarak, halkların kıyıma uğramasından sorumlu olduklarını bir kez daha gösterdiler.

İlk günden beri yıkıcı savaşın tarafı olan ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerini, Suriye'deki yıkım ve katliamlar zerre kadar ilgilendirmiyor. Nitekim çetelere milyarlarca dolar akıtanlar, sefalet içinde hayatta kalma mücadelesi veren Suriyeli mültecileri görmezden geliyorlar.

Tetikçileri sahada hezimete uğrarken savaş kışkırtıcılığına devam etmeleri, ABD-İsrail ikilisi ile işbirlikçilerinin, 2. Cenevre Konferansı'nda kullanabilecekleri kozları yitirme korkusundan da kaynaklanıyor. Hem İsrail'in hem ABD'nin manevralarının Suriye'deki yıkım ve katliamları daha da arttıracak olması, bu canilerin ilgi alanlarına bile girmiyor... Bu arada çetelerin hezimete uğramasından dolayı histerik bir ruh haline giren AKP şefi Tayyip Erdoğan da, "savaş çığırta kanlığında başı çeken kişi" ünvanını kimseye kaptırmadığını gösterdi.

Sahadaki çatışmalar, ABD ve işbirlikçilerini 2. Cenevre Konferansı'nı kabule zorladı. Buna karşın ABD-İsrail ikilisi ile işbirlikçileri, son dakikaya kadar savaşı körüklemeye devam edeceklerdir.

Avukatlar yasağa karşı Taksim'deydi!

İstanbul Barosu önünde toplanan avukatlar, meydana doğru yürüyerek hazırladıkları bildirinin dağıtımını yaptılar. Bildiride, yasakçı zihniyet teşhir edilerek yapılan hukuksuzluklara karşı hakların korunması çağrısı yer aldı.

Yürüyüş esnasında sürekli olarak yapılan konuşmalarda bu yasakların keyfi olduğu, herkesin toplantı ve yürüyüş yapma hakkının olduğu ve bunun yasalarda da yer aldığı belirtilerek yasakçı zihniyet teşhir edildi.

Kitle Fransız Konsolosluğu önüne geldiğinde ise ozalit açarak meydana doğru sloganlarla yürüyüşe devam etti. Meydana gelindiğinde ise yapılan eylemin nedenini anlatan ve yasaklamalara karşı mücadelenin devam edeceğini vurgulayan bir konuşmanın ardından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasını ÇHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu üyesi Av. Şerife Ceren Uysal okudu.

Açıklamada baskı ve devlet terörünün şiddetlendiği söylenirken, devletin bütün bürokrasi aygıtıyla suç işlediği ifade edildi. Fakat bu baskı politikalarının hiçbir zaman işe yaramadığı ve derhal son bulması gerektiği belirtildi.

Eylemi Adalet için Hukukçular, Çağdaş Avukatlar Grubu, ÇHD İstanbul Şubesi, Demokrasi için Hukukçular, İHD İstanbul Şubesi, Kartal Hukukçular Derneği örgütledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devletin işine gelirse...

İsrail'in Mavi Marmara gemisine düzenlediği ve 9 kişinin ölümüyle sonuçlanan baskına ilişkin açılan dava 20 Mayıs günü devam ederken, adliye önünde kitlesel basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması, devletin 1 Mayıs sonrasında hayata geçirdiği alan yasaklarının kimin için olduğunu da göz önüne serdi.

"Yasaklı alanda" eylem

Duruşma görüldüğü sırada yaklaşık 300 kişi adliye önünde toplandı. Mavi Marmara gemisinin resminin bulunduğu ve "İsrail yargılanıyor" yazılı iki balon yükselten grup ellerinde Filistin bayrakları taşıdı. Adliyenin karşısında meydanın duvarına saldırıda hayatını kaybedenlerin fotoğrafları da asıldı.

Sözkonusu eylem, devletin Taksim 1 Mayıs'ıyla birlikte devreye soktuğu alan yasaklarının gerçek anlamını da göz önüne serdi. 1 Mayıs'ın hemen ardından Taksim ve İstiklal Caddesi ile Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünü yasaklı ilan eden devlet, buralarda yapılmak istenen bir dizi eyleme de azgınca saldırmıştı. Ancak bu eylemi uzaktan izlemeyi "tercih etti."

Adliye önündeki eylemle aynı saatlerde Adli Tıp Kurumu önünde hasta tutsak Mete Diş için eylem yapmak isteyenlere yönelik polis saldırısı da devletin yasakçı tutumunun kime karşı olduğunu somut göstergesi oldu.

Polisin hedefi basın!

AKP'nin politik hedeflerine ulaşabilmek adına arttırdığı polis terörü 1 Mayıs'la birlikte ivmelendi. AKP'nin işçi sınıfına tam kölelik, Kürt halkına teslimiyet, Ortadoğu'ya ise işgal dayattığı bir dönemde bu saldırganlık olağan bir süreç olarak şekillendi. AKP gericiğinin 1 Mayıs'ta Taksim yasağıyla başlayan saldırganlığı, Taksim yasağını süreklileştirerek ve Çağlayan Adliyesi önünü de yasaklar halkasına ekleyerek devam etti.

2013 1 Mayısı açısından Taksim yasağına karşı sokağa çıkanlara uygulanan polis şiddetinin dozajı ve valinin pervasız açıklamaları saldırganlığın boyutunu da işaret ediyordu. Fakat polis şiddeti 1 Mayıs saldırılarıyla birlikte sistematik olarak başka bir alana daha yöneldi. 1 Mayıs saldırılarından itibaren polis basını da planlı bir saldırı kısıncasına alıyor.

3 haftanın özeti: Pervasız polis terörü

1 Mayıs'tan başlayarak son üç haftanın eylemlerine bakıldığında polisin basına yönelik saldırısı daha net görülüyor. Birkaç örnek verecek olursak;

1 Mayıs

Taksim 1 Mayıs'ında TOMA'dan anons yapan polis amiri basın emekçilerine "Bundan sonra müdahalemiz şiddetlenecektir. Görüntü almanızı istemiyoruz" diyerek tehdit etti. Polis, bu uyarının hemen ardından, önce TOMA'dan gazlı suyla basın emekçilerine saldırırken ardından direk hedef olarak gaz bombası yağdırdı. Tek bir eylemcinin dahi bulunmadığı bir alanda yaklaşık 20 basın emekçisinin etrafı atılan gaz bombalarıyla kaplanırken gaz maskesi bulunan bir dizi basın emekçisinin dahi yoğun gaz nedeniyle rahatsızlandığı görüldü.

Şişli DİSK civarındaki polis saldırılarında da benzer görüntüler yaşandı. Polis basın emekçilerinin görüntü almasını engellemeye ve açık hedef olarak saldırmaya burada da devam etti. Polis saldırıları sırasında altı basın emekçisi yaralandı.

5 Mayıs

BDSP'nin Denizler anmasına yönelik gerçekleşen polis saldırısı sırasında haber takibi yapan Dicle Haber Ajansı'nın iki muhabiri ve ANF muhabiri Zeynep Kuray gözaltına alındı. Polis, gözaltındaki muhabirleri devrimci basının tutumu ile bırakmak zorunda kaldı.

18 Mayıs

İbrahim Kaypakkaya anması öncesinde Taksim

Tünel bölgesini terörize edip girişleri kapatan polis, basın emekçilerinin alana ulaşmasını engellemeye çalıştı. Polis barikatlarından basın emekçilerinin girişine izin verilmedi. Yanı sıra polis amiri, çevik kuvvete "gösterilen basının alınması" direktifi verdi. Polisin bir *Kızıl Bayrak* muhabirini açık hedef olarak işaret edip "bunu gördüğünüz yerde fırsatı kaçırmayın" diyecek kadar rahat davranması ise bu tutumun merkezi bir kararla uygulandığının kanıtı oldu.

Keza saldırı anından itibaren *Halkın Günlüğü*, *Özgür Gelecek*, *Kızıl Bayrak* ve *Gelecek* gazetelerinin muhabirlerinin yaşadığı fiziksel saldırı ve tehditler de amir direktifinin pratiği oldu.

20 Mayıs

Mete Diş için Adli Tıp Kurumu önünde yapılan eyleme saldıran polisin, devrimci basın çalışanlarına yönelik tahammülsüzlüğü açık saldırı biçimini aldı. *Yürüyüş* muhabirinin yüzüne biber gazı sıkılarak "çekim yapma geri dön!" denerek tehditler savuruldu. *Kızıl Bayrak* muhabirine de tehditler savuran polis, *Kızıl Bayrak* muhabirinin haber takip etmesini engellemek istedi.

Basını 'marjinalleştirme' gayesi

Tüm bu somut örnekler polisin basına yönelik saldırılarının "münferit" tutumlar olmadığını kanıtıyor. Eylemlere yönelik polis şiddetinin tırmandırıldığı bir süreçte işçi ve emekçilere polisin gerçek yüzünü gösteren, şiddetini, işkencesini haberleştiren tüm basın susturulmaya çalışılıyor. Burjuva basının artık sansürün ötesine geçmiş oto kontrolü ve polise hizmet için görsellerini emniyete sunma pratiği düşünüldüğünde, saldırının hedefinin sol-sosyalist basına daraldığını da görmek gerekiyor.

Tüm bu saldırılar tabii ki ilk kez karşılaşılan bir durum değil. Türkiye gibi devrimci mücadelenin tamamen tasfiye edilemediği, Kürt halkının direngen kimliğinin teslim alınmadığı bir ülkede gazete binalarının bombalanmasından, toplatma rekoru kıran gazetelere, en çok tutuklu gazeteciden sokak ortasında infaz edilen muhabirlere kadar basına yönelik saldırıların ulaşabileceği boyutu yakın tarihimizden biliyoruz.

Polis terörü bugün sıradanlaştırılmaya, kanıksatılmaya çalışılıyor. Basın emekçileri özgünlüğünde de bu yanı sıra açık saldırı karşısında net bir tavır almak, temsil edilen özgür-devrimci basın geleneğini geleceğe taşımak iki kat daha önem kazanmış bulunuyor.

Lokumcu davası başladı

2011 yılında Artvin Hopa'daki AKP protestosu sırasında sermaye hükümeti şefi Erdoğan'ın gelişi nedeniyle polis terör estirmişti.

Hopa meydanını gaza boğan polis emekçilere pervasızca saldırmıştı. Kitleye ateş açmaktan dahi geri durmayan polis çok sayıda kişiyi yaralamıştı. Metin Lokumcu bu polis terörü sırasında biber gazından kaynaklı hayatını kaybetmişti.

Metin Lokumcu'nun ailesinin açtığı tazminat davasının ilk duruşması görüldü. Ankara 4. İdare Mahkemesi'nde görülen duruşmada Lokumcu'nun avukatları, İçişleri Bakanlığı'nın ağır hizmet kusuru olduğunu ifade etti. Lokumcu aliesi adına 341 avukat davaya müdafii olmak için dilekçe vererek desteklerini gösterdiler. Avukatlar, Lokumcu'nun kullanılan biber gazından etkileneceğini belirterek Türk Tabipler Birliği'nin bu yöndeki raporunu da mahkemeye delil olarak sundular. Avukatlar yaptıkları savunmada ayrıca yoğun ve ölçsüz gaz kullanıldığına dikkat çekerek Lokumcu'nun "devlet eliyle kullanılan kimyasal silah ile öldürüldüğünü" söylediler. Lokumcu ailesinin avukatı Gülşen Uzuner yaptığı savunmada Lokumcu'nun hayatını kaybetmesinde idarenin kusurunun bulunduğuna dikkat çekerek "Adalet arayışımız sürecektir" dedi.

Duruşmaya Lokumcu'nun oğlu Ulaş Lokumcu da katıldı. Ulaş Lokumcu babasının yoğun gaz nedeniyle kalp krizi geçirdiğini vurguladı.

Devlet cephesinden cinayeti meşrulaştıran savunma

İçişleri Bakanlığı'nı savunan avukatlarsa İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun hazırladığı Lokumcu'nun "kalp damar rahatsızlığı nedeniyle öldüğü" yönündeki raporu mahkemeye sunarak savunma yaptılar.

Bakanlık savunması ayrıca Lokumcu'yu suçlayarak "Kamu düzenini bozan" ilan etti. "Hem devletin kamu düzenini bozmak için eylemde bulunup, hem de yaralanınca ya da vefat edince devletten tazminat talebinde bulunulması hukuk sisteminin koruduğu bir hak olmamalıdır" diyen bakanlık savunması açıkça "eylemciyse başına gelenlere katlanacak" demiş oldu.

Bakanlık, savunmada Lokumcu'nun eylemcilerden olmasına, "Karadeniz isyandır, isyan Hopa'dır!" diye slogan attığına, "Karadeniz'in asi çocukları çayına suyuyla sahip çıkıyor!", "AKP Hopa'dan defol!" gibi "kalabalığı tahrik edecek" pankartlar astığı iddialarına sarıldı. Fakat o günün kamera kayıtlarına yansıyan görüntülerde Lokumcu polisin azgın saldırısını durdurmak için tartışırken görünüyor. "Yeter artık bunalttınız" diyen Lokumcu polise tepkisini "Hayde beni de alın! Memleketi kurtarın!" diyerek göstermişti. Kaldı ki bakanlığın iddia ettiği sloganları atmış, pankartları asmış bile olsa bu Lokumcu'nun biber gazıyla öldürülmesine gerekçe yapılamaz.

İdarenin hizmet kusuru olmaması doğal. Zira İçişleri Bakanlığı idaresi görevini yerine getirmiş hakkını savunan emekçilere azgınca saldırmıştır.

Tazminat davası ertelenirken yargılanan İçişleri Bakanlığı olduğu için Ankara 4. İdare Mahkemesi'nin kararına itiraz edilirse Danıştay kararı kesinleştirecek.

Reyhanlı'da bir hafta daha geçerken...

AKP'nin oyununu emekçiler bozuyor!

Reyhanlı'da meydana gelen ve çok sayıda kişinin yaşamını yitirdiği katliamın ardından devlet kendini aklamak için çalışmalarını tüm hafta boyunca sürdürdü. Sermaye hükümeti AKP şeflerinin başını çektiği çalışmalarda bir yandan kendini aklamak için çalışılırken diğer yandan manipülasyon ve yalanlarla savaş çıkırtkanı politikalar hakim kılınmak emekçilerin emperyalist politikalara karşı tepkileri susturulmak isteniyor.

Manipülasyon ve yönlendirme çabalarına rağmen başta Reyhanlı'daki bölge halkı olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin savaş politikalarına ödün vermeden karşı çıkması, Reyhanlı için yapılan eylemlerin polis terörüne rağmen kitlesel ve yaygın gerçekleştirilmesi AKP şeflerini rahatsız ediyor. Bundan dolayı tepkiyi kontrol altına tutabilmek adına her gün yeni bir yol deniyorlar.

İlk hareket: 'Fail yaratmak!'

Katliamdan Esad rejimini sorumlu tutan Türk devleti, yayın yasağı süresinde yaptığı 'kanıt temizliği'nin ardından, katliamın "faillerini" yakalamaya başladı. Şimdiye dek 12 kişi katliamın sorumlusu oldukları iddiasıyla tutuklandı. Konuyla ilgili açıklama yapan Hatay Valisi Mehmet Celalettin Lekesiz, büyük bir sevinçle, gizlilik kararı olan dosyada "asıl sorumlunun" da yakalandığı "müjdesini" verdi. Tutuklu sayısı 12'ye çıkarken MOBESE kayıtları olmayan patlamanın ardından, dosyada gizlilik kararı da olduğu için neden tutuklandıklarına dair tek bir somutluk bulunmuyor.

Saldırının sorumlusu olduğu iddia edilen kişi, mahalleli tarafından zeka geriliğinden mustarip bir kişi olarak biliniyor. Mehmet G.'nin Reyhanlı saldırısının planlayıcısı olduğu ve patlamada kullanılan araçları satın aldığı iddia ediliyor.

Harbiye İlçesi Yukarı Harbiye Mahallesi'nde oturan Mehmet G.'nin yakın çevresiyle görüşen gazete, mahalledekilerin, Mehmet G.'nin zeka geriliğinden mustarip olduğunu, deli dolu saldırgan ve kontrolsüz bir kişi olduğunu söylediklerini yazdı.

Habere göre, sokak çeteleri tarafından zaman zaman kullanılan Mehmet G.'nin böyle bir patlamayı organize edecek akli yeterlilikte olmadığını belirten mahalleliler, "Emniyet, Alevi mahallelerinden suçlu üretebilmek için çaba sarf ediyor. İlgisiz insanları örgüt haline dönüştürerek cihatçıların katliamını

bizlere yıkmak istiyorlar. Yakalananlar, başka suçlara bulaşmış olabilir, ama asla böyle bir katliamı yapamazlar, yapmazlar" diyor.

Hatay Valisi patlamayla ilgili kişilerin yakalandığını ifade etmişti. Ancak yakalandıkları söylenen Mehmet G ve Yusuf B'nin aileleri ile birlikte giderek polise teslim oldukları ortaya çıktı.

Reyhanlı patlamasıyla ilgili fail yaratma operasyonu her vesileyle Suriye Devleti'ne bağlamak için özel gayret gösterilirken son tutuklamaların ardından "Suriye İstihbarat Örgütü 'El Muhaberat'ın 200 kişiyi küçük gruplar halinde Türkiye'ye soktuğu" iddiaları yayınlandı.

"Esad'ın kaos timi" denerek verilen haberlerde Türkiye'ye gönderilen ekiplerin "karışıklık yaratma" görevi aldıkları anlatılıyor. Suriye'ye yönelik emperyalist saldırıların altını doldurmak için daha önce de üniversitelerdeki gerici-dinci çete saldırılarını El Muhaberat ajanlarının başlattığı iddiaları yayılmıştı.

Burjuva basına servis edilen bilgilerle yapılan haberlerde "kaos timi" vurgusu yapılırken aslında işçi ve emekçiler bu tanıma çok da yabancı değiller. Sermaye hükümeti hangi kesimi hedef alıp bir tutuklama furyası başlatsa hemen "kaos timi" orada karşımıza çıkıyor. 2011 yılında ODTÜ'de faşist saldırılara karşı direnen gençliği teslim alabilmek için "kaos timi" adıyla tutuklamalar yaşanmıştı. Yine seçim dönemi öncesinde Kürt hareketine karşı da aynı argüman devreye sokulmuş "KCK'nin 3000 kişilik kaos timi 50 bin kişiyi fişledi" başlıkları atılmıştı. Devrimci Karargah'ta "Ergenekon'un kaos timi" olarak lanse edilmişti.

İkinci hareket: 'Görevden almak!'

Saldırı konusundaki "hassasiyetini" göstermek için "canhıraş çalışan" Türk devleti, saldırının önlenmesi konusunda gerekli tedbirleri alamayan polis müdürünü de görevden aldı. Hatırlanacağı gibi, dinci partinin şefi Erdoğan, istihbarat ve polis teşkilatları arasındaki iletişimsizliğe dikkat çekmiş, saldırının bu nedenle önlemediğini iddia etmişti. Bunun faturası da polis müdürüne kesilmiş oldu.

Hatay Cumhuriyet Başsavcılığı Reyhanlı'daki bombalı saldırılar için ihmal soruşturması başlattığını açıkladı. Tüm kamu görevlileri için soruşturma açılması yapılacak soruşturmadan bağımsız olarak işçi ve emekçilerin tepkisine verilen karşılık olarak görmek

gerekiyor.

Katliamın faillerinin bulunduğu, sorumluların yargılanacağı, ihmali olan devlet görevlilerinin cezalandırıldığı gibi haberlerle, patlamanın hemen ardından kendisine yönelen öfke ve tepkiyi savuşturmaya, hiç değilse yumuşatmaya çalışıyor. Yalan ve çarpıtmalarına rağmen kendisini teşhir eden toplumsal muhalefet güçlerineyse azgınca saldırıyor.

Üçüncü hareket: Baskı ve terör

İlerici-sol güçler, tüm yalan ve çarpıtma çabalarına rağmen, patlamanın asıl sorumlusunun dinci-gerici AKP ve onun emperyalist savaş "hevesi" olduğunu haykırmaya devam ediyorlar. Saldırıdaki sorumluluğunu karartmaya çalışan AKP ise devreye soktuğu polis terörü ile alanlarda yükselen sesi boğmaya çalışıyor. Başta katliamın yaşandığı Reyhanlı'da olmak üzere bir dizi yerde, Reyhanlı'daki saldırıların arkasında dinci-gerici AKP'nin olduğu belirtilen eylemlere yönelik dizginsiz polis terörü hayata geçirildi. Çok sayıda kişi saldırılar sonucu gözaltına alındı. Üniversiteler savaş alanına döndü. Bir çok kişi de polis saldırısı nedeniyle yaralandı.

Polis terörü süreceksin olsa da, dinci partinin kendini aklama çabalarına karşı mücadele devam edecek.

AKP Reyhanlı'da 'para dağıtıyor'

Reyhanlı'da devlet ciddi miktarda para dağıtıyor. Görevliler, insanları arayıp, Ziraat Bankası'ndan isimlerine yatan paraları çekmelerini istiyor. Kimse, kime, neye göre para yatırıldığını bilemiyor. Değişik miktarlar yatırılmış. Adeta emekçiler para ile susturulmaya çalışılıyor.

Önlenlerin yakınlarına da ciddi bir para ödenmeye başlanacağı konuşuluyor. Emekçiler arasında "kaybedilen yaşam" başına 75 bin lira ödeneceği söylentisi dolaşiyor. Acıların taze olması, hükümet görevlilerinin taziye evlerine gidememesi nedeniyle bu ödemelerin bir süre sonra yapılacağı bildiriliyor. AKP şefi Erdoğan'ın ABD ziyaretinden döndükten sonra Reyhanlı'ya gideceğini söylemesi, bunun için şimdiden hazırlık yapmaya başlamış olmaları ve olası "kötü görüntü" ihtimalini ortadan kaldırmaya çalıştıkları da akıllara geliyor.

Dinci-gerici cenah, bunu yaparken de en iyi bildiği yöntemi kullanıyor: Satın almaya çalışmak! Hatırlanacağı gibi, Roboski Katliamı'ndan sonra da "kan parası" ile Roboskili ailelerin öfkelerini yumuşatmaya, konunun üzerini kapatmaya çalışmışlardı.

RedHack'ten Reyhanlı belgeleri!

RedHack, devletin Reyhanlı saldırılarına dair önceden bilgi sahibi olduğunu gösteren belgeleri yayınladı. Daha önce üniversitelerdeki yolsuzlukları sunduğu RedLeaks (redleaks.blogspot.com) üzerinden yayınlanan belgelerde devletin bombaları taşıyanların nerede olduğundan hangi araçları kullanacağına, hatta kullandıkları telefon numaralarına kadar bilgi sahibi olup gerekli önlemleri almadığı ortaya çıktı.

RedHack, Jandarma İstihbarat Daire Başkanlığı'na ait gizli belgeleri yayınlarken verdiği mesajda şunları ifade etti: "Reyhanlı halkını sadece bombalar değil, sansür de katletti. İstihbaratı çok önceden alınan bombaları eğer 'sırf savaş çıksın' diye halkın arasına salarsanız, böylede birileri oyununuzu bozar."

"Gerçekleri birilerinin ulastırması lazımdı, bizde bunu yapıyoruz. Korkmuyoruz çünkü hayat korkakları affetmez" diyen RedHack belgelerinde, Suriye'de faaliyet gösteren El Kaide yanlısı gruplara ulaştırılmak üzere bomba yüklü araçlara ilişkin bilgiler verildiğine dikkat çekerken Suriye yönetiminin araçları aradığını belirtiyor. Belgelerde istihbaratın 25 Nisan tarihli olduğu yani Reyhanlı patlamalarından 2 haftadan fazla bir süre öncesinde bilgi sahibi olduğu görülürken patlamanın Alevi dedelerine, sol örgütlere ve Suriye devletine yıkılmasının amaçlandığı söyleniyor.

Emekçiler Reyhanlı için sokakta!

Reyhanlı patlamaları sonrasında başlayan eylemler tüm çarpıtlara ve polis terörüne rağmen devam ediyor.

Hatay

Reyhanlı Katliamı'nın birinci haftasında emekçiler sokaklardaydı. Eğitim Sen, Tüm Bel Sen, Reyhanlı Çerkes Derneği ve düzen partisi CHP'nin Reyhanlı ilçe örgütlerinin katliamın birinci haftasında çağrısını yaptığı anma ve protesto eylemi için yüzlerce kişi Reyhanlı girişinde toplandı. Eylemciler "Oyunlarımız vardı oynadığımız kardeşçe / Söndürdünüz ocağımızı kallesçe - Reyhanlı Halkı" yazılı bir pankart açtı.

Yakınlarını kaybeden Reyhanlılılar'ın da aralarında bulunduğu kitle patlamanın yaşandığı Belediye Meydanı'na giderek karanfil bırakmak istedi. Ancak, eylemden önce emekçilere eyleme katılmamaları uyarılarının olduğu bildiriler dağıtan polis barikat kurarak yürüyüşe izin vermedi. "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Vali istifa!" sloganları ile barikata yüklenen kitle, daha sonra ara sokaklara dağılarak meydana ulaşmaya çalıştı.

Kitlenin meydana ulaşmasının ardından alana doğru ilerleyen polis, gaz bombalarıyla saldırıya geçti. Kitlenin de karşılık vermesi üzerine çatışma yaşanırken, kitle ara sokaklara çekilerek direnişi sürdürdü. Ancak tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırıyı arttıran polis, kitleyi kent merkezinin dışına çıkardı. Polis saldırısında çok sayıda kişi yaralandı.

Öte yandan polis kentin tüm giriş çıkışlarını ablukaya aldı. Caddeden polisler tepki gösteren Reyhanlılılar, "Tayyip'in / Fethullah'ın polisi!", "Defolun gidin!" diyerek tepki gösterdiler. Polis ise araçtan "Evinize dönün" anonsları yaptı.

İzmir

Reyhanlı'da yapılan katliam üzerine sermayenin temsilcisi AKP hükümeti bir yandan timsah gözyaşları

dökerken, öte yandan, katliamı kınayan ve gerçek katilleri hedef alan eylemlere azgınca saldırdı. 16 Mayıs akşamı Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti tarafından örgütlenen eyleme polis saldırdı. Saldırıda 28 kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınan öğrenciler 17 Mayıs sabahı serbest bırakıldılar. Gözaltıların bırakılmasının ardından 17 Mayıs akşamı hem Reyhanlı saldırısını, hem de Reyhanlı saldırısına karşı yapılan eylemlere yönelik saldırıyı protesto eden bir eylem daha yapıldı. Yüzlerce işçi ve emekçinin eyleme katılması polis terörüne duyulan tepkiyi de gösterdi.

Eski Sümerbank önünde toplanan kitle, "Reyhanlı halkı da gençlerimiz de yalnız değildir! / İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri" yazılı pankart taşıdılar. Buradan Basmane'de bulunan AKP Konak ilçe binası önüne yüründü. Yürüyüş sırasında yapılan konuşmalarla savaş çığırtkanı politikalar teşhir edildi.

Sermaye devletinin polisi, 17 Mayıs'taki eyleme saldırmadı ama, her zamankinden yoğun olan varlığıyla ortamı terörize etti. Yürüyüşün bitiş noktası

olan Konak AKP İlçe Binası önünde bu durum çok daha yoğundu. AKP İlçe Binası önünde basın açıklaması okundu. Basın metninin okunmasının ardından eylem sloganlarla bitirildi.

Çorlu

Çorlu'da Reyhanlı için eylem 19 Mayıs günü gerçekleştirildi. Çorlu Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eylemi DİSK/Birleşik Metal-İş, Türk Eğitim Sen ve Eğitim Sen örgütledi. Basın açıklamasında "Reyhanlı için yasta, savaşa karşı ayaktayız" ile "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" yazılı ozalitler açıldı.

Basın açıklaması öncesinde Eğitim Sen Çorlu Şube Başkanı Kazım Ünlü bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmadan sonra basın açıklamasını DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan okudu.

Açıklamaya BDSP, TKP, ÖDP, EMEP ve HDK bileşenleri katıldı.

GOP

GOP'ta biraraya gelen kurumlar gerçekleştirdikleri yürüyüşle Reyhanlı katliamını protesto ettiler.

Bağlarbaşı Caddesi üzerindeki caminin önünde biraraya gelen kitle buradan bildiri dağıtımını yaparak meydana doğru yürüdü. Yürüyüş boyunca Reyhanlı'da gerçekleşen katliamın sorumlusunun emperyalistler ve işbirlikçisi AKP hükümeti olduğu anlatıldı.

Meydanda yapılan konuşmayla Ortadoğu'daki emperyalist politikalar teşhir edilerek AKP'nin emperyalizmin taşeronu olduğu vurgulandı. Konuşmanın ardından basın açıklamasına geçildi.

Bileşenler adına ortak açıklamayı Eğitim Sen 4 No'lu Şube Sekreteri okudu. Açıklamada Reyhanlı katliamının sorumlusunun işbirlikçi AKP hükümeti olduğu ve katliamın ardından yayın yasağı koyan hükümetin gerçekleri gizlemeye çalıştığı vurgulandı. Katliamı protesto edenlere karşı uygulanan faşist devlet terörü teşhir edildi.

Çevrede toplanan emekçiler yürüyüşü ve açıklamayı ilgi ile izlediler. Emek ve Demokrasi Güçleri imzalı ortak pankartla yapılan yürüyüşe Eğitim Sen 4 No'lu Şube, BDSP, Halkevleri, ÖDP, HDK, TKP, BDP, Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi katıldı.

Kızıl Bayrak / Hatay-İzmir-Trakya-GOP

Esenyurt BDSP'den Reyhanlı için eylem

Esenyurt BDSP, başta Reyhanlı'daki katliam olmak üzere ölüm, kan ve yoksulluktan başka bir şey sunmayan emperyalistlere ve onların kirli savaşlarına karşı mücadeleyi yükseltmeye sınıfın devrimci bayrağı altında saf tutmaya çağırıldı.

21 Mayıs Salı akşamı Depo Kapalı Cadde girişinde biraraya gelinmesiyle başlayan eylemde "Reyhanlı'nın katili emperyalistler ve işbirlikçileridir. Emperyalistlerin askeri, kardeş halkların katili olmayacağız! / BDSP" şiarlı pankart açıldı, kızıl bayraklar taşındı.

Sloganlarla başlayan yürüyüşte yol boyunca yapılan konuşmalarda emekçiler emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini büyütme çağrıldı.

Yürüyüş yolunun sonuna gelindiğinde BDSP adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Reyhanlı Katliamı'nın sorumlularının ABD ve işbirlikçisi Türk sermaye devleti olduğu söylendi. Tüm bu saldırılara karşı çözüm yoluna işaret edildi. Mücadele kararlılığıyla ve örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısıyla eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

“Bizi savaştıkları bir düşman olarak görüyorlar!”

1 Mayıs'ta polisin attığı gaz bombasının isabet etmesi sonucu sol gözünü kaybeden İbrahim Akan ile yaşadıkları üzerine konuştuk. İbrahim İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü 2. sınıf öğrencisi. İstanbul doğumlu, 23 yaşında olan İbrahim, Bitlisli Kürt emekçi bir ailenin altı çocuğundan üçüncüsü. Uzun yıllardır İstanbul'da Beyoğlu'nda oturan aile, dört ay önce evlerini Fındıklı Mahallesi'ne taşınmışlar.

Aldığı darbe ile gözünü kaybeden, ışıktan oldukça rahatsız olan ve o günden bu yana hiç kesilmeyen bir baş ağrısı çeken İbrahim, ilaçlar kullanarak ağrılarını kurtulmaya, yaşamını bugünkü durumuna alışmaya çabalayarak sürdürmeye çalışıyor. Bu durumun yol açtığı psikolojik ve fiziksel zorluk içinde bizleri evinde ağırlayan İbrahim, sorularımızı cevapladı ve sohbet etme olanağı verdi. Okurlarımıza bu sohbeti sunuyoruz... (KB)

- Öncelikle geçmiş olsun İbrahim. Bize yaşadıklarınızı kısaca anlatır mısınız?

- Olay Okmeydanı'nda gerçekleşti. 1 Mayıs günü Okmeydanı'nda müdahalenin olduğu bir sokakta gaz bombası yedim. Polisin yakın mesafeden hedef olarak attığı gaz bombası gözümü isabet etti. Gazın ardından üzerime TOMA denen araçtan tazyikli su sıkıldı. Ondan sonra kendi çabalarımla oradaki müdahaleden kurtuldum. Yaralandığımı gören çevredeki insanlar yardımcı oldu. Beni hastaneye götürdüler. Üç hastane gezdik. En son saatler sonra geldiğimiz, ilk müdahalenin yapıldığı İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin polikliniklerinden biri olan Samatya (Merkez) Polikliniği'nde ameliyat edildim. Gözümün kötü durumda olduğunu ve alacaklarını söylediler. 5-6 parça olmuş. Fakat yine de gözümü diktiler. Sembolik bir göz duruyor ama, görme oranı sıfır. Alınma ihtimali var. Gözün henüz tutup tutmayacağı belli değil. Çürüme yapıp diğer göze de zarar verebilir. Kontrolde gidiyorum.

- Yaşamında neler değişti?

- Sol gözüm yok artık ve sol tarafı göremiyorum.

Raporluyum okula gidip gelemiyorum. Sınavlarım var ama şuan askıda. Şu an evdeyim, çıkamıyorum. Işık diğer gözümü alıyor, fazla rahatsız ediyor. Rahat hareket edemiyorum. Okuma yapamıyorum. Gözüme atılan fişekle fiziksel, ruhsal her türlü şekilde hayatımda kayba yol açıldı. Ailem, çevrem psikolojik olarak etkileniyor.

- Yaşadıklarının sonucunda neler söyleyeceksin?

- Kinle yapılan bir şey, çünkü hedef alınarak insanların üzerine atılıyor. Bu bize yönelik büyük bir kinin olduğunu gösteriyor. Demek ki onlarda bir şeyler eksik. Polisin, karşısındakini ne olarak gördüğünü bir sorgulamak gerekiyor. Karşısındakini bir vatandaş olarak mı görüyor. Koruması gerektiği bir kişi olarak mı, yoksa savaş halinde olduğu bir düşman olarak mı görüyor, onu sormak gerekiyor. Güvenlik gücü, toplum polisi diyoruz, toplumun güvenliğinden sorumludur diyoruz. Toplum kim oluyor, halk oluyor. Ama hedef aldıkları yine halk oluyor. Bu da bir çelişki. Bir düşmanlık, bir kin var. Tabii ki bunu bu hale getiren zihniyeti sorgulamak gerekiyor.

- Emekçiler, işçiler ve ezilen halklara karşı pervasız bir şiddet kullanmanın nedeni nedir?

- Bundan önceki 1 Mayıslar'da olsun, Newrozlar'da olsun kitlesel kutlamalarda olsun, izinli olduğu dönemlerde nasıl kardeşlik, beraberlik içinde bayram havasında kutlanıyordu. Yakın geçmişte bunun çok örneğini gördük. Serbest olsaydı bir şey olmaz diyemeyiz elbette.

Onların duymak istemediklerini söylediğin, dile getireceğin için senin çıkmanı, söylemeni istemezler. Harici ne olursa olsun, taraftar çıkabilir, taşkınlık yapabilir, herhangi farklı kutlamalar yapılabilir ama duymak istemedikleri birileri çıktıkları zaman susturmak isteyeceklerdir. Bu zaten ezelden beri böyle. Her şeyden önce ifade edeceğin bir şey yoksa bile, sana dur dediği zaman durmanı istiyor. Ben de durmak istemiyorum. Koyun değilim sonuçta. Komuta göre hareket etmek istemiyorum. İstedğim zaman istediğim yere çıkabilmek istiyorum. Özgürlük, istediğin yerde

istediğin şeyi haykırabilmektir. Temel olarak insanı teslim almak istiyorlar.

- Senin yaşadığın bu durumun ardından soruşturma açıldı mı?

- Bu olay sanki hiç yaşanmamış gibi. Kimse gelip sormuyor. Herhangi bir soruşturma yok. Sonuçta polis tarafından yapılmış bir saldırı. Bilinçli olarak yapılan bir şey. Tam tersine üstü kapatılmaya bile çalışıldı. Hastaneye gelen polis “olur böyle şeyler. Bizim arkadaşlarımız da yaralanıyor” dedi. Bir şekilde sıradanlaştırmaya çalışıyor bu saldırıyı. İnsanlar da “öldürse normaldir böyle şeyler” tarzında yaklaşıyor.

Devlet zaten bu hale getirdi. Doğal olarak da görmezden gelip üstünü kapatacak. Kendi suçunu kabul edecek kadar demokrasisini geliştirmiş durumda değil. Polis hakkında işlem yapmayan savcılar, polisin Dilan hakkında ortaya attığı belgeleri alıp kullanacaklardır. Devlete bağlı güvenlik güçleri toplumun güvenliğini sağlamak yerine zarar veriyorsa, bağlı olduğu kurumun yararı gereğidir, onlara hizmet ediyordur. Bu tek başına yapacağı bir şey değildir.

Hastane de başhekimlik bile ziyaret etmedi. Rapor vermeye bile korktular. Yabancı birinin ismini yazmaya çalıştılar.

- Sen bir şikayette bulundun mu? Bu konuda bir destek var mı?

- TUHAD'dan tanıdığımız bir avukat var. Bizimle ilgileniyor. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nden ve Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar da sormuşlar takip etmek istediklerini söylemişler. Emniyet, İçişleri Bakanı ve Vali hakkında suç duyurusunda bulundum. Sonuna kadar da takipçisi olacağım davamın.

- Devletin bu şiddeti karşısında neler yapmak gerekir? Son olarak neler söylemek istersin?

- Geçmişe bakarsak, bir Maraş katliamı, Sivas katliamı var. Halen aydınlatılmadı. Katilleri yargılanmadı. Aynı zihniyet geldi, Roboski katliamını yaptı. Eğer oralarda katiller açığa çıkartılıp cezalandırılıysaydı, belki buna cesaret edemezlerdi. Roboski'ye cesaret edemezlerdi. Bu şekilde düşünmek gerekir. Bugünkü yaşananlarda aynı boyutta bir durum.

Sonuçta faşist bir zihniyet. Oradan bir gelişme bekleyemezsin. Halk açısından bir gelişme bekleyebilirsin, ancak bu şekilde kırılabilir. Gene biz kendimizi geliştireceğiz. Bilinçleneceğiz, örgütleneceğiz. Topyekûn halk olarak karşı duracağız. Yoksa sen faşist bir zihniyetten bir ilerilik bekleyemezsin.

Bunun da nedeni duyarsızlık, tepkisizlik. Ben insanların tepkisiz kaldığını düşünüyorum. Biraz insanların duyarlı olması gerekiyor. Örgütlenip birlikte hareket etmesi gerekiyor. Ve biraz daha ses çıkarılabilir. Kamuoyu bir şeyleri sağlayabiliyor.

Bu yapılan uygulamalar bariz bir şekilde faşizmdir. Bu şiddete karşı ben, başta gençler, kadınlar olmak üzere duyarlı olmaya çağırıyorum. Örgütlenmeye, duruş sergilemeye çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Katil Ağar'a katil diyene suç duyurusu

İstanbul 23. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma sırasında Mehmet Ağar için katil tanımını kullanan Avukat Evrim Deniz Karatana için heyet suç duyurusunda bulundu.

16 Mayıs günü 10 aylık tutsaklığın ardından duruşmaya getirilen Sultan Işıklı'nın davası görülürken Av. Karatana müvekkilinin savunmasında Ağar'a katil dedi.

Karatana, Sultan Işıklı'nın tahliyesini istedikten sonra şunları ifade etti: “Polis şiddeti ülkemizde açıktır, şiddete direnmek meşrudur. Bu ülkede Mehmet Ağar denen katil serbestçe dolaşiyor. Yüzlerce insanı katletmiştir. Bir senede tahliye olmuştur. Müvekkilim de en az onun kadar tahliye hak etmektedir.”

Av. Karatana'nın, Ağar için “katil” demesi mahkeme heyetini rahatsız etti. Ağar'ı savunan heyet başkanı “savunma sınırında kalması” uyarısını yaparken ara kararlarda Ağar'a katil ifadesini kullandığından suç duyurusu yapılması da ekledi.

Mahkeme heyetinin tahammülsüzlüğü saldırganlığıyla sürdü. Avukat Karatana'nın bağlı bulunduğu Ankara Barosu'na şikayet edilmesine ve de Ağar'ın bilgi sahibi olması için duruşma tutanağının Ağar'a gönderilmesine karar veren mahkeme heyeti böylece Ağar'ı sahiplendiği gibi Karatana'nın ceza alması için her yolu devreye sokacağını da gösterdi.

İş güvencesi, insanca bir ücret, insanca yaşam için...

“Bir gün değil, her gün grev” şiarıyla 5 Haziran’da greve, sokağa!

12 Haziran tarihinde bir günlük uyarı grevi yapma kararı alan KESK, 657 sayılı yasa ve bazı kanun hükmünde kararnamelelerde değişiklik içeren bir yasa tasarısının meclis alt komisyonuna sunulması üzerine grev tarihini 5 Haziran’a çekti. “İş ve ücret güvencesi” ekseninde bir mücadeleyi eksen alan KESK, sendikalara göndermiş olduğu yazıda, hak kayıplarını içeren bir tasarının TBMM Genel Kurulu’na gelmesi durumunda bir günü aşan grevlerle mücadeleyi yükselteceklerini ilan etti.

Perspektif sorunu ve yasa tasarılarına bağlanmış bir mücadele anlayışı

KESK’in yazısında “bir günü aşan grevler”i ‘hak kayıplarını içeren bir tasarının TBMM Genel Kurulu’na gelmesi’ durumuna bağlayan bir bakış açısı yer almaktadır. Bu bakış açısı ise özü itibarıyla ‘topu taca atma’ anlamına gelmekte, 5 Haziran grevi sonrasında ucu açık ve belirsiz bir duruma itmektedir. KESK ve bağlı sendikalar, uzun yıllardır ‘yasa tasarılarının meclise gelmesi’, ‘toplu görüşme’ gibi süreçleri esas alan bir mücadele çizgisi izlemekte, bu ise, bir yandan kamu emekçilerinin güncel taleplerini mücadele konusu olarak görmeyen, mücadele isteklerini kıran ve KESK ile bağlarını zayıflatan bir rol oynamakta, öte yandan da saldırı yasalarının birer birer hayat bulmasında kolaylaştırıcı bir etken olmaktadır. Geçen yıl gerçekleştirilen 23 Mayıs ‘uyarı’ grevi sonrasında bir yıllık bir suskunluğa gömülen KESK, bu bakış açısı ile bir kez daha kendisini ve kamu emekçilerinin mücadelesini gününbirlik gelişmelere bağlayan bir tutum geliştirmektedir. Bu bakış açısının güncel karşılığı ise saldırı yasalarının geri çekilmesi değil, yasaların mecliste onaylandığı günlerde ‘yasa geçerken’ protesto edilmesi olmaktadır.

Kuşkusuz hak kayıplarını içeren yasal düzenlemelerin meclise gelmesi karşısında etkin bir karşı duruşu ortaya koymak önemlidir. Ama bundan daha önemlisi ise bu tasarıların meclise gelmesini beklemeden ve üstelik mücadeleyi herhangi bir yasa tasarısının varlığına indirgmeden kamu emekçilerinin güncel istemlerini birer mücadele konusu olarak gören bir mücadele çizgisinin izlenmesidir. Bu yapılamadığı ölçüde saldırı yasalarının meclise gelmesinin uygun koşulları oluşmakta, yasa tasarıları meclise geldikten

sonra gösterilen refleksler ise, bu tasarıların geri çekilmesini sağlamamaktadır. Bugüne kadar sağlık, demiryolları, haberleşme, eğitim, sosyal güvenlik gibi birçok alanda özelleştirmeyi ve hak gasplarını içeren düzenlemelerin hayat bulması KESK’in izlediği çizginin güncel karşılığı olması bakımından önem taşımaktadır.

Hak almayı eksen alan bir mücadele çizgisi izlenmelidir!

KESK’in ‘yasa meclise gelirse’ yönünde belirlediği çizginin sınırları, 23 Mayıs 2012 grevi sonrasında yaşanan gelişmeler karşısında gösterilen suskunluğu da açıklamaktadır. ‘Hak kayıpları içeren bir tasarı meclise gelirse’ biçimindeki mantık, hak almayı eksen alan bir mücadele çizgisini değil, gününbirlik gelişmelere bağlı ve stratejik hedeflerden yoksun ‘kendiliğindenci’ bir bakış açısını ortaya koymaktadır. Bu ise çoğunlukla hak kayıplarını içeren düzenlemeler karşısında da hazırlıksız, suskun ve eli-kolu bağlı kalmayı doğurmaktadır.

Kamu emekçilerinin beklentileri, talepleri ve mücadeleleri, şu veya bu tasarının meclise gelip gelmemesine bağlı olarak ele alınamaz. 657 değişikliklerini içeren herhangi bir yasa tasarısı gelirse bile mücadeleyi yükseltmek için yeterli neden vardır. Eğitim ve sağlıkta, demiryollarında, haberleşme sektöründe liberalleştirme ve özelleştirme politikaları, performansa dayalı çalışma sisteminin yaygınlaşması, yüzbinlerce kamu emekçisinin ek ve yan ödemelerin

emekli keseneğine dahil edilmesi yönündeki istemleri, ücret adaletsizlikleri, gelir kayıpları, 4/C’li emekçilerin kadro talepleri, taşeronluk sisteminin yaygınlaşması vb. birikmiş sorun ve talepler, bir mücadele programının ortaya konmasının gerekliliği açısından yeterli nedenlerdir. Kamu emekçilerinin birikmiş sorun ve talepleri yerli yerinde dururken, mücadeleyi, herhangi bir tasarının meclise gelip gelmemesi durumuna bağlamak, görev savmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Eğer kamu emekçilerinin birikmiş sorun ve talepleriyle bütünleştirilen uzun soluklu kesintisiz bir mücadele programı ekseninde bir çizgi izlenmezse, 5 Haziran grevi, ‘hava boşaltma’ ve tabandan gelişen mücadele dinamiklerinin tahrip edilmesine hizmet edecektir. Geçmişte yapılan ‘uyarı’ grevleri, sonrasında uzun bir eylemsizlik süreçleri olarak yaşanması nedeniyle, kamu emekçileri hareketinde ilerletici bir rol oynamamış, hak elde etmek şöyle dursun, hak kayıplarının yaşanmasına da engel olamamıştır.

Bugün 657’de değişiklik içeren yasa tasarısı özü itibarıyla üst düzey yönetici kadrolarının açıktan atanması ve böylece özel sektör mantığına uygun bir kamusal işleyişin hayata geçirilmesi amacını gütmektedir. Bu tasarının arkasından ise personel rejimine ilişkin diğer adımların atılacağını söylemek kehanet olmaz.

“Bir gün değil, her gün grev” şiarını yükseltelim!

5 Haziran grevinin güçlü geçirilmesi kadar, sonrasında da kesintisiz bir mücadele süreci olarak işletilmesi hayati bir önem taşımaktadır. Tabanın beklentilerini açığa çıkarmak, bu beklenti ve talepler doğrultusunda toplu sözleşme dönemini de içerecek biçimde grev eksenli uzun soluklu bir mücadele programı ortaya koymak ertelenemez bir görev olarak durmaktadır.

KESK’in 5 Haziran grevi sonrasında, önceki yıllarda gerçekleştirilen ‘uyarı’ grevleri sonrasında suskunluğuna bürünmesinin önüne geçmek, “Bir gün değil, her gün grev!” şiarını yükselterek kesintisiz bir mücadelenin hayat bulması yönünde taban basıncını ve beklentilerini açığa çıkarmak, sınıf devrimcilerinin ve öncü kamu emekçilerinin güncel yönelim ve hedefi olmalıdır.

KESK’ten Bursa’da toplantı

KESK Bursa Şubeler Platformu 22 Mayıs günü basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul gerçekleştirdi.

Tombul, basın açıklamasında “AKP kamu hizmetlerinin özelleştirme ve piyasalaştırma politikalarını tamamladı” dedikten sonra AKP’nin kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıracak bir tasarıyı hazırladığını da sözlerine ekledi. Tasarının neler getireceğini sıralayan Tombul, tasarıyla kamu kurumlarına CEO atanacağını, çeşitli düzenlemelerle kadrolaşmanın önünün açılacağını belirtti.

Yasa karşısındaki eylem planını da açıklayan Tombul, 27-31 Mayıs günlerinde işyerlerinde referandum sandıkları kuracaklarını belirtti. Tüm kamu emekçilerine de bu sandıklarda iradelerini ortaya koymaları yönünde çağrıda bulundu.

Son olarak ise Tombul, “5 Haziran’da 1 günlük uyarı eylemini yapacaklarını eğer bu eylem de dikkate alınmazsa 1 günü aşan grevler” yapacaklarını belirtti.

İşçiler direniyor!

Kızıl Bayrak gazetesi olarak bugün farklı farklı yerlerde süren direnişlerin güncel durumlarını kamuoyu ile paylaşmak istedik. Geçen sayımızda kargo işçilerinin mücadelesini yazdık. İşçi sınıfının mücadelesi içinde birer deneyim olarak yerlerini alan bu direnişlerin sesini, bilgilerine ulaşabildiklerimiz kadarı ile okuyucularımıza taşıyoruz... (KB)

Hey Tekstil: Bir yılı aşkındır direnişte olan işçiler, hakları için direnmeye devam ediyorlar.

Artık sağır sultanların bile öğrendiği, çalınmış kapı bırakmayan işçiler, görmeyen gözlerle duymayan kulaklara seslerini haykırmaya devam ediyorlar.

AKP'nin ödülleri verdiği, devletin kredi destekleri sunduğu Aynur ve Süreyya Bektaş sermayelerini katbekahtan arttırdılar. Sermaye sınıfının temel örgütlerinden TOBB yöneticisi olan şirket patronu, devletin açık desteği ile işçilerin haklarını gasp etmeye devam ediyor. Çalışma Bakanı Faruk Çelik ile de görüşen işçiler, halen taleplerine cevap alamamış değiller. Bir yıl içinde onlarca kez polis saldırısına maruz kalan, gözaltına alınan işçiler, haklarını almakta kararlılar.

Öyle ki direniş artık onlar için bir aile geleneği haline geldi. 1 Mayıs'ta polislin attığı gaz bombası ile yaranan Dilan, Hey Tekstil işçisi babasının direnişi kimliğinin izinden giderek bunu göstermiş durumda.

Direnişi işçiler, fabrikanın olduğu yerde gece-gündüz çadır direnişini sürdürüyorlar. Ayrıca her Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı'nda direnişteki Kazova işçileri ile birlikte basın açıklaması gerçekleştirilmeye devam ediyorlar.

Kazova Tekstil: Kazova Tekstil'in sahipleri Ümit ve Mustafa Umut Somuncu kardeşler, işçilerin haklarını gasp ederek ortadan kayboldular. İşçiler ise, yaptıkları eylemlerle ve atölye önünde direnişe başlayarak haklarını arıyorlar.

31 Ocak'ta iş akitlerinin feshedildiğini öğrenen işçiler, bunu fark ettikten sonra eylemlere başladılar. Hiçbir şekilde muhatap bulamayan işçiler, bir ay önce atölye önünde çadır kurarak direnişe başladılar. İşçiler 4 aylık maaşlarını, kıdem-ihbar tazminatlarını ve senelik izin ücretlerini alamamış durumdadılar. Diğer yandan işçilerin ulaşamadığı Kazova patronları, işyerinin olduğu binayı sattı. Fakat işçilerin hala haklarını ödemedi.

İşçiler binayı satın alanların, Kazova tabelasının indirilmesi ve direniş çadırının kaldırılmak istenmesi üzerine bu durumu kabul etmediler. Polislin de son günlerde baskılarını arttırdığı direnişte işçiler hakları için kararlılıkla mücadelelerini sürdürüyorlar. İşçiler her Çarşamba Şişli Cami'den Bomonti'de bulunan atölye önüne bir yürüyüş yapıyor. Ayrıca her cumartesi Taksim Tramvay Durağı'nda Hey Tekstil işçileri ile basın açıklaması gerçekleştiriyorlar.

Kuzu Deri: Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretin uygulandığı Kuzu Deri'de, patron Remzi Yılmaz'ın ve büyük oğlu Yücel Yılmaz'ın hakaretleri ve baskılarına karşı Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeyi seçen işçiler, sendikaya üye olduktan sonra da istifa baskısıyla yüz yüze kaldılar. Sendikadan istifa etmeyenleri bir bir işten atmaya başlayan patron, sendikalı olduğu için şuna kadar 6 işçinin işine son verdi. İşten atma saldırılarına işçilerin yanıtı ise direniş oldu.

160 günü geride bırakan direnişçiler, patronun oğluna karşı açtıkları hakaret davasını kazandılar. Bu

onların ilk zaferi oldu. İşçilerin açtıkları işe iade dava duruşmaları adli tatilden sonra görülecek. İşyerinde istifa baskıları halen sürüyor.

Dışardaki direnişi bitiremeyen Kuzu Deri sermayedarı, 9 yıl sonra ilk defa parça başı iş yapanlara zam yaptı. Maaşları 1600 TL'ye yükseltti ve maaş bordrosuna yansıttı. Direnişin somut kazanımlarının kendini göstermesi, moralleri daha da yükseltiyor. Fakat Kuzu Deri sermayedarı bunlarla işçileri, sendikal örgütlülüğünden vazgeçirmeye çalışıyor. Bu da yetmiyor üretimi taşeronlara vermeye hazırlanıyor.

Direnişçiler, her türlü saldırıya rağmen kapı önünde mücadelelerini sürdürmeye devam ediyorlar.

İsmacco: Sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, fabrikanın bulunduğu Tuzla Organize Sanayi kapısı önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Dünyaca ünlü Ermenegildo Zegna'ya üretim yapan firma, halen komplolar ve iftiralarla işçileri atmaya devam ediyor. Şu ana kadar toplam 9 işçi işten çıkarıldı.

İsmacco sermayedarına direnişle cevap işçiler, direnişlerinin 155. gününü geride bıraktı. Kapı önünde de birçok işçi, her türlü zorluğa göğüs geriyorlar. Deri-İş Sendikası üyesi direnişçiler, seslerini ve mücadelelerini firmanın satış mağazası önüne de taşıdılar. İstinye Park'ta, Nişantaşı'nda bulunan mağaza önünde eylemler gerçekleştirdiler. Bundan sonra her Cumartesi farklı bir mağaza önünde eylem yapacak olan direnişçiler, mücadelelerini kazanmakta kararlılar.

Pakmaya: Düşük ücret ve kötü çalışma koşullarının iyileştirilmesini isteyen Pakmaya işçileri, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Bu durum karşısında bugüne kadar Pakmaya sermayedarı toplam 14 işçiyi işten çıkardı.

İşçiler, işe iade talebi ile Pakmaya'nın Kocaeli, Düzce, İzmir'de bulunan fabrika ve İstanbul Mecidiyeköy'de bulunan holding binası önünde direnişe başladılar. 60. günü geride bırakan direnişleri süresince, özellikle sendika üyeliklerinden vazgeçilmesi için baskılar yaşanmaya başladı. Patron güzel sözler sarf ederek, bu da olmadıysa işçilere tehditler savurarak karşı saldırısını büyüttü. Bugüne kadar işçileri çalıştırmak dışında hatırlamayan Pak Holding A.Ş. ailesi, işçiler sendikalaştıktan sonra işçilere verdiği rüşvetle, örgütlülüğü bitirmeye çalıştı. Bünyesinde Mustafa Nevzat İlaç, Kartonsan A.Ş., Unifar Kimya, Pakgıda, Asgıda, Pakbiyoteknoloji şirketlerini bulduran holding sermayedarı, Cumhuriyet altını ve kömür gibi yardımlarla işçileri satın almaya çalışıyor. Ekonomik sıkıntıda olduğu için işçilere zam veremediğini söyleyenler, birden bu gerekçeyi unutmuş. Pak Holding, işçilerin haklarını tanımadığı gibi, çevreye verdikleri zararlar nedeni ile de gündeme geldi.

İşçilerin örgütlülüğünü tanımayan Pak Holding sermayedarı, ayrıca görüşmeye de yanaşmıyor. İşçilerin açtığı işe iade davasının henüz duruşmaları başlamış değil. İşten çıkartılırken tazminatları ödenen işçiler, yasal haklarını kullandıkları için çıkarılmış olmayı kabul etmiyorlar.

İşçiler, direnişlerini görmezden gelen *Star*, *Sabah*, *Hürriyet* gibi gazetelere, televizyon kanallarına da tepkililer. Yer yer yaptıkları eylemlerle seslerini yaymaya çalışan direnişçiler, yakın bir zaman önce dayanışma gecesi düzenleyerek, destek topladılar. Genel olarak ilerici kesimden destek alan direnişçiler, mücadelelerini sürdürmeye devam ediyorlar.

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri yürüttükleri faaliyetlerle işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm davasını yükseltmeye çağırıyorlar.

Küçükçekmece'de devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'nın 40. Ölüm yıldönümünde, sınıf devrimcileri işçi, emekçi mahallerinde devrimci önderlerin mirasına sahip çıkma çağrısını yükseltiyor.

İnönü Mahallesi ve Atatürk Mahallesi'nde 18 Mayıs Kaypakkaya anma eyleminin afişleri asıldı.

Ayrıca Atatürk Mahallesi'nde Kızıl Bayrak satışı yapılırken, emekçilerle, liselilerle yapılan sohbetlerde çeşitli gündemler üzerinden tartışmalar yürütüldü.

İbrahim Kaypakkaya üzerine yapılan sohbetlerde, devrimcilerin sürekli sansüre uğramasının yanında, yoz kültürün temsilcilerinin ise medya aracılığıyla sürekli olarak gündemde tutulduğu, emekçilerin beyinlerinin uyuşturulduğu ifade edildi.

Kartal'da sınıf devrimcileri, Reyhanlı'da yaşanan katliama ilişkin "Emperyalistlerden ve AKP'den hesap soralım!" başlıklı BDSP bildirisini sabah işçilerin işe gidiş saatlerinde Kartal tren istasyonunun girişinde dağıtarak katliamlardan hesap sormaya çağırdı.

Yanı sıra devrimci önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 40. yılında selamlandı. Bu kapsamda BDSP'nin anma afişleri Kartal merkez ve civarında kullanıldı.

Ümraniye'de sınıf devrimcileri *Kızıl Bayrak* gazetesini her hafta Cuma günü işçi ve emekçilere ulaştırılmaya devam ediyor. Satış sırasında emekçilerle çeşitli siyasal gündemler tartışılırken tek kurtuluşun devrim mücadelesini yükseltmekten geçtiği vurgulanıyor.

Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde yaşanan katliamı konu alan *Kızıl Bayrak*'ın önceki sayısının 17 Mayıs günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde satışı yapıldı. Satışlarda Hatay'daki katliam üzerine sohbetler edildi.

Ankara'da sermaye devletinin Reyhanlı saldırısının ardından sınıf devrimcileri Mamak ve Sincan'da sınıfa dayanışma çağrısı yapıyor.

Mamak'ta NATO Yolu Caddesi'nde sermaye devletini teşhir eden duvar gazeteleri kullanıldı. Yine Mamak'ta emperyalist savaşa ve NATO'ya karşı sürdürülen imza kampanyası faaliyetleri yürütülüyor.

Sincan'da BDSP imzalı bildiriler işçilerin yoğun olarak kullandığı servis noktalarına taşınıyor. Reyhanlı saldırısının teşhir edildiği bildiriler işçiler tarafından ilgi ile karşılanıyor. Sincan'da evlerin kapıları tek tek çalınarak emperyalist müdahale ve NATO'ya karşı imza toplanırken yanı sıra Reyhanlı katliamı teşhir ediliyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Kartal-Ümraniye-Ankara

İşçi grevleri artıyor...

Grevleri kazanmak için örgütlü mücadeleye!

Bahar döneminde kimi sektörlerde örgütlü olan sendikalar grev kararları almak zorunda kaldılar. Grev hakkı yeni düzenlemelerle neredeyse ortadan kaldırılan havacılık sektöründe çalışanlar greve başladılar. Metal sektöründe ise toplu sözleşme süreci uyuşmazlıkla sonuçlanan metal işçileri greve hazırlanıyorlar. Bu arada fiili grevler de gündeme geliyor. Diyarbakır'da 2 bin tuğla işçisi sigorta hakkı için ve insanca çalışma koşullarının sağlanması için fiilen greve başladılar.

ÇAYKUR grevinde yaşananlar ise sendika ağalarının ve AKP iktidarının grevi anlamsızlaştırmak noktasındaki becerilerinin en açık kanıtı oldu. AKP iktidarı tüm gücünü grevi boğmak için kullandı. Sendika ağaları ise greve işçiyi hazırlamak için kollarını bile kıpırdatmadı, işçinin nabzını tutmaktan özenle kaçındı. Bu açıdan sendika ağaları grevin kırılmasında başat rol oynadı.

Bir kamu işletmesi olan THY'de alınan grev kararının uygulanmaması için AKP iktidarı bir kez daha seferber oldu. AKP iktidarı THY işçilerinin sendikal hak ve özgürlüklerini ve grev haklarını görmezden geldi. THY grevinin ülkenin itibarına vereceği zarar demagojisine sarıldı. Buna paralel olarak THY yönetimi de greve katılımı engellemek için çalışanlara tehdit mesajları gönderdi.

Hava-İş Sendikası yönetimi işçileri greve çağırmasına rağmen ilk aşamada yapılan eylemi iş bırakma olarak tanımladı. Bu tutum özü itibarıyla greve hazırlıksızlığın, THY yönetimi karşısında zayıf kalmanın göstergesiydi. 305 işçinin işten atıldığı gerçeği ortada olduğu halde yeterli tepki örgütlenmemesi de greve yeterli hazırlık yapılmadığı gerçeğinin açık kanıtıydı.

Metal sektöründe alınan grev kararlarının boşa düşürülmesi için de gerek AKP iktidarı, gerekse de metal patronları ellerinden geleni yapıyorlar. Ancak AKP iktidarı ve metal patronlarından ziyade grevin önünde en önemli engel, MESS ile ortak şirketlere sahip olan Türk Metal Sendikası'dır. Bu sektörde en yüksek üye sayısına sahip olan bu sendikanın grev kararının arkasında sağlam durmayacağı aşikardır. Çelik-İş de Türk-Metal-İş'le aynı çizgide hareket etmektedir. Bu sektörde örgütlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ise henüz elle tutulur bir grev hazırlığı söz konusu değildir.

Grev kararlarının uygulanması, grevlerin başarılı olması sadece greve gidilen işyerlerindeki işçileri değil diğer işçi bölüklerini de derinden etkileyecektir.

Grevlerin başarılı olması için...

İşçi sınıfının grev silahını kullanma eğilimi artıyor. Son dönemde çeşitli iş kollarında işçilerin basıncı altında sendika ağaları grev kararları almak zorunda kalıyorlar.

Bununla birlikte sermaye devleti işçi sınıfının grev silahını kullanmasını engellemek için var gücüyle çalışıyor. Özellikle iş yaşamından grevi çıkarmak için gerekli tüm yasal düzenlemeler süreç içerisinde yapıldı/yapılıyor.

Tüm bu engellere karşı grev yasaklarının aşılabilemesinin tek yolu işyeri, iş kolu sınırlarını tanımadan işçilerin güç birliği yapmasıdır. Devam eden grevlerin başarısı için işçiler grevin tüm sonuçlarına hazırlıklı hale getirilmelidir. İşçilere grevi savunma bilinci ve kapasitesi kazandırılmalıdır. Bunun için grevci işçiler eylemli sürecin içine çekilmelidir.

Hatırlanacağı gibi '89'da başlayan grev dalgasının doruk noktası Zonguldak maden işçilerinin grevi olmuştu. Zonguldak grevi yürüyüşler ve çeşitli eylem biçimleriyle sokakta hissedildikçe başta Zonguldak olmak üzere tüm Türkiye'yi sarsacak sonuçlar ortaya çıkarmıştı. Günümüz koşullarında işçi sınıfı içerisinde biriken öfkenin de benzeri grev ve eylemli süreçleri

mayaladığını görmek ve hazırlıkları da buna göre yapmak gerekiyor.

Grev hazırlığının en önemli ayaklarından biri de grevin etkili bir şekilde örgütlenmesidir. İşçi sınıfının mücadele tarihi grev kararlarının etkili olmasının grev komitelerinden geçtiğini göstermektedir. Peki neden? Çünkü grev komitelerinde örgütlenmiş işçiler tıpkı bir ordu gibi hareket ederler. Grev komiteleri işçilerin sorumluluk almalarını ve grev sürecine aktif katılımını sağlar. Grev komiteleri aynı zamanda sendika ağalarının muhtemel ihanetlerinin panzehiri ve sendika ağalarının denetlenmesinin aracıdır.

Grev komiteleri aracılığı ile özneleşen işçiler umutlarını sendika ağalarına bağlamazlar ve kendi öz güçlerine olan güvenleri artar. Mücadeleyi sonuna kadar götürecektir. ÇAYKUR grevi bu yanlarıyla zayıf olduğu için, ÇAYKUR işçisi savaşı kaybetmiştir. Maalesef devam eden THY grevi ve diğer grev süreçlerinde de bu noktada belirgin bir zayıflık söz konusudur.

Greve katılan işçilerin ve ailelerinin asgari yaşam giderlerinin sağlanması grevin başarıyla sonuçlanması için önemli bir ön koşuldur. Bunun için grev fonuna sahip olunması yaşamsal önemdedir. ÇAYKUR grevinde bu bakımdan yeterli bir hazırlık söz konusu olmamış, Türk-İş'e bağlı sendika genel merkezleri başarı mesajları yayınlamakla yetinmişler ve ÇAYKUR grevinin mali olarak güçlendirilmesi konusunda kollarını bile kıpırdatmamışlardır. Eğer benzer bir manzara THY grevi ve metal grevlerinde de yaşanır grevin sürdürülmesi zorlaşacaktır.

Grevin başarıya ulaşması için grev kırılcılığına karşı sistematik mücadele yürütmek gerekmektedir. Bunun için öncelikle grev kırılcılığının ahlaki bir suç olduğu bilinci işçilere taşınmalıdır. Dahası grevin öznesi olan işçileri her türden grev kırılcılığına karşı mücadeleye hazırlamalı, fiili tutum almaları sağlanmalıdır.

Grev süreci devam eden işyerlerindeki öncü unsurlar hazırlıklarını gözden geçirmeli ve grevin zayıf kalan yanlarını güçlendirmek için harekete geçmelidirler. Tıpkı Kavel işçileri gibi haklılıklarından güçlerini alarak grev yasaklarını aşmalı, militan mücadeleyi içeren bir grev anlayışıyla süreci kazanmak için seferber olmalıdırlar. Bugün yapılması gereken Kavel işçisinin gösterdiği cüreti kuşanıp grev yasaklarını yerle bir etmektir.

MİB, demir çelik işçilerini ihanete karşı hazırlanmaya çağırıyor

Metal işkolundaki toplu sözleşme süreci birinci yılına yaklaşırken, Metal İşçileri Birliği İzmir Bakırçay Havzası'ndaki demir-çelik işçilerini, greve hazırlanmaya, grev komitelerini kurmaya çağırıyor.

MİB'in hazırlanmış olduğu, TİS sürecine ilişkin bildirimler, Asarlık ve Menemen'de sabah servislerine ve gece vardiyası çıkış servislerine dağıtıldı. Ajtasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımlarda, işçiler greve hazırlanmaya, grev komitelerini oluşturmaya ve grev sandıklarını kurmaya çağırıldı.

Sürecin fiili parçası olmayan demir-çelik işçileri, sürece aktif katılmaya, TİS'lere sahip çıkmaya çağırıldı. İDÇ, Habaş, Sider, Ege Çelik gibi demir-çelik tekellerinde örgütlü olan Türk Metal'in işçileri TİS'le ilgili gelişmeler hakkında bilgilendirmediği görüldü.

Ayrıca MİB'in MESS dayatmalarına karşı işçileri greve çağırın afişleri Çiğli'de yaygın olarak yapıldı.

Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan CMS Döküm'de ise 21 Mayıs günü grev oylamasına gidildi. Türk Metal'de örgütlü olan işçiler greve "evet" dediler.

THY grevinde her gün mücadele!

resmi çağrı olarak görmediğini beyan etmesiyle, faksla gönderilen yazı ile tarafımıza TOPLU SÖZLEŞMEYİ İMZALAMA çağrısı yapılmıştır” denerek başladı.

Çağrındaki üslup ve yaklaşımın THY çalışanlarına ve Hava-İş Sendikası’na saygı duymayan bir nitelikte olduğu belirtilerek “Bunu reddediyoruz” dendi.

THY Müdürlüğü önünde grev meydanı haline getirilen alanda dayanışma ziyaretleri 5. gün de sürdü. Akşama doğru grevciler araçları ile hava alanı içerisinde konvoy oluşturdular. Ellerindeki sendika ve grev flamaları ile araçlarına binen Hava-İş üyeleri terminal girişinin bulunduğu yolda turlayarak, korna çalarak tepkilerini dile getirdiler. Araçlarında zafer işaretleri ile coşkularını dışavuran grevciler, hava alanına araçları ile gelen yolcuların konvoylarına katılmaları ile desteklerini aldılar.

Grevin 6. gününde, İstanbul Tophane’de bulunan SGK İŞKUR Beyoğlu Müdürlüğü önünde yapılan eyleme grevci işçiler, ellerinde sendika flamaları, üzerinde “THY’de grev kırılcılığı tespit edin!”, “THY’de kurallar rafta grev var!” yazılı dövizler taşındılar. Eylem

boyunca “İŞKUR uyuma yasaları uygula!”, “Yandaş İŞKUR istemiyoruz!” sloganları ile tepkiler dile getirildi.

Basın açıklamasını Hava-İş Sendikası Genel Teşkilatlanma Sekreteri Kaya Sayın okudu. Sayın, açıklamada grev gözcülerinin engellendiğini somut örneklerle anlattı.

6356 sayılı yasaya aykırı olarak grev kırılcılığının yapıldığı belirtilen açıklamada, sendika tarafından yapılan tespitlerin bakanlık ve mahkemelere yazılı olarak başvurularla iletildiği ifade edilerek, bugüne kadar devlet yetkilileri tarafından hiçbir işlem yapılmadığına işaret edildi.

7. gününde grevciler Genel Müdürlük önünde bekleyişlerini sürdürürken gün boyu destek için ziyaretler devam etti. Direnişteki Nakliyat-İş üyesi Yurtiçi Kargo işçileri de destek ziyaretine geldiler. THY’de önceki günlerde eksik personelle ve rötarlı uçuşlar olurken, 4 uçuş iptal oldu. THY Genel Müdürlük binasında THY Yönetim Kurulu greve ilişkin bir toplantı yaparken grevci işçiler de ıslık ve sloganlarla eylemlerini sürdürdüler.

Grevi kırma peşinde olan THY, gözadağı verebilmek, grev kırılcı bulabilmek için kariyer sitelerine kaptan pilot veya ikinci pilot alımı için ilan verdi.

Türk Hava Yolları (THY) Yönetimi, 15 Mayıs’ta greve başlayan Hava-İş Sendikası’na 22 Mayıs’a kadar anlaşma için zaman vermişti. Bu yolla grevi baskı altına almak ve kırmak isteyen THY Yönetimi, sendikanın karşılık vermediği koşullarda kendi teklifini hayata geçireceğini söylemişti.

Hava-İş Sendikası da internet sitesinden yaptığı duyuruyla, THY Yönetimi’nin teklifine karşı bir teklif hazırladığını açıkladı. Grevin 8. gününde yapılan açıklamada zam oranları, uçucu ekiplerin dinlenme süreleri gibi uyuşmazlık maddelerinde kazanılmış hakların korunması öngörülürken 305 işçinin geri alınmasıyla ilgili olarak “Mahkeme kararları ve bu Mahkeme kararlarını kesinleştiren Yargıtay onamaları çerçevesinde verilen işe iade kararları dikkate alınarak, THY A.O Genel Müdürlüğüne bu kararları bildirilen üyelerimizin işe iade işlemlerinin yerine getirilmesi, kararlar oluştuğunda bu işlemlere bu yönlü devam edileceğinin işverence kabul ve taahhüt edilmesi” durumunda 24. dönem TİS’lerini imzalamaya hazır olduğu açıklandı.

THY grevinin sesi Bursa’da...

THY’de başlayan grev 7. gününde kararlılıkla sürerken, BDSP Hava-İş üyesi grevci işçileri selamladı. Sınıf devrimcileri THY grevinin sesini Bursa’ya taşıyarak sınıf dayanışmasını büyüttü.

BDSP’liler “THY’de grev kazanacak! Yaşasın sınıf dayanışması!”, ve “THY greviyle dayanışmaya!” şiarlı afişleri yaygın olarak kullandı. Bu kapsamda işçi servis güzergahı olan Ulubatlı Hasan Bulvarı ile Merinos’a, Osmangazi Metro çıkışı, Kent Meydanı, Şehreküstü, Fomara, Heykel, Demirtaşpaşa, Setbaşı, Timurtaşpaşa, Nalbantoğlu’na afişler yapıldı.

Afiş çalışması sırasında emekçilerin ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi. THY’deki grevci işçilerden bir hostesin annesi, sınıf devrimcilerini bu çalışmasından dolayı tebrik etti. Sınıf devrimcileri THY greviyle dayanışma içinde olduklarını belirterek, metaldeki grev sürecinden bahsettiler ve sınıf dayanışmasının önemi üzerinde durdular. Emekçi kadın ise haksızlıkların karşısında durmak gerektiğini söyleyerek çalışmalarımızda başarılar diledi.

THY yönetimi arkasına aldığı sermaye hükümeti AKP ve baskı aygıtı polise rağmen grevi dağıtamadı. Yapılan tüm hukuksuzluklara, kural ihlallerine rağmen greve katılım artarken 6. gün 4 uçuş “teknik nedenlerle” iptal edildi. THY yönetimi her ne kadar grevi dağıtamasa da elindeki güce güvenerek baskı ve dayatmalarını sürdürürken 7. gün sendikayı hiçe sayarak fiilen yeni sözleşmeyi devreye soktuğunu açıkladı.

Grev 2. gününde THY yönetiminin psikolojik saldırılarıyla başladı. THY yönetimi ve AKP şefleri grevin başarısızlığını ilan ederken uçuş sayısını azaltarak oluşabilecek iptal yada rötarları engellemeye çalışıyorlardı. Hava-İş üyesi grevcilerse her türlü baskıya karşın grev çadırını kuracaklarını ilan ederek işçiler arasında greve güven tazeledi.

Yurtdışı seferini yapan havayolu çalışanlarının seferlerini tamamladıktan sonra greve dahil olmaya başlaması grevin katılımını ikinci günün sonunda daha belirgin değiştirdi. Grevin 2. gününde BDSP dayanışma ziyareti gerçekleştirerek grevi sahiplendi.

4. gün Hava-İş Sendikası yazılı bir açıklama ile THY yönetiminin dayatmacı “anlaşma” çağrısına yanıt verdi. Hava-İş Genel merkez Yönetim Kurulu olarak yapılan açıklama “4. gününe giren THY grevimiz başarı ile sürmektedir. Din THY A.O Yönetimince önce basında sonra sendikamızın basın üzerinden yapılan çağrılarını

MESS'i yenmek, ihanete geçit vermemek için...

Grev komitelerine, birleşik mücadeleye!

Metal işçileri, kardeşler!

Yıllar boyunca MESS'in temsil ettiği patronları sırtımızda

taşıdık, servetlerine servet kattık. Ama ne pahasına! Üç kuruşluk ücret karşılığında kölece çalıştırıldık. Buna rağmen ilk fırsatta kapının önüne konulduk.

Yanıımızdaki arkadaşımız işsiz kalırken sırtımızdaki yük arttıkça arttı. Dayanacak gücümüz, boyun eğecek sabrımız kalmadı. Artık yeter dedik. MESS'ten ücretlerimizi az da olsa iyileştirmesini, sırtımızdaki yükün bir parça hafifletilmesini istedik. Ne mi oldu?

MESS bu son derece haklı ve meşru taleplerimizi kabul etmek yerine bizden daha fazlasını istedi. Üç kuruşluk zamlarla yetinmemizi, elimizde kalan son hak kırıntısından da vazgeçmemizi, üstüne de esnek çalışmayla tüm hayatımızı ellerine teslim etmemizi istedi.

Bu bizimle alay etmek, kavgaya davet etmek demektir. Davetlerini kabul ettik, grevin eşiğine dayandık.

Kardeşler!

Grevin eşiğine dayandık, ama ihanet ve satış uzakta değil.

Bugüne kadar MESS'e hizmet eden Türk Metal'in yöneticileri Bosch işçilerinin çıktıkları kıvılcımın yangına dönüşmesinden korkuyorlar. Onlara kaçacak delik bırakmadık, o yüzden de önümüzden gitmek zorunda kaldılar. Grev kapısına kadar sürüklendiler.

Şimdilerde de esip gürüyorlar, gerekirse grev gömleğini giyeriz diyorlar. Ama biliyoruz ki MESS ile aralarında su sızıyor. Hiç kuşumuz olmasın tüm yaptıklarını MESS ile birlikte kararlaştırıyor, satış için birlikte çalışıyorlar. Bizi yorup ileriye gitme cesaretimizi kırmak istiyorlar. Bunu başardıklarında da satış sözleşmesini yutturmanın hesabını yapıyorlar. Şartların satış için hazır olduğuna inandıklarında da on yıllardır yaptıklarını yapıp bir kez daha imzayı atacaklar. Elbette biz izin verirse!

Kardeşler!

Türk Metal gibi sendikacılıktan uzak bir çeteyi grevin eşiğine getiren güç biziz. Bu çete öfkemizden duydukları korkudan dolayı kıvranıp duruyor, ama yine de satış sözleşmesini geçiremiyor, geçiremediği için de

manevra yapmaya devam ediyor.

Ama şundan emin olmalıyız ki bunlarda oyun çoktur. Yalan, dolan ve aldatmacada ustadırlar.

Biz ise çok öfkeliyiz ama yeterince örgütlü değiliz. Örgütlü olmadığımız için önümüzde gitmek zorunda bıraktığımız Türk Metal'i aşabilecek yeterli bir güç ve donanımdan yoksunuz. Bunun ne demek olduğunu sözleşme taslakları açıklandığı sırada Renault ve Arçelik'te yaşananlardan biliyoruz. Buralarda işçi arkadaşlarımızın öfkesi bir sel gibi patladı, ama bu kadarı Türk Metal'den kurtulmaya yeterli olmadı.

İşte MESS'i yenmek ve ihanete geçit vermemek için mutlaka bu yetersizliklerimizi aşmalıyız.

Kardeşler!

Bu yolda yalan ve aldatmacalara kanmamalıyız. Dostumuzu düşmanımızı tanımalıyız. Onların oyunlarını konusunda da uyanık olmalı, mücadelede yan çizip satışa imza atmalarına engel olacak bir irade göstermeliyiz. Bunun için taleplerimizden atılacak her geri adımı ihanet saymalıyız. 'Taleplerimizden geri adım ihanettir, ihanete geçit vermeyeceğiz!' kararlılığını kuşanmalıyız.

İrademizi güce dönüştürmek, MESS'i ve ortağını aşmak için tabandan örgütlenmeliyiz. Öyle ya tek tek fabrikalarda ve giderek fabrikaların tümü arasında bir yumruk gibi hareket etmemizi sağlayacak örgütlenmeden yoksunsak, harekete geçsek dahi hem birlikte davranamaz, hem de sonuna kadar gidemeyiz. İşte bunun için sendika yönetimlerinden bağımsız olarak grev komitelerini kurmalı ve hangi sendikaya üye olduğuna bakmadan sınıf kardeşlerimizle ortak mücadele zeminlerinde bir araya gelmeliyiz.

Kardeşler!

Kazanmanın yolunun sınıf dayanışmasının büyütülmesinden geçtiğini de unutmamalıyız. Bu bilinçle hem bugün grevde olan sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı yükseltmeli ve ortak bir mücadele için de elimizden geleni yapmalıyız.

Çünkü bu mücadelede sadece karşımızda MESS ve ihanet çeteleri değil, aynı zamanda da sermayeye hizmette kusur etmeyen bir iktidar var. Bu iktidarın Çaykur ve THY'de nasıl da sermayenin yanında saf tutarak grev kırıcılığı yaptığını biliyoruz. Hiç kuşumuz olmasın ki Koçlar'ın hükmettiği iktidar, grev silahını kullanmak istediğimizde bizim de karşımızda duracaktır. İşte bunun için grev silahını elimizden almaya kalkanlara geçit vermemeliyiz.

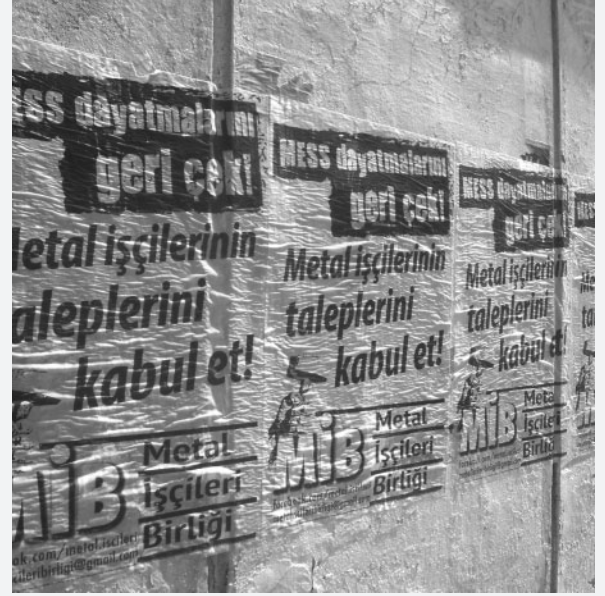
Kardeşler!

Yıllardır ezildiğimiz bu sömürü çarklarını durdurmak için verdiğimiz mücadelede önemli bir eşiğe geldik. Bu aşamadan sonra daha büyük bir kararlılık ve azimle davranmalıyız. Unutmayalım ki bize yaşamı zindana çeviren zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Oysa grev silahını kuşanıp omuz omuza yürüdüğümüzde kazanacağımız çok şey var!

Öyleyse MESS'i ezerek haklarımızı söküp almak için haydi eyleme, direnişe, greve!

Metal İşçileri Birliği

MİB faaliyetlerinden...

Bursa

İzmir ve Mudanya yolunda yapılan afiş çalışmasında Merinos, Sıramaşeler, Paşaçiftliği, Beşevler, Ataevler, Ataevler Kavşağı, Küçük Sanayi'ye ve Organize Sanayi Köprüsü'ne "MESS dayatmalarını geri çek! Metal işçilerinin taleplerini kabul et!/MİB" afişleriyle donatıldı.

Beşevler civarında MİB çalışanları polis tarafından durduruldu. İhbar aldıklarını belirten ekip ardından Güvenlik Şube'ye bağlı polisleri çağırıldı. Bu sırada çocuğu ile oradan geçen bir emekçi polislerin afiş yapıldığından kaynaklı sınıf devrimcilerini durdurması üzerine polisler sorular yönelmeye başladı. Polislere "neden gençleri bekletiyorsunuz, astıkları afişlerde ne sorun var?" diye sorarak MİB çalışanlarını sahiplenen emekçi, daha sonra sadece solcuların faaliyetlerinin hedef alındığını ve engellendiğini söyleyerek polisin tutumunu eleştirdi.

Polis MİB çalışanlarına toplamda 364 lira ceza kesti. Ceza kesilmesinin ardından MİB çalışanları çalışmalarına devam ettiler.

Manisa

Sendikaların grev kararını açıklamalarıyla birlikte Metal İşçileri Birliği de çalışmalarını yoğunlaştırmaya başladı. MİB olarak hazırlanan afişler Alağa ve Menemen'de yapıldı. Afişler demir-çelik işçilerinin servis güzergahlarına ve emekçi, semtlerine yapıldı.

Trakya

Trakya Metal İşçileri Birliği'nin MESS grup toplu sözleşmeleri çerçevesindeki çalışmaları yaygın bir şekilde sürüyor. Bu çerçevede MİB afişleri Çorlu ve çevresinde yaygın bir şekilde kullanılıyor. Kapaklı ve Çerkezköy'deki merkezi alanlara ve işçi geçiş noktalarına yaygın bir şekilde MİB afişlemeleri yapıldı.

Çorlu'da Metal İşçileri Birliği'nin MESS Grup Toplu sözleşme süreciyle ilgili faaliyetleri sürüyor. Bu çerçevede yaygın bir afişleme faaliyeti gerçekleştirildi. Afişler Çorlu'da merkezi noktalar ve işçi geçiş güzergahlarında yaygın bir şekilde gerçekleştirildi. Çorlu Merkez'de yoğun işçi noktaları olan Kız Meslek Lisesi civarı, Santral ve Kiler Market bölgesinde yaygın afişleme yapan MİB'liler, ayrıca Çorlu Sağlık Mahallesi'nde de aynı afişleri merkezi noktalara da yaptılar.

Kızıl Bayrak / Bursa-Manisa-Trakya

Metal işçisi tarih istiyor!

Türk Metal ile MESS arasında süren görüşmelerin tıkanmasının üzerine Türk Metal'in almış olduğu eylemlilik kararı çerçevesinde 22 Mayıs günü birçok kentte olduğu gibi Bursa'da da bir eylem gerçekleştirildi. Kent Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde işçiler iş çıkışı fabrika pankartlarıyla eyleme katıldılar.

İşçilerin eylem boyunca coşkulu olduğu gözlemlendi. Renault, Tofaş ve Delphi işçileri eyleme kitlesel katılırlarken, Renault işçileri eylem alanına girişte "Geliyor, geliyor Reno işçileri geliyor!" ve "Hey MESS şaşırma sabrımızı şaşırma!" sloganları atıldılar.

"Şalter inecek bu iş bitecek!" sloganı eylem boyunca en sık ve coşkulu atılan slogan oldu. Eylemde basın açıklamasını Türk Metal Bursa Nilüfer Şube Başkanı Ruhi Biçer okudu. Biçer'in açıklamasında Türk Metal'in alacağı eylem planına değinmemesi ve grev tarihine dair bir açıklama yapmaması üzerine metal işçileri Biçer'in konuşmasını sıklıkla sloganlarla engelledi.

Metal işçileri Biçer şahsında Türk Metal'e grev tarihi üzerinden baskı yaparken, Biçer'in "Eylem

yapamaz, salon toplantılarıyla süreci geçiştirir dediler eylemler mitingler yaptık. Grev kararı alamaz dediler aldık, asamaz dediler astık" sözleri metal işçileri tarafından "Tarih, tarih, tarih..." sloganları ile kesildi. Ayrıca metal işçileri konuşma sırasında sıklıkla "Başkan bu grevin tarihini ver!" ve "Grev gitmeden bu iş çözülmez!" sloganlarını attılar.

Biçer konuşmasını "Gün gündür sonunda biz kazanacağız" sözleri ile bitirmesi üzerine metal işçileri bir kez daha "Tarih, tarih, tarih..." sloganını attılar. Basın açıklamasının bitiminde MESS'in almış olduğu lokavt kararı da işçilere duyuruldu. Metal işçileri bu kararı "Caney caney caney, işte meydaney, delikanlı MESS nerdesin aney!" nakaratlarıyla karşıladılar.

Eylemden notlar:

- İşçiler geçmiş eylemlerinde attıkları "Başkan seninle ölüme de gideriz!" sloganını bu eylemde atmadılar. Sloganı yalnızca kürsünün önündeki bir grup işçi attı.

- Eyleme 1500'ü aşkın işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

MESS'ten lokavt kararı!

Metal toplu sözleşmelerinden taraflar kavga hazırlıklarını güçlendiriyor. MESS, 22 Mayıs'ta lokavt kararı aldı.

Metal işkolundaki Grup TİS sürecinde grev kararları alınmış, hem Birleşik Metal-İş hem de Türk Metal üyesi işçiler MESS'in kavga davetini kabul ettiklerini duyurmuşlardı. Fabrikalarına grev kararlarını asan metal işçileri, eylemlerde de grev kararlılığını sıklıkla dile getirmişti.

MESS'in çağrısı üzerine yeniden masaya oturan Türk Metal, son görüşmesini dün yapmıştı. Türk Metal ile görüşmesinin ertesi günü de MESS lokavt kararı aldığını duyurdu. MESS böylelikle metal işçilerinin grev iradesini kırmaya, işçileri kavgadan vazgeçirmeye çalışıyor.

MESS'in lokavt kararı, sürecin daha çetin koşullarda geçeceğini gösteriyor. Ancak metal işçilerinin yaptığı eylemden de anlaşılıyor ki, metal işçileri kavgaya hazırlanmış, MESS'i yere sermek için ellerini ovuşturuyor.

GAMAK'ta greve doğru

GAMAK fabrikasında toplu iş sözleşmesinde bir dizi madde için iki tarafın da ısrarcı olması üzerine uyuşmazlık zaptı tutuldu.

Uyuşmazlık kararının ardından grev kararını fabrikaya asan GAMAK işçileri greve doğru gidiyor. Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada yaklaşık 1000 işçi çalışıyor. Emekli işçilerin de çalıştığı fabrikada işçiler arasında sınıflandırma yapılarak işçiler arasında ücret uçurumu bulunuyor. "1. sınıf" ve "2. sınıf" işçilerin maaşları yüksek olmasına rağmen çoğunluğu genç işçi olan "öteki işçiler" asgari ücret alıyor.

Üç yılda bir yıl yapılan toplu iş sözleşmesi süreçlerinde daha önce genelde patronun dediği oluyor ve satış sözleşmesine imza atılıyordu. Bu yılki sözleşme dönemi diğerlerinden farklı olarak işçilerin kararlı duruşları sayesinde bir basınç altında hala devam ediyor.

%22 zam ve ücret farkı ortadan kaldırılсын talepleri doğrultusunda işçiler haftalardır eylemde. Sakal bırakma eylemi yapan işçiler ayrıca yemek boykotu ve öğle araları fabrika içinde yürüyüş gerçekleştiriyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

DİSA Otomotiv'de tek kişilik direniş!

Lüleburgaz yolu üzerinde kurulu bulunan DİSA Otomotiv'de sendikaya üye olduğu için işten atılan Bora Varol tek kişilik direnişe başladı.

20 Mayıs Pazartesi günü Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi öncülüğünde başlayan tek kişilik direniş 3. gününde devam ediyor.

DİSA Otomotiv, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü ve yetkili olduğu bir fabrika. Patron türlü ayak oyunları sendikayı boşa düşürmeye çalışıyor. Yeni işçi alımları yapan fabrika, sendikalı işçilerle, yeni işbaşı yapan işçileri bir araya getirmemeye özen gösteriyor.

Henüz işe yeni başlayan Bora Varol isimli işçi ise ilk elden sendikaya üye olduğu için patronun saldırılarının hedefi haline geldi.

Kızıl Bayrak / Trakya

Anti-emperyalist mücadele

(*Bağımsızlık ve Devrim, III. Bölüm, Eksen Yayıncılık, 1998, s. 64-75*)

Bugünün Türkiye'sinde anti-emperyalist mücadelenin kapsamı ve niteliği nedir sorusunu yöntemsel çerçeve içinde irdelemeyi sürdürelim.

Türkiye'de emperyalizmin iktisadi, siyasi, kültürel, mali ve diplomatik egemenliğini tasfiye etmek ne anlama gelir? Bu çok yönlü, çok boyutlu egemenlik nasıl tasfiye edilebilir? Bu sorunun yanıtı, tamamen, bu egemenlik hangi iktisadi ve sosyal temel üzerinde duruyor, hangi iktisadi-sosyal ilişkiler üzerinde yükseliyor sorusunun yanıtıyla bağlantılıdır. Zira emperyalist egemenliğin tasfiyesi ancak bu temelin ortadan kaldırılmasıyla, bu ilişkilerin tasfiye edilmesiyle mümkündür. Dolayısıyla sorumuzun yanıtı, bu belirlenen çerçeve içinde, bir somutluk ve kesinlik kazanıyor. Bugün emperyalizm Türkiye üzerindeki genel egemenliğini Türk burjuvazisinin bu toplumdaki sınıf egemenliğine, onun temsil ettiği kapitalist üretim ilişkilerine borçludur. Emperyalizmin Türkiye'deki egemenliğinin içteki temeli, kapitalist üretim ilişkileridir. Emperyalist egemenlik bu temel üzerinde yükselmekte, bu sayede devam etmektedir. Ama eğer emperyalizmin bu ülkedeki varlık temeli buysa, toplumsal-iktisadi temeli buysa, açıktır ki, siz bu temelleri tasfiye etmeden emperyalizmin çok yönlü egemenliğini tasfiye etme olanağı bulamazsınız.

Burada sorunların programatik çerçevesini ele aldığımızı, dolayısıyla devrimin stratejik sorunlarını tartışmakta olduğumuzu hatırlatmak belki gereksizdir. Emperyalizme bağımlılık Türkiye için temel bir yapısal sorunsu eğer, emperyalist egemenliğin tasfiyesi sorunu da doğal olarak bu kapsamda, yani bu bağımlılık ilişkisinin temellerini ortadan kaldırmak çerçevesinde tartışılır. Öteki her türlü anti-emperyalist istem, özlem ya da adım bu ana çerçeve içinde anlamını bulur. Örneğin siz burjuvaziyi tasfiye etmeden de bu ülkenin NATO'dan çıkışını sağlayabilirsiniz, ya da örneğin ABD ile olan ikili antlaşmaları feshettirebilir, askeri üslerin varlığına son verebilirsiniz, IMF'yle kölelik antlaşmalarını iptal ettirebilirsiniz. Bütün bunları burjuvazinin sınıf egemenliğini tasfiye etmeden de şu veya bu ölçüde yapabilirsiniz. Bunların hepsi siyasi önlemler olarak, kısmi iktisadi önlemler olarak, burjuvazinin siyasal sınıf egemenliğiyle bağdaşabilir adım ve önlemlerdir. Kaldı ki, bu çerçevede bir anti-emperyalist programı '60'lı yıllarda neo-kemalist solcu burjuva akımlar zaten formüle etmiş, savunmuş, darbeci çerçevede de olsa somut girişimlere konu etmişlerdi. Orta sınıf temsilcisi burjuva aydınlarının kapitalizmin temellerine dokunmayan, zaten böyle bir iddia da taşımayan bu programları ve çizgileri, bu önlemler paketinin sınırlı bir burjuva demokratik platformu

temsil ettiğinin bir başka güvenilir göstergesidir. İleride üzerinde daha geniş duracağız; Yön Hareketi'nde ifadesini bulan bu çizginin çöküşü, öteki etkenler yanında, emperyalist egemenliğin dayandığı kapitalist temelin iktisadi gelişme ve sosyal-siyasal olaylarla apaçık görülmesinin bir ifadesiydi. '60'lı yıllarda kapitalizm karşıtlığından koparılmış bir anti-emperyalist mücadelenin bayraktarlığına soyunmuş Yöncü aydınlar, emperyalist egemenliğin oturduğu sağlam kapitalist temelleri nihayet gördüler ve böylece milli sanayi kapitalizmine ilişkin son umutlarını yitirdiler. "Sistem" in gerçeklerine boyun eğdiler. Kendi burjuva konumlarının gereği ve kaçınılmaz bir sonucu olarak, onun karşısına dikilemeyeceklerini anlayınca, onunla bütünleşme yoluna gittiler. 12 Mart burada bir dönüm noktası oldu; '60'lı yıllardaki sevdalarından 12 Mart'la birlikte vazgeçtiler. 12 Mart sonrasında bu akımlardan geriye belirgin bir iz kalmaması rastlantı olabilir mi?

Fakat elbette, emperyalizmin Türkiye üzerindeki egemenliğine karşı ortaya çıkan orta sınıf ilericiliğinin '60'lı yılların ardından 12 Mart ile birlikte nefesini tüketmiş olması olgusu, onun o yıllarda bayraktarlığını yaptığı sınırlı anti-emperyalist istemlerin anlamını kaybettiğini, ya da burjuvazi devrilmedikçe bu önlemlerin gerçekleşmeyeceğini göstermez. Böyle bir iddia saçma olur.

Halk yığınlarının devrimci kalkışması ya da basıncı sonucunda bu adımlar kısmen de olsa atılabilir, bu tür önlemler şu veya bu ölçüde alınabilir. Ama bu adım ve önlemler, kendi başına, emperyalizmin ülke üzerindeki egemenliğinin son bulması anlamına gelmez, ki zaten şu an açıklayıp vurgulamaya çalıştığımız temel nokta da budur. Çünkü bu tür adım ya da önlemlere konu olan bağımlılık ilişkileri, emperyalizmin temeldeki iktisadi-mali egemenliğinin siyasal, askeri ve diplomatik sonuçlarından başka bir şey değildir. Emperyalizmin bu toplumdaki egemenliği, bu ülkede askeri üslerinin olmasından, ya da Türkiye'nin NATO üyesi olmasından ve ABD ile bir dizi askeri ve siyasal antlaşma yapmış olmasından, ya da uluslararası politikada Türkiye'nin Amerika'nın dümen suyundan olmasından doğmuyor. Böyle sanmak, nedenler ile sonuçları, ya da temeldeki iktisadi ilişkiler ile bu temelin yansımaları olan siyasal-askeri bağımlılık ilişkilerini birbirine karıştırmak olur. Elbetteki çağdaş dünyada emperyalist egemenliği bu tür ilişkilerden ayrı düşünmek mümkün değildir. Bunlar emperyalist egemenliğin aldığı somut biçimlerdir. Emperyalist kölelik ilişkileri bunlarla ete-kemiğe bürünür. Ama bu böyle olmakla birlikte, emperyalist egemenliğin asıl temeli ve özü iktisadi ve mali ilişkilerdir. Bu temel üzerinde ve bu temel sayesinde ki, emperyalist burjuvazi siyasal, askeri, diplomatik ve elbette ki kültürel açıdan da ülkenize ya da toplumunuza hükmetme gücü ve imkanı bulabiliyor.

enin kapsamı ve niteliği

H.Fırat

Burjuvazinin sınıf egemenliğinin ayakta kaldığı koşullarda ve sürece, alınabilecek bütün bu radikal siyasal ve kısmi iktisadi önlemler dizisi, anti-emperyalist mücadelenin burjuva demokratik içeriğine girer. Yani kapitalizmin temelleriyle bağdaşan demokratik önlemler olur bunlar. Türkiye'nin NATO'dan çıkması önemli bir olaydır; ama bu, kendi başına ve kendi sınırları içinde demokratik bir ulusal önlem olarak kalır. Askeri üslerin sökülüp atılması ya da Amerikan emperyalizminin Türkiye'de bu kadar kolay at koşturmasına karşı alınabilecek çeşitli önlemler, toplumun bu konuda gösterebileceği direnç ile yönetenleri mecbur edebileceği başka bazı siyasal önlemler de, aynı şekilde, anti-emperyalist mücadelenin demokratik yönlerini oluştururlar. Yani temelde burjuvazinin sınıf egemenliğiyle bağdaşabilir şeylerdir bunlar. 1979 Devrimi sonrasında İran'da ya da 1974 Devrimi sonrasında Portekiz'de olduğu gibi.

Örneğin 1974'de Portekiz'de, sınıfsal iktidarın el değiştirmesi anlamında değil, fakat faşist-sömürgeci Salazar rejiminin çökmesi sınırları içinde bir devrim oldu. Halk hareketi büyük bir inisiyatif kazandı. Halk hareketinin politik temsilcileri büyük bir etkinlik ve önemli siyasal mevziler kazandılar, hükümette yer aldılar, fiili durumlar yarattılar. Bu sayede ve işçi sınıfı ve emekçi köylülüğün gündün güne büyüyen devrimci inisiyatifinden alınan güçle, tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı bir dizi siyasal ve iktisadi önlem alındı. Geniş çaplı millileştirmeler yapıldı. Ama o günün koşullarında bu tür önlemlerin ve millileştirmelerin hepsi demokratik bir içerik taşıyordu. Henüz sosyalist hiçbir yön yoktu bu önlemler dizisinde. Çünkü burjuvazi, siyasal egemenliği belli bir sarsıntı geçirmiş olmakla birlikte, bir sınıf olarak ayakta ve toplumsal egemenliğini henüz sürdürüyordu. Burjuvazinin bürokratik-militarist aygıtı geçirdiği sarsıntıya rağmen ayakta. Devrim yaptıklarını iddia edenler, onu parçalamakla değil, ele geçirip sözde demokratikleştirmekle meşguldüler. Burjuvazi, toplumsal egemenliği sürdüğü ve devleti ayakta kaldığı için, çok geçmeden inisiyatifi ele geçirmek ve sarsıntı geçiren siyasal egemenliğini yeniden tam olarak kurmak olanağı bulabildi. Üstelik geçmişe göre daha güvenli temeller üzerinde. Portekiz Devrimi'nin sarsıntısı içerisinde kazanılmış sosyal ve siyasal haklar gerisin geri budandı. Köylüler topraklarından sürülüp atıldı. İşçilerin fabrikalarda kazandığı mevzilere son verildi. İlerici-devrimci güçlerin kazandığı mevzileri tahrip edildi. Kitlelerin bizzat devrimci kalkışma içerisinde yarattığı örgütlenmeler dağıtıldı. Özetle burjuvazi durumu üzerinde yeniden egemenliğini tam olarak kurdu.

Bu gerçeklerin konumuzla bağlantısı şudur: Burada burjuvazinin sınıf egemenliği yönünden söylenenler, olduğu gibi, emperyalizmin Portekiz üzerindeki çok yönlü egemenliği için de geçerlidir.

Burjuvazinin sınıf egemenliğine temelde dokunulmadığı için, gerçekte emperyalizmin Portekiz toplumundaki egemenliğinin temellerine de dokunulmamış oldu. Portekiz burjuvazisinin çok geçmeden sarsıntıyı atlatarak durum üzerinde yeniden tam hakimiyetini kurması, bu temel üzerinde emperyalizmin de sarsılan hakimiyetini yeniden kurması ve pekiştirmesi anlamına geldi.*

Oysa 48 yıllık bir amansız faşist rejimin toplumda yarattığı çelişki birikimi, burjuvazinin sınıf egemenliğinin devrilmesi ve emperyalizmin Portekiz üzerindeki egemenliğinin son bulması gibi bir sonuca da yol açabilirdi. Kuşkusuz bu, devrimin olgunluk derecesine ve bu çerçevede devrimci toplumsal dinamiklerin gelişme gücüne olduğu kadar, işçi sınıfının devrimci hazırlığı sorununa, işçi sınıfının kendi devrimci müttefikleriyle birleşme yeteneğine bağlı bir sorundur. Eğer devrim yeterli iç dinamizme sahipse ve işçi sınıfının da böyle bir politik hazırlığı varsa, yani sınıf bağımsızlığı kazanmışsa, kendi partisinin siyasal öncülüğü altında birleşmişse ve bu sayede öteki emekçi sınıfları da arkasından sürüklemeye yeteneğine sahipse, işte ancak bu takdirde, sözünü ettiğim türden sonuçlar umulabilirdi. Portekiz işçi sınıfının buna hazır olmadığını olaylar gösterdi. Herşey bir yana, Portekiz işçi sınıfının önünü tutan parti devrimciliği tartışmalı bir partiydi. Portekiz Komünist Partisi, işçi sınıfı içinde eskiye dayalı köklü bir varlığı ve çok özel bir ağırlığı olan bu parti, revizyonist "anti-tekelle demokratik devrim stratejisi" izleyen bir partiydi. Bu açıdan Portekiz deneyimi, aynı zamanda "anti-tekelle demokratik devrim stratejisi"nin nelere yol açacağını da gösteren bir örnek oldu. PKP'nin uluslararası revizyonist hareketin bir parçası olması geçeceğinden kalkarak, bu partinin izlediği bu çizgi ile kendi "anti-emperyalist demokratik devrim"leri arasında bir ilişki ya da benzerlik kurulamayacağını iddia edebileceklere, yakın zamandaki bir polemikte, temel mantıklarının gerçekte aynı olduğu konusunda yeterli açıklıkta kanıtlar sunuldu sanırım. (Söz konusu polemik için bkz. *Demokratizmi Savunmanın Sınırları*, IV. Bölüm, *Revizyonizmden Alınma Bir Strateji: Anti-Tekelle Demokratik Devrim*, s.71 ve sonrası. İlgili bölümden bir parçayı ekte okurlarımıza sunuyoruz. -Red)

Yine de İran ya da Portekiz örneklerinin de bir kez daha doğruladığı temel önemde bir gerçek var. Burjuva düzeninin temelleriyle bağdaşan herhangi bir radikal demokratik önlemin gerçekleştirilmesi bile, ancak yığınların devrimci başkaldırısı ve inisiyatifiyle mümkündür. Demokrasi tartışmalarında bu mesele ayrıntılı olarak tartışıldı ve Lenin'in bu çerçevedeki bazı temel vurgularıyla desteklendi. Zannediliyor ki, eğer bir önlem reform önlemi ise, yani burjuva düzenin temelleriyle bağdaşabiliyorsa, o ancak mücadelenin olağan seyri içerisinde kazanılır. Elbette bu doğru değil. Türkiye, tıpkı 1974'de Portekiz'de ya

da 1979'da İran'da olduğu gibi, öylesine kendine özgü bir devrimci toplumsal sarsıntı yaşayabilir ki, burjuvazinin sınıf egemenliği yıkılmadığı halde, bu sarsıntı sayesinde emperyalist boyunduruğa önemli darbeler vuran bir dizi adım atılabilir. Ama önemle yinelemek gerekir, bu ancak bir devrimci halk hareketi sayesinde olabilir. Ya da örneğin bu tam da İran ya da Portekiz türü bir devrim sayesinde olabilir. Geleneksel küçük-burjuva halkçı akımların savunageldikleri proleter devrimi önceleyen, ondan teorik ve tarihsel olarak ayırıldilebilen türden bir "anti-emperyalist demokratik devrim" de, Türkiye'nin gerçek iktisadi-toplumsal ilişkileri içinde olsa olsa ancak bu türden, bu sınırlar içerisinde bir şey olabilir. Ama kritik bir nokta; böyle bir durumda, burjuvazinin sınıf egemenliği henüz varsayılıyor. Bu egemenliğin gerisindeki emperyalist sermaye egemenliğiyle birlikte yıkıldığı bir durum ise, kökleşmiş ve tortulaşmış burjuva demokratik önyargıları aşamayanlar ne derlerse desinler, gerçekte bir proleter devrimin ta kendisi olur.

İran halkı 1979 Devrimiyle Amerikan emperyalizminin Şah diktatörlüğü döneminde sahip olduğu bir dizi mevziyi sökülüp attı. Uluslararası sermayenin İran toplumu üzerindeki egemenliğine önemli bir darbe vuruldu. Ama burjuva düzeninin temelleri İran'da buna rağmen ayakta kaldı. Yani bunlar burjuva demokratik adımlar ve önlemler olarak kaldılar. Tabi üstüne bir de Mollaların gerici rejimi binince, toplum bir cephe kazandığı demokratik mevzileri bir başka cepheden yeniden kaybetti. Ortaçağ karanlığına mahkum edilir hale geldi.

Burjuva demokratik sınırlar içinde sınırlı bazı anti-emperyalist önlemler, çağdaş İran tarihinin başka dönemlerinde de var. 1951'de bir milliyetçi burjuva olan Musaddık, İran'da İngiliz petrol tekellerinin elinde bulunan petrolü millileştirdi. Bu radikal bir demokratik önlemdi. İran'daki işbirlikçi gerici güçlerin Şah şahsında buna birkaç yıl sonra gösterdikleri direnç, geniş halk kitlelerinin Musaddık'a destek veren politik gösterileriyle göğüslenildi. Öylesine ki, Şah ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Ama ne oldu? Emperyalizm ülkeden kaçmak zorunda kalmış Şah'la sıkı işbirliği içinde kısa sürede darbesini yapıp Musaddık'ı devirdi. Millileştirmelere son verilerek petrole yeniden emperyalist petrol tekelleri hesabına el kondu. İşte burjuva düzenin temelleri üzerinde elde edilen burjuva demokratik ulusal mevzilerin bir de böyle bir yanı var. Burjuva düzenin temelleri ayakta, içte tekelle burjuvazi dışta emperyalist sistem, çok geçmeden denetimini yeniden sağlayacak, sınırlı ulusal demokratik mevzileri tahrip edilecektir. Eğer bu önlemler, proleter devrime geçişin ara momentleri değil de, kendi başına ya da kendinden ibaret önlemlerse, bir süre sonra burjuvazi/sistem inisiyatifi yeniden elde eder ve kazanılmış bu mevzileri yokeder.

Şu veya bu anti-emperyalist önlemi kendi içinde tartışmakta bir güçlük yoktur. Bunun niteliğinin burjuva demokratik olduğunu kabul etmekte de aynı şekilde bir güçlük yoktur. Gelgelelim, yinelemek gerekir ki, tartışmanın özü ve gerçek çerçevesi bu değil. Tartışmanın özü ve gerçek çerçevesi, Türkiye'deki devrimin temel stratejik sorunları ve bu çerçevede saptanacak olan hedefleri üzerinedir. Türkiye'de emperyalizmin egemenliğinin tasfiyesi sorunu gibi temel bir stratejik sorun var bizim karşımızda ve tartışmamızın asıl çerçevesi de doğal olarak budur.

Bu çerçevede buraya kadarki anlatımımın özünü toparlamak istiyorum. Türkiye'de emperyalizmin çok yönlü egemenliği nasıl tasfiye edilebilir sorusunun yanıtı neyse, Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin gerçek niteliği ve kapsamı da odur. Bu egemenlik ancak Türk burjuvazisinin sınıf egemenliği tasfiye edilerek tasfiye edilebilir; sözkonusu olan emperyalizmin egemenliğinin gerçek, köklü ve kalıcı bir tasfiyesi ise, bundan başka çözüm yolu yoktur. Ama eğer emperyalist bağımlılık ancak böyle tasfiye edilebiliyorsa, bu, anti-emperyalist devrimin bu noktada sosyalist bir temel ve içerik kazandığının da somut bir ifadesi olur.

Yüzyılın başında, şu veya bu sömürge ya da yarı-sömürge ülkede, sorun böyle değildi. Emperyalizm içte komprador-feodal sınıflar aracılığıyla hükmediyordu; ülkenin toplumsal ilişkilerine çok büyük ölçüde feodal, yarı-feodal ilişkiler egemendi. Emperyalizmin iç dayanağı buydu; sömürge ya da yarı-sömürge ülkeler üzerindeki egemenliği, bu ilişkilerin temsilcisi sınıflarla bağlantılı bir egemenlikti. Bu tarihsel evrede ve toplumsal koşullarda, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkeler üzerindeki sömürü ilişkileri, daha çok hammadde kaynaklarının yağmalanması ve emperyalist ülkelerin mamül mallarının pazarlanmasına dayalı idi. Emperyalist sermaye ihracı ve yatırımları da bu ihtiyaçlar çerçevesinde kullanılıyordu. Bunu devletten devlete ağır koşullarda verilen kredi ve borçlar, yani emperyalist tefeci sömürü ilişkileri tamamlıyordu. Elbette ki emperyalizmin temel karakteristiklerinden biri

sermaye ihracıdır. Ama emperyalizmin geri ülkelere sermaye ihracı uzun bir dönem doğrudan sanayi yatırımları biçimini almadı, ya da pek az durumda aldı. Bu, genel toplumsal ilişkiler açısından baktığımızda, henüz son derece cılızdı. Emperyalist sermayenin doğrudan artı-değer sömürüsüne dayalı kapitalist yatırımları henüz tali durumdaydı. Oysa özellikle İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde, salt Türkiye'ye değil, dünyanın birçok bağımlı ülkesine doğrudan kapitalist sanayi yatırımlarına yönelen sermaye ihraçları yaşandı. Burada bunun nedenlerine giremem, şimdilik önemli olan olgunun kendisine işaret etmektir. '50'li ve '60'lı yıllarda belirgin hale gelen, Türkiye kapitalizminin yaşadığı gelişme üzerinden çıplak gözle izlenebilen bu olguya bugün kimse itiraz etmiyor zaten. Problem bunun emperyalist bağımlılık ilişkilerine kazandırdığı yeni temelin ve bunun anti-emperyalist mücadeleye kazandırdığı yeni kapsam ve niteliğin görülüp anlaşılmasında çıkıyor.

Sözünü ettiğim savaş sonrası değişimin anlaşılmasını kolaylaştırmak için örnekliyorum. Bugün Türkiye'nin en büyük ve uluslararası sermayeyle en içiçe, en sıkı biçimde bütünleşmiş teknelci kapitalist grubu olan Koç grubu, ilk fabrikasını ancak İkinci Dünya Savaşının ardından, 1947'de kuruyor. Yani sermayesini sanayi yatırımı alanına aktarması bu tarihte başlıyor. Benzer bir durum Sabancı, Eczacıbaşı vb. gibi bugünün en büyük teknelci kapitalist grupları için de geçerli. Bunlar İkinci Dünya Savaşını izleyen yıllardan başlayarak emperyalist sermaye grupları ile ortak yatırımlar yapıyorlar. Böylece emperyalist sömürü de gitgide genişleyen ve yayılan ölçüde içteki burjuvaziyle ortak kapitalist artı-değer sömürüsü zeminine kayıyor. Elbetteki Türkiye'de kapitalist sanayi yatırımları bundan çok öncesine dayanıyor. Herşey bir yana, kapitalist devletçiliğin '30'lu yıllarda sanayi alanında yaptığı önemli atılımlar var. Burada vurgulamaya çalıştığım, daha çok, bugün bu ülkede işbirlikçi burjuvazinin belkemiğini oluşturan teknelci grupların komprador-acentacı konumdan sanayi yatırımcısı konumuna ancak savaş sonrası dönemde geçmiş olmalarıdır. Bu ne rastlantıdır, ne de Türkiye'ye özgü bir durumdur. Benzer bir gelişmeyi, Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde, Brezilya, Arjantin, Meksika gibi Latin ülkelerinde, bir dizi Asya ülkesinde görmemiz mümkündür. Bu, bu ülkelerdeki iç sermaye birikimiyle olduğu kadar, savaş sonrasında emperyalist sermaye ihracının yapısında ve işlevinde meydana gelen kendine özgü bir değişimle bağlantılıdır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, özellikle '50'li ve '60'lı yıllarda bakıyoruz, Türkiye kapitalizmi büyük bir gelişme atılımı sağlıyor. Bu Türkiye'ye özgü bir şey de değil, dünya ölçüsünde birçok bağımlı ülke açısından bu böyle. Ve bir dizi emperyalist sermaye yatırımı temelinde Türkiye'de bir sanayileşme süreci, bir kapitalist gelişme süreci var. Bu gelişme aynı zamanda emperyalist sermayenin artık doğrudan artı-değer sömürüsüne geçişinde

ifadesini buluyor. Emperyalizm kapitalist ilişkilerin yaygın biçimde yeniden üretiminin doğrudan ya da dolaylı temsilcisi haline geliyor. Emegün kapitalist tarzda sömürüsünün dolaysız etkeni haline geliyor. Emperyalizmin ülke üzerindeki sömürüsü artık klasik dönemdeki gibi basit bir yağma ve talan değil,

kaynakların, zenginliklerin ve birikmiş artığın yağmasından ibaret değil. Basbayağı artı-değer sömürüsü yapılıyor. Geliyor bir Japon tekeli, İzmit'te Sabancı'yla birlikte kuruyor fabrikasını, adına Brisa deniliyor, otomobil lastiği üretiliyor, orada artı-değer sömürüsü temeli üzerinde sermaye birikimi oluşuyor. Artık emperyalist egemenlik, emperyalist sömürü böyle bir kapitalist temel kazanmış bulunuyor. Dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele bu noktada anti-kapitalist bir

kapsam ve nitelik kazanıyor. Zaten emperyalizmin ülke içerisindeki dayanağı burjuvazidir derken, bunun böyle anlaşılması gerekiyor. Emperyalist burjuvazi ile Türk burjuvazisinin işbirliği burada kapitalist iktisadi ve mali ilişkiler temelinde oturan bir işbirliğidir. İçiçe geçmişlik, temelde iktisadi-mali bir içiçe geçmişlik. Ortak sermaye yatırımları ve bu temelde ortak artı-değer sömürüsüdür bu. Elbetteki emperyalist sömürü, bu sömürünün alanı, konusu ve biçimi bundan ibaret değil; ama sömürü ilişkileri artık bu temele oturmuş durumda. Bu zemin üzerinde emperyalist sömürünün eski-yeni sayısız biçimleri varlığını sürdürüyor. Borçlar var, spekülasyonlar var, borsa oyunları var, sermaye ihracını izleyen ve gerçekte onun bir biçimine dönüşen meta ihracı var. Ve bütün bu iktisadi ilişkilerin bu envai çeşit biçimi temeli üzerinde de emperyalizmin ülke üzerinde siyasi hakimiyeti var. Bu siyasi hakimiyet sayesinde de doğal olarak artık askeri, diplomatik, kültürel, her türlü egemenliği var.

Elbette bu, anti-emperyalist mücadelenin proleter devrimden ya da sosyalist bir içerikten ibaret olduğunu göstermez. Yalnızca, anti-emperyalist mücadele eğer tutarlı devrimci bir açıdan konulacaksa, bu onun artık anti-kapitalist sosyalist bir çerçeveye oturtulması gerektiğini gösterir. Anti-emperyalist mücadelenin demokratik içeriği de bu genel sosyalist çerçeve içinde yerini ve anlamını bulur.

(...)

* Amerikalı bir yazar, 1974 Devrimi'nin patlak verdiği sırada, emperyalizmin aynı zamanda kurucu kimlikte bir NATO üyesi olan Portekiz üzerindeki iktisadi ve mali egemenliği hakkında şu bilgileri veriyor:

"Çokuluslu şirketler Portekiz ekonomisinin üçte-birini denetim altında bulunduruyorlardı, öteki üçte-biri de bu şirketlere mali bakımdan bağlı firmaların elindeydi. Portekiz'de 800'den fazla firma çalışıyordu, bunların başında Batı Alman firmaları, ikinci sırada da Amerikan firmaları geliyordu.

"Amerika Birleşik Devletleri için Portekiz'den daha önemli olan onun sömürgeleriydi. Mozambik, Portekiz Ginesi ve Angola'nın bağımsızlığı bu ülkelerdeki ve tüm Afrika'daki çok-uluslu yatırımları tehlikeye atacaktı. Teksas'tan iki kat büyük olan Angola doğal kaynakları bakımından dünyanın en zengin ülkelerinden biriydi. ..." (Gil Green, *Portekiz Devrimi*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s.94 -Red)

H. FIRAT

Demokratizmi Savunmanın Sınarıları

EKSEN YAYINCILIK

“Anti-tekel demokratik devrim stratejisi”: Portekiz deneyimi

H. Fırat

Dönelim M.Yılmaz'ın örneklerine: Portekiz, Nikaragua ve İran... İlkinde askeri darbe yığınların 48 yıllık faşist dikta rejimi altında biriken devrimci potansiyelinin patlamasına yolaçmış, son ikisi ise diktatörlük rejimlerine karşı kitlelerin gerçek bir başkaldırısının ürünü olmuşlardı. Fakat bunlardan kokuşmuş bir aile oligarşisini deviren Nikaragua Devrimi'nin herşeye rağmen ayrı ve özgün olan örneği bir yana bırakılırsa, diğer ikisinde **burjuva sınıf iktidarına karşı** ya da **burjuvazinin devrilmesini hedef alan** bir yönelim yoktur. Her ikisinde de burjuvazinin ve toprak sahiplerinin **sınıf iktidarı korunmuş**, fakat yalnızca bu iktidarın siyasal biçiminde bir değişim yaşanmıştır. Portekiz'de faşist diktadan kısıtlı bir burjuva demokrasisine, İran'da monarşiden İslam Cumhuriyetine doğru bir değişim... Sosyal sınıf ilişkilerinde hiçbir gerçek değişime yolaçmayan **düzen içi** siyasal değişimler olarak kalmıştır bunlar. Demek oluyor ki, bu iki ülkede devrim, şu ya da bu sınıfın ya da zümrenin iktidarının devrilmesine yolaçmış değildir. Bu açıdan başarısız devrim girişimleri, aynı anlama gelmek üzere, burjuva düzen sınırları içinde kalan siyasal değişimlerdir bunlar. (...)

Her açıdan çok kendine özgü olduğu tartışmasız olan Nikaragua örneğini bir yana bırakalım. Bugünün Türkiye'siyle belli sınırlar içinde kıyaslanabilir olan asıl örnek Portekiz'dir. M.Yılmaz'ın bize dediğine göre, “1975’de Portekiz komünistleri”, bu ülkede **“burjuva iktidara karşı, burjuvazinin devrilmesini hedef alan** bir demokratik devrim hedeflemek saçmalığına” düşmüşlerdir. Acaba? Fakat “Portekiz komünistleri”nin (yazar lütfedip “revizyonistleri” de diyebilirdi!) kendileri bize hiç de bunu söylemiyorlar. İşte 1974 Ekim’inde, yani faşist dikta rejiminin yıkılmasından beş ay sonra ve devrimci halk hareketinin en canlı döneminde yapılan 7. Parti Kongresi’nde söylediklerinin özeti:

“Komünist Partisi birinci aşamayı ‘demokratik ve ulusal’ karakterde olarak belirlemiştir. Devrim demokratiktir, çünkü faşizmi devirmiş, politik özgürlüğü getirmiş, mali oligarşinin zorba sistemine son vermiş, halkın çıkarlarını savunmuş, ulusun ve halkın büyük çoğunluğunun yararına olan bir dizi derin ve köklü reformları gerçekleştirmiştir. Devrim ‘ulusal’dır, çünkü Portekiz üzerindeki emperyalist zorba sistemine ve Portekiz’in sömürge halkları üzerindeki zorba sistemine son vermiştir.” (Gil Green, *Portekiz Devrimi*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 1978, s.114)

Bu özet, o ünlü anti-tekel demokratik devrim programının Portekiz versiyonudur.

Bunlara şunu da ekleyelim: 1974 Parti Kongresi’nin programı, eğer bu amaçlara ulaşırsa, “sosyalizme barışçıl bir geçiş”in sağlanabileceğini düşünüyor ve savunuyordu. “Portekiz komünistleri”, ordu içerisinde sağladıkları nispi bir etkinliği, devleti (burjuva devletini!) ele geçirmiş olmanın önemli bir adımı sayıyorlar, bu etkinliği devletin öteki kurumlarına yaymak hayalleri taşıyorlardı. “Barışçıl geçiş” hayallerinin dayanağı buydu.

Partinin lideri Cunhal, Portekiz’in bu sözde “orijinalite”sini savunmak üzere, Avrupalı revizyonist partilerin 1976’daki Berlin Toplantısı’nda şunları söylüyordu: “Devrim kopya edilerek yapılmaz. Hazır devrim modelleri yoktur. Bu nedenle, devrimler

tekrarlanmaz ve Batı Avrupa ülkeleri için doğru olan yol, şimdiye kadar yapılmış olan sosyalist devrimleri mekanik bir şekilde kopya etmekle bulunmaz.” (*Komünist ve İşçi Partilerinin Dört Toplantısı*, Ürün Yayınları, İstanbul 1976, s.369)

Kendi başına doğru gibi görünen bu sözlerin Cunhal tarafından revizyonist barışçıl geçiş hayallerine dayanak olarak kullanıldığını belirtmekle yetinelim.

Portekiz’de, 1974 Nisan’ını izleyen süreçte ve halk kitlelerinin devrimci atılımına bağlı olarak, yukarıda sıralanan siyasal reformların bir kısmı belli sınırlar içerisinde gerçekleştirildi. Sonucu, yukarıda anılan 1976 Haziran tarihli Berlin Konferansı’nda Alvaro Cunhal’ın yaptığı konuşmadan öğrenebiliriz:

“*Birincisi; kapitalist Avrupa’daki demokrasilerin tersine, Portekiz Devrimi, teknelci devlet kapitalizmini ortadan kaldırmış ve teknelci kapitalizme ağır darbeler indirmiştir... Temel sektörlerin ulusallaştırılmasıyla, yaklaşık olarak 1200 işletme (aşağı yukarı ulusal ekonomik etkinliğin yarısı) devletin doğrudan doğruya denetimi altına girdi.*”

“*Portekiz’deki durumun ikinci özgül belirtisi tarım reformudur... Toprağın toprak sahiplerinden ve kapitalistlerden kurtarıldığı bütün tarım reformu bölgesinde, büyük mülkler ve kooperatifler, emekçiler tarafından ortak bir şekilde yönetilmekte ve işletilmektedir.*”

“*Üçüncü özgül belirti, gerek devletin el attığı işletmelerde, gerekse bir çok özel büyük işletmelerde, emekçiler tarafından yapılmakta olan işçi denetimi ve yönetimidir.*” (Age., s.367-368)

Bütün bunlar elbette önemli demokratik adımlardır. Fakat Cunhal, bir rastlantı olmalı, tıpkı M.Yılmaz gibi, o ünlü “küçük ayrıntı”yı ısrarla hep es geçiyor. Portekiz’de millileştirmeler yoluyla sözümona “teknelci devlet kapitalizmi ortadan kaldırılmış ve teknelci kapitalizme ağır darbeler indirilmiş”tir de, bu arada teknelci burjuvazinin kendisine ve sınıf iktidarına ne olmuştur?

Kestirmeden söyleyelim; gerçekte ikisi de yerli yerinde duruyorlardı. Halk kitlelerinin devrimci atılımı faşist kurumlaşmaya önemli darbeler vurmuş, bu atılımın baskısıyla ekonomik cephede belli reformlar yapılmış, ne var ki, burjuva sınıf egemenliğinin temel dayanağı olan **devlet**, yani ordu ve bürokrasi, olduğu gibi kalmıştı. Dahası bunlar Cunhal ve partisi tarafından devrimin temel aracı sayılıyor ve sosyalizme barışçıl geçişin güvencesi olarak görülüyorlardı.

Yaşam bu revizyonist hayalleri tuzla buz etti. Cunhal’ın aynı konuşmada “devrimin kazanımlarının güvencesi” saydığı yeni anayasanın daha mürekkebi bile kurumadan, olaylar yön değiştirmeye ve tersine dönmeye başladı. Anayasanın bir kağıt parçasından başka bir şey olmadığı çabucak anlaşıldı. Teknelci burjuvazinin sınıf iktidarı yıkılmadığı, onun sınıf devleti parça parça edilmediği ve yerine emekçilerin kendi öz silahlı örgütlenmesi ve devrimci iktidar organları geçirilmediği sürece, gerçek sınıf ve egemenlik ilişkilerinde hiçbir temel değişikliğin yaşanamayacağı açığa çıktı. Rejimin yapısında bir siyasal biçim değişikliği yaşansa bile, öteki kısmi toplumsal-siyasal reformların, kendini çabuk toparlayan teknelci burjuvazi tarafından hızla süpürülüp atılacağı olaylar gösterdi.

Teknelci burjuvazi, belli sarsıntılar geçirse de ayakta duran kendi öz devleti üzerinde denetimini yeniden ve sağlamca kurdu. Halk yığınlarının devrimci inisiyatifi ise devlet gücünün yanısıra, PKP’nin “sosyalist” müttefikleri sayesinde kısa zamanda boğdu. Millileştirilen kuruluşlar ve işgal edilen topraklar sahipleri tarafından yeniden ele geçirildi, üretimin bazı kesimleri üzerindeki işçi denetimine son verildi. Emperyalizmin Portekiz üzerindeki egemenliği pekişerek sürdü, vb...

Bütün bunlar hiç de şaşırtıcı değildi. Zira Portekiz’de burjuvazinin sınıf egemenliği devrilmemiş, tersine burjuva sınıf devleti ayakta kalmış, fakat yalnızca reforme edilmişti. Her devrimin temel sorunu olan, olması gereken ünlü iktidar sorunu çözülmeden kalmıştı.

“Devrim”in, denebilir ki tek kalıcı sonucu, sömürgelerin bağımsızlığına kavuşması oldu. Gelgelelim bu, gerçekte, deniz-aşırı Portekiz sömürgelerindeki milli kurtuluş devrimlerinin kendi öz kazanımıydı. Dahası “Portekiz Devrimi”nin kendisi de bir bakıma bu sömürge devrimlerinin Portekiz toplumunda yarattığı derin sarsıntı ve bunalımın dolaysız bir “yan ürünü” idi. Yeni yönetim, sömürge halkların zaten fiilen elde ettiğini, yasal olarak da tanımaktan başka birşey yapmış olmadı.

Sonuç? Sonuç; 48 yıllık dikta rejiminin biriktirdiği devrimci toplumsal enerjinin düzenin temellerine yönelmesinin engellenmesi, yıpranmış ve çürümüş, artık rejimi taşıyamaz hale gelmiş siyasal biçimlerin tasfiyesi ile sınırlı değişimler çerçevesinde, teknelci burjuvazinin sınıf egemenliğinin daha sağlam temeller üzerinde yeniden kurulması ve sürmesi olmuştur. Sonuç; “geride kalan demokratik devrim görevleri”nin biricik gerçek çözüm yolunun teknelci burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmaktan geçtiğinin, dolayısıyla kısmi reformlar için olmasa bile, temel devrimci dönüşümler için **“önce”** iktidardan başlamak gerektiğinin bir kez daha anlaşılması olmuştur. Sonuç; anti-tekel demokratik devrim teorisinin iflasi, bu teorinin gerici rolünün Portekiz olaylarıyla bir kez daha kanıtlanması olmuştur.

Bütün bunların tartışmamız için ortak ve genel sonucu ise; Portekiz örneğinin, ne yazık ki, M.Yılmaz’ın işaret etmek istediğinden tümüyle farklı, onunla taban tabana zıt gerçekleri kanıtıyor olmasıdır.

Ve sorun, elbette ki bu devrimlerin bizim hoşumuza gidip gitmemesi değildir. Sorunu böyle koymak onu çarpıtmaktır. Gerçekte sorun, bu deneyimlerin de ışığında, eğer proletaryanın devrimci temsilcileri isek, devrimin sorunlarını hangi perspektif içinde ele alacağımız, kendimizi ve yığınları daha şimdiden geleceğin devrimine ve iktidar hesaplaşmasına ne doğrultuda hazırlayacağımızdır. Eğer şimdiden bu konuda temel çizgileriyle yeterli bir açıklık içinde olmazsak, nesnel devrimci gelişmenin karşımıza kendiliğinden çıkaracağı en elverişli koşullarda bile, iktidarı kendi elimizle burjuvaziye teslim etmemiz, bizim tüm iyiniyetimizi açacak bir kaçınılmaz sonuç olarak çıkacaktır ortaya. Yoksa devrim sorunları ve tarihi üzerine birşeyler okuduğu kesin olan M.Yılmaz’ın bunu anlamakta gerçekten güçlük mü çekiyor?

(H. Fırat, *Demokratizmi Savunmanın Sınırları*, Eksen Yayıncılık, s.71 ve 77-81)

Kolombiya: Gerilla hareketlerinde bir dönemin sonu

S. Eren

Kolombiya hükümeti ile Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) arasında sürdürülen barış görüşmelerinin beşinci turu 17 Şubat'ta Havana'da gerçekleşti. Elli yıldan bu yana süren iç savaşın sonlandırılması amacıyla görüşmeler 18 Ekim 2012'de Oslo'da başlamış ve altı madde üzerine müzakereler sürdürülmüştü. Bu süreçte Küba ve Norveç arabulucu rolünü üstlenirken, Venezuela ve Şili de gözlemci konumundalar.

Daha önce gerçekleşen üç barış görüşmesinin sonuçsuz kalması nedeniyle FARC bu kez tek taraflı olarak 20 Ocak 2013 tarihine kadar ateşkes ilan etmişti. Ancak Kolombiya rejimi bu süreçte FARC'a yönelik askeri operasyonlarını artırdı. 8 Aralık'ta yapılan bir hava saldırısında 20 gerilla katledildi. 31 Aralık'ta yapılan saldırıda ise FARC'ın ilk komutanlarından olan Luis Carlos Durango, cephenin önde gelen komutanlarından Jakobo Arongo ve beş gerilla katledildi.

17 Şubat'ta yapılan beşinci tur görüşmenin ana temasını toprak reformu oluşturuyordu. Görüşmelerde FARC'ın delegasyonuna başkanlık eden İvan Marquez, küçük üreticilerin, yoksul köylülerin toprak sorununu çözmek amacıyla on maddelik bir öneri sunacaklarını açıklamış, "Küçük üretim, tüketim kooperatiflerinin desteklenmesi, sosyo-ekonomik bir teşvik programıyla özel, yerel ve bölgesel ekolojik üretime dayalı işletmelerin desteklenmesi, kır ve kent arasındaki üretim ve tüketimin koordine edilmesi" gibi maddelerin öncelikli olduğunun altını çizmişti.

Barış sürecinin en önemli maddeleri toprak sorununa ilişkin. Kır yoksullarının, topraksız köylülerin ve küçük üreticilerin politik temsilcisi olarak elli yıldan bu yana savaş yürüten FARC, bu toplumsal kesimlerin kazanımlarını genişletmeye çalışıyor. FARC kontrolünde olan bölgelerde elde edilen kazanımları ülke geneline yaymayı hedefliyor.

Ancak bu çok kolay görünmüyor. Zira bölgenin en palazlanmış tarım oligarşisi Kolombiya'da bulunuyor. Tarıma açık toprakların %52'si, nüfusun %1.5'ni oluşturan bir kastın elinde. Bu kast para-militer çetelerle gerillaya karşı kuralızsız bir savaş yürütüyor.

Toprak reformu, demokratikleşme, halkın yönetime katılımı, silahlı mücadelenin sonlandırılması ve FARC'ın siyasi bir partiye dönüştürülmesi, uyuşturucu ticareti sorununun çözümü, iç savaş kurbanlarının mağduriyetlerinin giderilmesi de görüşmelerin temel maddelerini oluşturuyor.

1964 yılında kurulan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçler (FARC) Latin Amerika'nın en eski ve en güçlü gerilla hareketi konumunda. Oligarşiye karşı topraksız yoksul köylülerin başkaldırısı ve silahlı direnişi temelinde kurulan FARC'ın ilk kadroları, reformcu liberal bir konumda olan Komünist Parti'den kopan üyeler ile orta sınıfa mensup öğrenci önderleri tarafından kuruldu. 20 bine yakın gerilla gücüyle bölgede ayakta kalan tek silahlı gerilla hareketi. FARC'ın kurucusu olan ve 2008 yılında yaşamını yitiren Manuel Marulanda Tirofijo Latin Amerika'da efsanevi bir komutan olarak anılıyor.

FARC'ın kuruluşundan bir yıl sonra, 1965 yılında Küba Devrimi etkisiyle Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN)

kuruluşu ilan edilmişti. Aynı yıl Marksist-Leninist Komünist Partisi (PC/ML) tarafından üçüncü bir gerilla örgütü olan Halk Kurtuluş Ordusu (EPL) da kurulmuştu. 1973 yılında kent orta sınıflarının seçim manipülasyonuna karşı tepki olarak kurulan 19 Nisan (M-19) gerilla örgütü ise, bazı eylem ve sabotajlarla dikkatleri çekmişti.

Gerilla hareketleri resmi orduyu aciz duruma düşürünce, 1980 yılından itibaren büyük toprak sahipleri tarafından kurulan para-militer karşı devrimci güçler, FARC'a destek veren yoksul köylülere karşı vahşi bir savaş başlattılar. Toplu katliamlarla göçe zorlanan yoksul köylülerin sayısı 9 milyonu bulmaktadır. Gerilla hareketinin toplumsal dayanağını paralyze etmek için göçe zorlanan yoksullar, başkent Bogota'nın kenar mahallelerinde yaşamaktadır.

"Barış görüşmeleri" neden bugün?

Kontralaşmış Kolombiya rejimi, iç savaşa son vermek ve gerilla hareketini politik olarak entegre etmek için manevralara yöneldi. Görüşmeler, ABD'nin sadık uşağı Kolombiya devlet başkanı Belisario Betoncur döneminde, 1984'te başladı. FARC ve M-19 Hareketi'nin ateşkes görüşmelerine başlaması, politik entegrasyon doğrultusunda atılan ilk adımlar oldu.

Yapılan anlaşma sonucu FARC, Ulusal Yurtsever Birlik Partisi'ni (UP) kurarak 1989'da seçimlere katıldı. Senatoda 6, parlamentoda 28 sandalye kazanan UP, 300'den fazla belde ve belediye meclisinde etkili bir güç oldu. Ancak bu "demokrasi iklimi" uzun ömürlü olmadı. UP'un seçim başarısı kontra rejimin hismine uğradı. FARC tarafından yapılan açıklamalara göre, kısa sürede 5 bine yakın kadro ve yöneticisi hunharca katledildi. Bu saldırılar sonucu FARC silahlı mücadeleyi yeniden yoğunlaştırmak zorunda kaldı. M-19 hareketi ise politik yaşama entegrasyonu tamamlayarak düzene eklendi.

On yıl sonra, 1998 yılında yeni devlet başkanı Anders Pastrana, FARC ve ELN ile aynı amaçla yeniden görüşmelere başladı. Fakat aynı süreçte para-militer çeteler FARC'ın sosyal tabanını oluşturan yoksul

köylülere karşı saldırı ve katliamlarını kat kat artırdılar. İkinci kez ihanete uğrayan FARC, silahlı mücadeleyi yeniden yükseltmek durumunda kaldı.

Oyalama taktikleriyle gerilla hareketini moral ve politik olarak yıpratmayı hedefleyen Pastrana, ABD ile askeri bir anlaşma yaparak, gerilla hareketini tasfiyeyi hedefleyen "Plan Kolombiya'yı ilan etti. Bu plan, 2002 yılında devlet başkanlığına gelen Alvaro Uribe döneminde sistematik bir şekilde uygulanmaya konuldu. Yeni silahların kullanılması ve ABD'nin militarist desteği sonucunda FARC'ın önder kadrolarından Raul Reyes, Alonso Cano ve Jose Briceno katledildiler.

Ağustos 2010 yılında Savunma Bakanı olan Jose Manuel Santos, ulusal ve uluslararası dengelerin kendilerinin lehine olduğunu belirterek "barış sürecini" başlattıklarını duyurdu. Santos, Uribe başkanlığı döneminde gerilla hareketine karşı askeri operasyonları yöneten ve birçok katliama imza atan eli kanlı bir caniydi.

Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez, aynı dönemde, artık bölgede silahlı mücadelelerin/gerilla hareketlerinin tarihe karıştığını belirterek, FARC üzerinde etkili olmaya çalıştı. Küba yönetimi de bölgede değişen koşulları ileri sürüyor, "21. yüzyıl sosyalizm projeleri"nin sekteye uğramaması için (zira ABD yönetimi bölgede askeri üs ve silahlanmayı artırmasını FARC'ın varlığı üzerinden gerekçelendiriyor) silahların susturulmasını talep ediyordu. Resmi görüşmelerin başlanmasından bir yıl önce Küba'nın arabulucu konumuyla iki tarafla da gizli görüşmeler yaptığı basına yansımıştı.

Küba ile Venezuela'nın aktif olarak yer aldığı ve Kolombiya'nın önemli bir etkiye sahip olduğu "Güney Amerika Ulusları Örgütleri Birliği (UNASUZ) ile Latin Amerika ve Karayip Devletler Birliği (CELAC), bölgede ekonomik gelişmenin ve sermaye akışının önündeki engellerin kaldırılması konusunda anlaşmaya vardılar. Chavez, iç savaşı anakronizm olarak değerlendirip, parlamentarist yolla yönetime gelinebileceği fikrini öne çıkardı. Buna Ekvador, Bolivya, Brezilya, Venezuela, Nikaragua gibi ülkeler örnek gösterildi.

FARC için yeni bir dönemin başladığı artık netleşmişti. Ayrıca Bolivya'nın mali ve sanayi oligarşisi yeni büyük maden işletmelerine ilişkin plan-projelerine büyük toprak sahiplerinin direnişlerini engel olarak görüyor. Toprak reformu sermayenin bu alanlara girmesinin yolunu açmış olacak. Bu bağlamda Santos bu sermaye kastının desteğini alıyor. FARC'ın yaşadığı sorunlar da bu eğilimi güçlendirdi.

Latin Amerika'nın askeri olarak yenilmeyen tek gerilla örgütü üst üste aldığı darbelerle uzun dönem bir demoralizasyon yaşadı. İnsansız hava araçlarının devreye sokulması, gerillaya karşı yeni askeri tekniğin yoğun bir şekilde kullanılması, iletişim ağlarının koparılması FARC'ı zor durumda bıraktı. Dayandığı sosyal tabandan uzak bölgelere çekilmek zorunda kaldı. Kentlerde ise, özellikle sendika, demokratik kitle örgütleri ve işçi sınıfı içinde uyguladığı eylem türleriyle destek kaybeden FARC'ın, artık askeri olarak Bolivya yönetimini zorlamayacağı kesin.

Programatik perspektifinin yeni koşullara uygun olmaması, değişen bölgesel koşullar nedeniyle dayandığı toplumsal katmanları harekete geçirmenin zorlaşması, FARC'ı bugünkü noktaya getirdi.

Böylece gerilla hareketleri tarihinde bir dönem kapanmış bulunuyor.

İktidar için mücadeleden “silahlı reformizme” evrim

İlk dönem gerilla hareketlerinin oluşumu, 1960'lı yıllarda başlayarak '75 yılına kadar devam etti. Küba devriminde gerilla hareketinin oynadığı özgün rol büyük bir yanılgıya, gerilla mücadelesinin bölge devrimi için teorize edilmesine yol açtı. Yeni gerilla savaşı konsepti, bölgede yıllardır hakim olan reformcu partiler ile komünist partilerinin burjuva liberal programlarına bir alternatif olarak ortaya çıktı. Modern sınıfların analizine dayanmayan, bu toplumlarda önemli bir güce ulaşan işçi sınıfı ve kent yoksullarına dayanmayan bu hareketler, iktidarın kararlı küçük öncü grupların silahlı mücadelesiyle kazanılacağı yaklaşımını programatik düzeye çıkardılar.

Fokocu teori ve buna dayanan örgütlenmeler 30-40 yıl boyunca savaşımı sürdürdüler. Fakat gerilla hareketleri örgütlü kitle hareketlerinden soyutlandılar. Birçok gerilla hareketi öğrenci önderleri ve orta sınıf üyelerin üzerinde yükseldi. FARC ise yoksul köylü inisiyatiflerine dayanan ve sosyal tabanı örgütlü olan tek gerilla hareketi olarak gelişti.

Bu gerilla hareketleri bilimsel sosyalizme dayalı bir programatik perspektiften yoksun oldukları için, ABD'nin gündeme getirdiği “düşük yoğunluklu savaş” konsepti, reform, demokratikleşme vaatleri, gerilla hareketlerini kitlesel açıdan etkisizleştirdi.

Bolivya, Guatemala, Peru, Venezuela gerilla hareketlerinin kitleselleşme çabaları, karşı-devrimin askeri zaferiyle sonuçlandı. Kolombiya ve Meksika bir istisna olarak kaldı.

1960'lı yılların sonlarında oluşan şehir gerilla hareketleri silahlı mücadeleyi kent odaklı yürüttüler. Arjantin (PRT-ERP), Şili (MİR.) Uruguay (ELN-Tupamaros) ve Kolombiya'da (M-19) ilk şehir gerilla hareketleri oluşturuldu.

Kır gerilla hareketleri, özellikle Che Guevara'nın katledilmesinin ardından, sabotaj, suikast ve diğer ses getiren eylem türleriyle, alt sınıfların sempatisini kazanıp harekete geçirmeyi öne çıkardılar.

'70'li yıllar, Latin Amerika'da askeri diktatörlüklerin toplumun bütün kesimlerini terörize ettiği bir zaman dilimidir. Birinci dönem gerilla hareketlerinin en temel özelliği, silahlı mücadele ile oligarşinin iktidarına son vermek, radikal demokratik reformlar yapmak, halkın kendi kendini yöneteceği adil bir toplumun inşasını sağlamak ve uzak bir gelecekte sosyalizme geçişi hedeflemiş olmalarıdır. Bu açıdan gerilla mücadelesi, hedeflenen toplumsal-devrimci dönüşümün esas ögesi olarak ele alındı. Yani iktidar mücadelesinde gerilla güçleri esas rolü oynayacak ve kurulacak iktidarın en önemli unsuru olacaktır.

Sandinist Hareket'in 1979 yılında Nikaragua'da iktidara gelmesi, bölgede ikinci dönem gerilla hareketinin dönüm noktasıdır. Yeni dönem gerilla hareketleri farklı sınıfsal katmanların bir cephe içinde birliğini sağlamak, bölgesel devrim ve iktidarı ele geçirme stratejisi yerine ulusal kurtuluş, sol ulusalcı anti-

empyralist mücadele, demokratikleşme, radikal reform projeleri etrafında şekillendi.

Bu yeni ideolojik yönelim, '80'li yılların ortasından itibaren “barış görüşmeleri”nin yolunu hazırlamış oldu. Kurulu düzen zemininde demokratikleşme, gerilla güçlerinin topluma entegre edilmesi, gerilla hareketinin partiye dönüşerek seçimlere katılma yolunun açılması, askeri güçlerin sivil yönetimlerin denetimine verilmesi süreçleri işletildi. Sosyal reformlar ve ekonomik alanda yapısal dönüşümler ise barış görüşmelerinin dışında tutuldu. Böylece '96 yılının sonuna kadar Orta Amerika'da tüm gerilla hareketlerinin mevcut sistemle bütünleşmesi tamamlanmış oldu.

Gerilla mücadelelerine yol açan sosyo-ekonomik nedenler, işsizlik, sömürü, yoksulluk vb. varlığını sürdürmektedir. Bu açıdan bakıldığında, gerilla hareketlerinin düzene entegrasyonunu hedefleyen “silahlı reformizm” tanımı yerli yerine oturmuştur. Zira gerilla mücadelesi devrimci toplumsal dönüşümün bir aracı değildir artık. Silahlı mücadele barış görüşmelerinde etkili olmak ve rejimi demokratikleştirmenin yolunu açmak amacıyla sürdürülmüştür. Silahlı mücadele rejimin demokratikleştirilmesinde bir taktik unsur olarak ele alınmıştır.

İdeolojik-stratejik yönelim yitirildikten sonra başka türlü yaklaşımın olanaklı olmadığını, en somut biçimiyle Sandinist Cephe'nin yaşadıkları göstermiştir. Sovyetler Birliği'nin dağılması ile Sandinistler, oligarşi ve uluslararası sermayenin neo-liberal ekonomi politikalarını uygulayan sosyal demokrat bir güçtür artık. '90 yılında yaşanan seçim yenilgisi ise Sandinist Hareketi burjuva reformizminin politik platformu haline getirmiştir.

El Salvador'da Farabundo Marti Kurtuluş Hareketi (FMLN) ve benzerleri, askeri rejim sonrası, neo-liberal politikaların ve parlamenterist sistemin aktörlerine dönüşmüşlerdir.

Sosyal tabanını kır yoksullarının oluşturduğu için toprak reformunun barış görüşmelerinde gündeme alınması kendi başına bir şey ifade etmemektedir. FARC ile yapılacak anlaşmayla bölgede gerilla hareketlerinin bir dönemi kapanmış olacaktır.

Avrupa Birliği'nde kriz derinleşiyor

Tüm Avrupa'yı etkileyen ekonomik kriz giderek derinleşirken, Euro bölgesinin ikinci büyük ekonomisi Fransa da krizdeki ülkeler kervanına katıldı.

Almanya ekonomisi, yılın ilk çeyreğinde tahminlerin altında bir büyüme gösterirken, İtalya ekonomisi beklenenden daha fazla daraldı. İngiltere de resesyondaki ülkeler arasında.

Avrupa Merkez Bankası geçtiğimiz günlerde, ekonomik büyümeye ivme kazandırmak amacıyla, faiz oranlarını tarihin en düşük seviyesi olan yüzde 0.5'e çekti.

Fransa dört yılda üçüncü kez resesyonda

Fransa ekonomisi 2013'ün ilk üç aylık diliminde yüzde 0.2 küçüldü. 2012 yılının son üç ayında da aynı oranda küçülme yaşanmıştı. (Bir ülke iki çeyrek dönem üst üste gerileme gösterirse resesyona girmiş kabul ediliyor) Fransa böylece son dört yılda üçüncü kez resesyona girmiş oldu. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en ağır resesyonu 2009'da yaşayan Fransa'nın, 2012'de de resesyonda olduğu düşünülüyordu.

Üretimde uzun süredir ilerleme kaydedilmiyor. Yatırımlar beş çeyrek dönemdir geriliyor, ihracat düşüyor. Alım gücü 1984'ten bu yana en düşük seviyeye ulaşarak % 0.9 geriledi. Bu yıl gayri safi milli hasılanın % 3.9'una denk düşen bütçe açığının

2014'te % 4.2'ye çıkacağı tahmin ediliyor. İşsizlik rakamları ise % 10.6 ile rekor seviyeye ulaştı.

En büyük ekonomi Almanya'da daralma

Euro bölgesindeki kriz, Avrupa Birliği'nin en güçlü ekonomisi Almanya'nın ihracatını da etkilemeye başladı. Talep düştü, ihracat geçen seneye oranla % 1.5, ithalat % 6,9 oranında geriledi.

Alman İstatistik Dairesi tarafından geçtiğimiz hafta açıklanan rapor, Almanya'nın 2013'ün ilk çeyreğinde sadece % 0.1 büyüdüğünü ortaya koydu. Oysa % 0.3 seviyesinde bir büyüme bekleniyordu. Rapor ülke ekonomisinin bir önceki yıla kıyasla % 1.4 küçüldüğünü gösteriyor.

AB tarihinin en uzun resesyonunu yaşıyor

Avrupa Birliği tarafından açıklanan veriler, 17 üyeli Euro bölgesinin bu yılı da resesyonda geçireceğini, ekonominin % 0.4 küçüleceğini gösteriyor.

Avrupa Birliği'nin büyük ekonomilerinden biri olan İtalya 2011 yılının ortalarından bu yana resesyonda. 2012 yılında 8.6 milyon işçi ve emekçi yoksulluk sınırının altında yaşarken, bu sayı 2013'te 14 milyona fırladı. Gençler arasında işsizlik ise % 40'larda seyrediyor. Emekçilerin alım gücü geçtiğimiz yıla göre % 4.8 oranında düştü.

İngiltere ise gayrisafi yurt içi hâsılda yüz yıl içinde tanık olduğu en derin ve uzun süreli düşüşü yaşıyor.

Raporlara göre, Avrupa Birliği'nde işgücünün % 12.2'sine denk düşen 26 milyon insan işsiz. (Geçtiğimiz yıl bu oran % 11.4 idi) Bunların altı milyonu İspanya'da, beş milyonu ise Fransa'da bulunuyor. İşsizlik oranının Yunanistan ve İspanya'da % 27'ye tırmanacağı tahmin ediliyor. Gençler arasındaki işsizlik ise İspanya'da % 57, Yunanistan'da % 64 olarak açıklandı.

Sonuç olarak

Derinleşen kriz zenginler ve yoksullar arasında uçurumu sürekli büyütürken, işçi ve emekçilerden vergi adı altında alınan trilyonlar sorunlu bankalara aktarılıyor. Bunun sonucu oluşan devlet borçlarının faturası, sosyal yardımlar, eğitim, sağlık ve emeklilik maaşlarında yapılan kesintilerle işçi ve emekçilere dayatılıyor. Ücretler düşürülüyor, emekçiler güvencesiz işlerde çalışmaya zorlanıyor, kitleler yoksulluk ve sefaletle sürükleniyor.

Bu koşullar geniş yığınlarda mevcut siyasal sisteme duyulan güveni yok ediyor, alttan alta öfkeyi besliyor. Yunanistan, İspanya ve Portekiz'deki işçi sınıfı ve emekçi kitleler genel grevler ve protestolar yoluyla kapitalist-empyralist sisteme karşı koymayı sürdürüyorlar.

Önümüzdeki süreç empyralist-kapitalist sistemin krizini derinleştirmekle kalmayacak, sınıf mücadelelerini besleyerek, sınıfın örgütlü devrimci gücünü de ortaya çıkaracaktır.

“Özgür” Suriye Ordusu...

Emperyalistlerin iç savaş ve katliam makinası

ABD emperyalizmi Büyük Ortadoğu Projesi kapsamındaki planlarını adım adım hayata geçirmektedir. Bu kapsamlı projeyi hayata geçirmek için demagojilere sarılması, ortamı terörize etmesi, bölgesel dayanaklar bulması, kaos ve terör ortamları yaratması, böl, parçala, yönet politikasını hayata geçirmesi artık tüm bölge halkları için ayan beyan ortadadır. Bu kapsamda, Suriye içerisindeki temel dayanağı “Özgür” Suriye Ordusu (ÖSO) da görevini eksiksiz yerine getiriyor.

İç savaş ve katliamcı çete nasıl kuruldu?

“Özgür” Suriye Ordusu, Esad rejimini yıkmak için Suriye ordusundan ayrılan subaylar ve askerlerden oluşan, bir yanıyla Esad rejiminde kendi çıkarlarına uygun bir pozisyon sağlayamayan güçleri içinde barındıran bir çete örgütlenmesidir. Suriye Hava Hareketleri komutanlığında bir albay olan Riyad-el Esad öncülüğünde kurulan ve komutanlıklarını eski Suriye ordusu albaylarının yaptığı ÖSO’da, askeri genel konseyin başkanlığını da general Mustafa El-Şeyh yapmaktadır. Özellikle ABD’den ve onun taşeronu olarak çalışan ülkelerden aldığı destekle kurulduğu 2011 Temmuz’undan bu yana Suriye’de kaos yaratmak, terör eylemleri örgütlemek ve Esad rejimini ülkeyi yönetemez hale getirmek amacıyla faaliyetlerine devam etmektedir. Esad rejiminin baskınlığından ve Suriye halkının Esad rejimine karşı olan hoşnutsuzluğundan yararlanmaya çalışsa da alternatif olarak öne sürebileceği bir şey olmamasından kaynaklı Suriye halkına umut olmaktan uzak bir yapısı var. Halihazırda Suriye’yi karıştırmanın ötesinde, kan akıtmaktan, gözyaşı dökülmesine neden olmaktan ve katliamlar yapmaktan öteye bir icraatı olmamıştır. Sürekli olarak ordu üzerinden propagandasını sürdürmekte ve Esad ordusunun askerlerini mevcut görev yerlerini terkederek, kendilerine katılmaya çağırılmaktadır. Sitelerinde “Biz sadece düzenli Suriye Silahlı Kuvvetleri’nden ayrılmış olan askerler ve subaylarız, biraraya gelme amacımız ise akan masum kanın durdurulması için Esad rejiminin tiranlığından Suriye’nin ve Suriyeliler’in korunup kurtarılmasıdır” diyen ÖSO, ancak son iki yıl içinde Suriye’de iç savaşını körüklemekten on binlerce insanın katliamını gerçekleştirmekten öteye bir şey yapmamıştır.

Emperyalist güçlerden ve taşeronlarından sınırsız destek

Hiçbir ülkeden destek almadıklarını iddia etseler de birçok ülke ÖSO’yu açıktan desteklediğini açıklamış, silah, para, gıda, lojistik destekte bulunmuşlardır. Bu ülkelerin arasında ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, Ürdün, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, BAE ve Libya bulunmaktadır. Elbette bunların resmi belgeleri yoktur. Bir yanıyla bu devlet sözcülerinin açıklamaları birçok şeyin kanıtıyken, diğer yandan Wikileaks belgelerinden sızan ABD belgelerinde bu ülkelerin birçoğunun ÖSO’ya destek sunduğu yazmaktadır. Zaten içeriden beklediği desteği yaratamayan ÖSO, dış destek almadan ayakta kalmayı başaramaz.

Türkiye’nin Suriye sınırında oluşturduğu kamplarda özellikle ÖSO militanlarını barındırdığı

biliniyor. Bu çetecilerin Hatay’ın merkezinde askeri kıyafetleriyle ellerinde uzun namlulu silahlarla fotoğraf çektirecek kadar rahat hareket ettikleri internette dolaşan fotoğraflardan biliniyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın Barack Obama ile yaptığı görüşmelerde ÖSO’ya verilen desteğin Türk sermaye devletine faturasının 1,5 milyar doları aştığını ifade etmesi ve Obama’nın konuyla ilgileneceğine dair mesajı, ÖSO’ya verilen açık desteğin güncel bir ifadesi oldu.

Çete mensuplarının Adana’da silahlı eğitimden geçtikleri, Kilis, Antep’te hastanelerde tedavi oldukları, İskenderun üzerinden tankların teslim edildiği burjuva medyaya yansımayan ancak bin bir çeşit olayla açığa çıkan gerçeklerdir. Geline yerde bölge illerinde yer alan kimi hastanelere girişler bile sınırlandırılıyor, neredeyse resmen ÖSO’nun ihtiyaçlarına göre şekillendiriliyor.

ÖSO’nun kabarık kanlı sicili

Tek tek sıralamaya kalksak sayfalara sığmayacak denli kirli bir sicile sahip olan ÖSO, ele geçirdiği esirleri katletmesinden, işkence yapmasından, internetteki videolarda açıkça propagandası yapıldığı üzere kafa kesmelerinden biliniyor. Geçen yıl Ağustos ayında Halep’te ele geçirilen esirlerin sokak ortasında katledildiği videolara yansısı. İnternette dolaşan videolarda yer alan katliam görüntüleri ÖSO tarafından propaganda ve korku salma malzemesi olarak kullanıldı.

AKP hükümetinin bakanlık düzeyinde ağırladığı ÖSO sözcüsü Abdül Hamid Zekeriya “*Bunun olmasını istemiyoruz ancak bu her birimize dayatılan bir gerçeklik: Mezhepçi ve kanlı bir savaş olacak*” diye

konusacak kadar pervasızlaştı. ÖSO sözcüleri ve militanları sürekli olarak Alevi ve Şii karşıtı propagandaya sarılarak kaos ortamını mezhep çatışmaları üzerinden de körüklemeye çalışıyor. “Aleviler tabuta Hristiyanlar Beyrut’a”, “Şiilere yer yok”, “Alevileri boğazlayacağız”, “Alevileri Suriye’den kazıyacağız”, gibi söylemler ÖSO militanlarının ve askeri yetkililerin dillerinden düşmüyor. Alevi ve Şii köylerine ve Şiiler’in kutsal mekanlarına yapılan birçok baskınla, ÖSO katliamcı sicilini her geçen gün daha da kabartıyor.

Savaş sadece Suriye’de sürmüyor!

Suriye’deki iç savaşın körüklenmesi sadece ÖSO tarafından veya Suriye içerisinde gerçekleşmiyor. NATO’nun sürece dahil olmasını sağlayabilmek, Türk halkının Suriye’ye müdahalede desteğini alabilmek için kaos ortamı ülke sınırları içersine taşınıyor. Türkiye-Suriye sınırındaki çatışmalar ile ülke içinde savaşa destek bulmaya çalışan AKP hükümeti, son Reyhanlı patlaması ile istediği ortamı daha da fazla bulmuş durumda. Reyhanlı katliamı, Türk sermaye devletinin bölgesel çıkarları üzerinden körüklediği savaş çığırtkanlığının geldiği boyutları ayrıca ortaya koymaktadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki emperyalist güçler ve işbirlikçi taşeronları Ortadoğu üzerinden bölgesel çıkarları doğrultusunda Suriye’ye yönelik içeriden ve dışarıdan planlarını adım adım hayata geçirmektedirler. ÖSO ise, diğer dinci-gerici çetelerle birlikte Suriye içindeki terör ve kaos ortamını arttırmanın en temel dayanağı durumundadır.

Dünyadan eylemler...

İşsizlik ve yoksulluğa karşı yürüdüler

Roma’da 18 Mayıs günü kitlesel yürüyüş yapıldı. Metal İşçileri Sendikası/FIOM’un çağrısıyla yapılan yürüyüşe 100 bin insan katıldı. Hükümetin işsizlik ve yoksulluğu derinleştiren gerici politikaları protesto edildi. Yürüyüş boyunca, hükümetin sermayenin çıkarlarını temel alan uygulamaları atılan sloganlar ve taşınan pankartlarla protesto edildi.

Otobüs şoförlerinin grevi devam ediyor

14 Mayıs’ta Finlandiya’da başlayan otobüs şoförlerinin grevi devam ediyor. Vantaa işletmesinde çalışan 400 otobüs şoförü, şirketin yapmak istediği vardiya ve çalışma sistemindeki değişikliği kabul etmiyor.

Vantaa şirketi, enerji ve su temini, çevre hizmetleri ve ulaşım alanlarında yatırımları olan Veolia adlı Fransız tekeline ait bir şirkettir.

Opel’de iş bırakma...

21 Mayıs Salı günü öğlen saatlerinde fabrika ana giriş kapısında bir araya gelen 1000 civarında Opel işçisi, General Motors’un işletmeyi kapatma kararına grevle karşılık vermek istedi. İşçilerin genel eğilimi bu yöndeydi ve bunun için dışarı çıktılar. Ne yazık ki, bu yönlü kararlılık yeterli olmadı, işçiler grevi hayata geçiremediler.

İşçiler yaklaşık 4,5 saat dışarda kaldılar. Bu süre zarfında ısrarla İşletme Genel Müdürü’nü basın önünde konuşmaya davet ettiler. Ancak kendilerine bir muhatap bulamadılar. Buna, Fabrika İşçi Temsilciliği’nin kararsızlığı da eklenince, işçiler eylemi bitirmek zorunda kaldılar.

Filistin’de yıkım protestosu

İsrail Beyt El Mahkemesi önünde bir araya gelen köylüler, İsrail’in sekiz Filistin köyünü yıkmaya kararından vazgeçmesini ve bölgedeki yerleşim faaliyetleri konusunda kendi taleplerinin mahkeme tarafından dikkate alınmasını istedi.

16. Pfingstjugendtreffen sona erdi

Festivalin birinci günü katılım zayıftı, fakat ikinci gün, havanın da güzel olmasının etkisiyle daha güçlü bir katılım vardı. Yine, birinci gün kültürel etkinlikler ağırlıklı olarak yapılmıştı. İkinci gün politik içerik daha güçlüydü.

Festivalin en önemli etkinliklerden biri, MLPD başkanı Stefan Engel'in gerçekleştirdiği, çevre sorunu konusundaki sunumuydu. Engel sunumunda, kısaca, ilk elden sorunun mahiyetini ortaya koydu. Çevre kirliliği sorununun insanlık için büyük bir tehdit ve tehlike haline geldiğini belirterek arka planları konusunda açıklamalarda bulundu. Engel, bilimsel anlatımların ardından sorunun nasıl çözüleceği konusuna değindi. Çevre sorununun bir devrim sorunu olduğunu belirterek, bu çerçevede devrimci partilerin sorumluluklarına dikkati çekti. Sorunun her geçen gün daha da yakıcı hal aldığı altını çizdi. Çevre sorunu eksensel bir mücadelenin aracı olacak enternasyonal bir sendika kurma düşüncesi ve yönelimi içinde olduklarını ifade etti.

Dikkate değer etkinliklerden biri de MLPD'nin gençlik örgütü Rebell'in gerçekleştirdiği emperyalist saldırganlık ve savaş ve bunun gençlik üzerindeki etkileri konulu tartışmaydı. Tartışmada, dünyaya egemen olma hırsı ve kavgası çerçevesinde yaşanan, emperyalist güçler arasındaki silahlanma yarışı ve kapitalist hükümetlerce izlenen militarist politikaların ucunun savaşa çıktığına değinildi, bunun faturasının ise en çok gençliğe çıktığı vurgulandı. Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadelenin önemine değinilip, bu konuda gençliğe düşen görev ve sorumluluk belirtildi.

Günün en önemli tartışma toplantısı ise kapatılması hiç gündemden düşmeyen Bochum Opel fabrikası üzerine yapılan toplantıydı. Tartışmaları kalabalık bir kitle izledi. Tartışmalarda hem Opel'in öncü işçileri ve hem de başka fabrika ve işyerlerinde çalışan ileri işçiler oldukça anlamlı değerlendirmeler yaptılar. Opel'in kapatılmasının kesin olduğuna değindiler ve buna karşı kararlı bir greve başvurmanın tek seçenek olduğunu vurguladılar. Opel işçilerinin %76'sının kapatılmaya karşı olduğu bilgisi verildi. Opel işçilerinin çok geniş bir destek ağına sahip olduğu dile getirilen bir diğer husustu.

Söz alan tüm işçiler oldukça kararlıydı ve hepsi de direniş çağrısı yaptılar. Dikkate değer olan, başta Frankfurt-Rüsselsheim Opel işçileri olmak üzere, başka fabrika ve işyerlerinde çalışan işçilerin, Opel işçilerine açık güvenleriydi. Hepsi de Opel'de çalışan sınıf

kardeşlerinin bilinçli ve deneyimli olduğunu, ne yapacaklarını bildiklerini, bunu da 2004 yılındaki direniş sırasında kanıtladıklarını ileri sürdüler. Bu kez mücadelenin daha sert geçeceğini, ama Opel işçilerinin de bu kez daha hazırlıklı olduğuna dikkat çektiler. "Opel işçileri yalnız değil, en başta biz varız ve olası bir greve destek için söz veriyoruz" diyen açıklamalarda bulundular.

Bu tartışma toplantısında MLPD Başkanı Stefan Engel de konuştu. Engel, Bochum Opel işçilerini gerçekten de bilinçli, deneyimli ve güvenilir bulduğunu belirtti. Geline yerde Opel'in kapatılması saldırısına karşı kararlı bir grevin kaçınılmaz olduğunu belirtti. Herkesi Opel'de yapılacak bir grev için hazır olmaya çağırdı.

Ardından, dinleyicilere söz verildi. Katılımcılar tek tek söz aldılar ve kısaca görüşlerini paylaştılar.

Aynı saatlerde çeşitli sahnelerde çeşitli gruplar müzik dinletileri gerçekleştirdi. Festivale katılan parti ve gruplar birbirleriyle görüş alışverişi ve deneyim aktarımı amaçlı görüşmeler yaptılar. İlk günkü gibi kendi çadırlarında çeşitli konularda toplantılar gerçekleştirdiler.

Festivali ziyarete gelenler her festivalde olduğu gibi yemek ve kitap standlarını gezdiler, tartışma toplantılarını izlediler.

Festival, akşam saatlerinde yapılan müzik dinletilerinin ardından sonlandırıldı. Katılımcılar çadırlarını söktüler, bir başka festivalde buluşmak dileğiyle alandan ayrıldılar.

Sınıf devrimcileri olarak ikinci gün festivalde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz bazı etkinlikleri, yeterince organize olunmadığı için gerçekleştiremedik. Bunun dışında iki günü iyi değerlendirdiğimizi söyleyebiliriz. Alanın en canlı ekibiydik. Topluca söylediğimiz devrimci türkü ve marşlarımızla hayli ilgi çektik.

16. Enternasyonal Gençlik Festivali gerek katılım, gerek gerçekleştirilen etkinliklerin niteliği ve gerekse heyecan bakımından geçmiş yıllara göre hayli zayıf geçti. Öte yandan, festival enternasyonal bir festival olduğu halde bu niteliği pek yakalayamadı. Esas olarak festivali organize edenlerin etkinlik aracı olan bir nitelik taşıyor her zaman. Anlaşılmaz biçimde festivalin gerçek niteliğini yakalamak konusunda ciddi ve sonuç alıcı bir çaba sarf edilmiyor.

Yurtdışından komünistler

Büyük ozanımız Nazım Hikmet'i anma etkinliğinde buluşalım!

Birçok değerli insan gibi sağlığında Nazım Hikmet'in de gerek fiziksel olarak, gerekse de savunduğu fikir ve öğretilerinin başına gelmedik şey kalmamıştır. O ömrünün uzun yıllarını sevdalısı olduğu memleketinde, hapishanelerde geçirmiştir. Bununla da kalmamış, dizeleri dahi zincire vurulmak istenmiştir. Bir şiirindeki ifadesiyle; "dünyanın bütün dillerinde okunan kitaplarım Türkiye'mde kendi dilimde yasaklanmıştır."

Sağlığında onu ve fikirlerini en vahşi düşmanlık, en koyu kin, taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılayanlar, ölümünden uzun yıllar sonra onu sözde sahipleniyorlar. Ezilen sınıfları teselli etmek ve onları aldatmak için fikir ve eylemlerinin içeriğini boşaltarak, onu zararsız bir ikon durumuna getirerek, azizleştirmeye, ehlileştirilmeye çalışmışlardır.

Ne var ki bunda başarılı oldukları söylenemez. Zira ne yapsalar da Nazım bu düzenin içine sığmıyor. Nazım'la düzen arasında bir kan uyuşmazlığı ve uzlaşmaz çelişki vardır. Nazım bütün yaşamını "gecelelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen" emeğin dünyasına adamıştır. Yani Nazım tümüyle ezilen sınıflara, bize aittir. Ölümünün 50. yıldönümü vesilesiyle, sizleri büyük şairimiz Nazım Hikmet anısına gerçekleştireceğimiz etkinlikte buluşmaya davet ediyoruz.

Tarih: 2 Haziran – Pazar

Saat: 15.00

Yer: Güneş Tiyatrosu Atölyesi

Rebstoker Str. 49 – 60326 Frankfurt am Main

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

Kaypakkaya Basel'de anıldı

İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 40. yılında Basel'de TKP/ML, MKP, TKİP, MLKP ve FEKAR tarafından gerçekleştirilen ortak yürüyüşle anıldı.

Claraplatz Meydanı'nda 18 Mayıs Cumartesi günü saat 17.00'de toplanan kitleye yönelik Tertip Komitesi adına günün anlam ve önemini içeren Almanca-Türkçe konuşma yapıldı.

Saat 18.30'da eylemin yapılacağı Marktplatz Meydanı'na sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi. Marktplatz Meydanı'na kadar yürüyen kitleye burada komite adına bir kez daha günün anlam ve önemini içeren kısa bir konuşmanın ardından devrim ve komünizm şehitleri şahsında bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Sonrasında eylemin organizasyonunda yer alan örgütlerin konuşmalarına geçildi. İlk konuşmayı yapan TKP/ML temsilcisinin ardından ikinci sözü TKİP temsilcisi aldı. Kaypakkaya'nın tarimizdeki en önemli devrimci önderlerden biri olduğuna dikkat çeken konuşmacı, "Sadece ser verip sır vermediği için değil, o dönem için gerçekten de son derece anlamlı olan belli düşünsel açımlar ve sorgulamalar yapmayı, ideolojik-politik tahliller ortaya koymayı başardığı için önemli bir yeri vardır" dedi.

Daha sonra sözü alan MLKP temsilcisi adlı. Basel ve çevresinde kolektif olarak evlere bildiri bırakmak, kahvelerde, düğün salonlarında bildiri dağıtımı, afiş asılması, kitleye yönelik çağrılarının yapılması şeklinde örgütlenen yürüyüşe yaklaşık 350 kişi katıldı.

Üniversite kampüslerine ÖGB yerine polis...

Üniversiteye kelepçe vurulamaz!

Sonunda bu da oldu! Tayyip Erdoğan ABD gezisi sırasında üniversitelerden özel güvenlikleri çekeceklerini, onun yerine polisleri kampüs alanlarının güvenliği (!) için görevlendireceklerini açıkladı. Böylece her an öğrencileri denetleyen, fişleyen, hak arama eylemlerine azgınca müdahale eden, faşist çeteleri koruyup besleyen polisin kampüslerdeki varlığı meşrulaştırılmış olacak. Şu haliyle bile F tipi cezaevlerinden farkı olmayan üniversitelerin bu uygulamayla dize getirilmesi amaçlanıyor. Üniversitelerin güvenliğini sağlamak adı altında konuşlandırılan, ancak güvenlik dışında her işe yarayan özel güvenliklerin yetmediği düşünülmüş olacak ki, elinde copu, biber gazı; belinde silahıyla polisler kampüslerde kol geçecek.

Neden?

Bu tartışma henüz yeni piyasaya sürüldü. Elbette bu durum tartışılacak/tartıştırılacak ve topluma kanıksatılacak. Asıl önemli soru, düzenin buna neden ihtiyaç duyduğudur. Reyhanlı'da yaşanan patlamanın ardından toplumun dinamik kesimi olan gençliğin emperyalistleri ve onların yerli işbirlikçilerini hedefe çıktığı militan eylemler bu süreci hızlandırmış olabilir mi? Üstelik ülke genelinde, patlamanın ardından gündeme gelen tepkilerin örgütlü bir hal almasında ve eylemli sürece dökülmesinde, gençliğe yönelik azgın polis terörü önemli bir etkendi. Aslında meseleyi yalnızca Reyhanlı'da yaşanan saldırı ve sonrasındaki sürece indirgemek isabetli değil. Hatta düzenin gençliğe yönelik saldırıları, özellikle son eğitim-öğretim döneminde sistematik bir hal alıp pervasızlaşmış olsa da yeni de değil. Sermaye devletinin uzun süredir gündeminde olan bu saldırı için en uygun dönem beklenmiştir. Bu düzen gençliği hep tehdit olarak görmüş ve onun dinamizmini engellemenin yol ve yöntemlerini aramıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından kurulan YÖK'ün misyonu da bu değil midir? Gençliği kontrol altında tutmak, dizginlemek; mücadele eden kesimlerini yok etmek... Dolayısıyla "Neden?" sorusu bu niyette cevabını buluyor.

Üniversite mi, karakol mu?

Mevcut durumda polis, her istediğinde kampüslere girip terör estiriyor denilebilir. Evet, bu durum ne yazık ki böyledir. Ancak polisin saldırıları gayrimeşru iken, polis terörüne, tazyikli suya, gaz bombasına saatlerce direnen üniversiteliler her durumda meşrudur. İşte sermaye devletinin hedef aldığı da bu meşruiyettir. Yeni uygulama ile "Görevini yapmaya çalışan memurlarımıza marjinal gruplar rahat vermiyor" algısı yaratılarak, bunun propagandası yapılabilir. Ki düzen cephesinden, dinci-gerici iktidar partisinin şefleri tarafından yapılan açıklamalar tam da buna işaret ediyor. Bakın, dinci partinin şefi Erdoğan ABD'de gazetecilerin futbolda şiddet ile ilgili yönelttiği soruya ne cevap veriyor: "Kulüpler, federasyon ve medya birlikte çalışsın... Biz de hükümet olarak üstümüze düşeni yaparız. Bir de stadlardan ve üniversiteden özel güvenliği çıkartacağız. Çünkü danışıklı dövüş oluyor. Kulüp yönetimlerinin çıkarları için çalışıyorlar, güvenlik için değil. Onları artık üniversitelerden ve stadlardan çıkaracağız. Yine polis bakacak bu işe." Erdoğan futbolda şiddet ile üniversitelerin bağına nasıl kuruyor anlamak zor. Ancak onun yardımcısı Beşir Atalay bu konu ile ilgili sorulara verdiği yanıtta ağzından baklayı çıkarıyor: "Hükümetimizin öyle bir niyeti var. Hem üniversitelerle ilgili. Biliyorsunuz son dönemde az katılımlı da olsa üniversitemizde bazı öğrenci olayları oldu. Buna asla müsaade etmeyeceğiz. Birilerinin üniversite hayatını böyle uygulamanın nasıl hayata geçirileceğinin sorulması üzerine yasal düzenlemeye ihtiyaç olmadığı söyleyen Atalay, yönetmelik değişiklikleriyle sorunun çözüleceğini de ekliyor.

İşte asıl niyet budur! Üniversitelerde gerçekleşen eylemler "az katılımlı" da olsa iktidar şeflerini korkutmuşa benziyor. Yoksa bu eylemlerin yaygınlaşp kitleleşmesinden mi çekiniyorlar? Suriye'ye savaş açmaya hazırlanan Türk sermaye devletinin iktidar partisi olan, emperyalizmin aktif taşeronu AKP hükümeti, üniversitelerden yükselen anti-emperyalist

mücadeleyi boğmak istiyor. Ve bunu açıkça ilan ediyor. "Ancak bizim çizdiğimiz sınırlar içerisinde siyaset yapabilirsiniz, ötesine geçerseniz izin vermeyiz" diyorlar.

Bunu yalnız üniversitelerde yapmıyorlar üstelik. İnşaat-onarım bahanesiyle Taksim'i 1 Mayıs'a kapatan aynı anlayış, alanın yüzbinlerce insanı kaldıramayacağını, güvenlik için bu tedbiri aldıklarını iddia etmişti. 1 Mayıs'ın ardından Taksim'de gerçekleşen her eyleme azgınca saldırdılar. Taksim'i yasakladılar! Sonra Çağlayan Adliyesi önünde yapılan basın açıklamaları yasaklandı. Adliye önünde yapılan eylemlere de polis azgınca saldırdı. Ülkenin birçok ilinde eylemlerin yasaklanması, gerçekleşen eylemlere yönelik saldırılar da aynı süreçte hız kazandı. Hiçbiri birbirinden bağımsız değil elbette. Bir bütün olarak toplumsal muhalefet susturulmaya-sindirilmeye çalışılıyor. Üniversiteler ise düzen açısından kritik bir noktada duruyor. Bunun için de üniversiteler karakola çevriliyor.

"Polis değil, polisin tüm yetkilerine sahip koruma memuru!"

Bu meselenin yeni olmadığı, uzun süredir devletin gündeminde olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Beşir Atalay'ın açıklamalarının ardından kamuoyundan yükselen tepkiler üzerine konuşan "gençlikten sorumlu bakan" Suat Kılıç, Bakanlar Kurulu'nda konuşulan bu düzenlemenin karara bağlandığını söyledi. "Polis birimleri tamamen toplumsal olaylara yönelik özel eğitimli birimler. Bu konuda daha ciddi, kanunları harfiyen uygulayan, intizamı daha kısa sürede sağlayan ve olaylar yaşanmadan önce gerekli tedbirleri alan bir hizmet ifa edebileceği düşüncesindeyiz" diyen Kılıç, polisin görev alanlarına öğrenci yurtlarının da dâhil edilebileceğini söyledi.

Bir diğer açıklama da öğrenci düşmanı kimliğiyle tanınan Muammer Güler'den geldi. İstanbul Valisi olduğu dönemde uyguladığı polis terörüyle nam kazanan İçişleri Bakanı Güler üniversitelere ÖGB yerine, "koruma memurları"nın atanacağını söyledi. Polis tarafından atanacak olan bu "koruma memurları" polisin sınırsız yetkileriyle kuşatılacak. Polise doğrudan bağlı olacak ve polislerle birlikte çalışacak "koruma memurlarının" kimi-kime karşı koruyacağı ise daha şimdiden belli. Adı her ne olursa olsun, üniversitelere atanacak olan polislerin, öğrencileri fişleyeceği, hak arama eylemlerinin karşısına dikileceği aşikârdır. Ancak bugüne kadar üniversiteleri polise dar eden, devletin kolluk güçlerinin karşısında saatlerce direnen devrimci öğrenciler bu saldırı karşısında da direniş yolunu seçecektir. Bu da tartışmasıdır.

"Zulmün olduğu yerde başkaldırı meşrudur!"

Sermaye devletinin bu dayatması karşısında üniversite kampüslerine sahip çıkmak, polise geçit vermemek gençliğin görevidir. Sermaye devletinin üniversitelere yönelik planlarını elinde patlatmak için kitlesele bir öğrenci tepkisini örgütlemek gerekiyor. Şu haliyle bile düzenleme öğrenci gençliğin gündeminde girmiş ve tepkiye dönüşmüş durumdadır. Aslolan bu tepkiyi eylemli bir hatta dönüştürmektir.

Hiçbir gerçek karanlıkta kalmayacak!

Gerici-faşist bir rejimde eğitim ve sınav sistemi nasıl olabilir ya da böylesi bir düzenden ne beklenebilir? Türkiye gibi bir ülkede böyle bir soruya verilebilecek en iyi yanıtı, yine bu kokuşmuş sistemin yetkili ağzlarından dökülen sözcüklerde bulabiliriz. Düzenbazlık, yalan ve çarpıtmanın sınırsızca kullanıldığı bir kokuşmuşluk içinde bu soruların yanıtını bulmak zor olmasa gerek. Hele ki, boğazına kadar skandallara batmış bir düzende böyle bir ÖSYM başkanı varsa işimiz daha da kolay demektir.

O zaman çok da uzağa gitmeden hafızalarımızı tazeleyelim. KPSS sorularının sızdırılmasından sonra 2011 yılında gerçekleştirilen Yükseköğretime Geçiş Sınavı (YGS) sorularının şifrelenmiş olması nedeniyle kolayca çözüldüğünün ortaya çıkması sermayenin ve dinci-gerici AKP iktidarının "eğitimde dönüşüm" hedefinin fiyasko üzerine kurulduğunu ortaya koymuştu.

Dibine kadar yalana batanlar

Basına dağıtılan soru kitapçığıyla birlikte açığa çıkan bu gerçek, sınav sorularının kimlere servis edildiği sorusuna ve toplumda büyük bir öfke patlamasına neden olmuştu. Skandalın ortaya çıkmasının ardından ülke genelinde kitlesel liseli eylemleri ve boykotlar örgütlenmişti.

AKP hükümetinin kurmayları, ÖSYM başkanı ve "yandaş" medya elbirliğiyle, bu büyük skandalın üstü örtülmeye çalışılmıştı.

ÖSYM başkanı sınava giren öğrencilerin her birinin cevap anahtarı farklı derken, gazetecilerin "yani binlerce farklı cevap anahtarı mı var" sorusuna "hayır öyle bir şey yok" diyebilmişti. Gazetecilerin "bağımsız kurumlarca denetim yapılacak mı?" sorusuna "hayır o bilgiler kamuoyunda paylaşılamaz" biçiminde yanıt veren ÖSYM Başkanı Demir'e dönemin Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu da "araştırmaya gerek yok" diyerek arka çıkmıştı. Hükümet adına konuşan Cemil Çiçek de, "endişe edecek bir şey yok" diyerek halkı avutmaya çalışmıştı.

Bu skandallar zinciri hafızalardaki yerini korurken ÖSYM Başkanı Ali Demir, geçtiğimiz

günlerde yeni bir açıklamada bulunarak şunları söyledi: "Hiçbir olay ÖSYM'de karanlıkta gerçekleşmiyor. Tamamen şeffaf bir yapıda gerçekleştiriliyor". Demir, aynı açıklamasında son iki yılda önemli adımlar attıklarını belirterek şunları söyledi: "Yılda 40'tan fazla sınav yapan ve bu sınavlarda 10 milyona yakın adayı sınava alan ÖSYM, hem sınav takviminde yer alan sınavları uygulamakta hem de sürekli değişim felsefesiyle çalışmasına devam etmektedir."

İpliği pazara çıkmış bir kurumda yaşanan bunca kepezeliğe rağmen dinci-gerici iktidarın himayesinde ÖSYM başkanı sıfatıyla karşımıza çıkmaya cüret eden bu zat, geçmiş yıllarda yaşanan skandallar sanki onun döneminde yaşanmamış gibi büyük bir pişkinlikle açıklamalarını sürdürdü.

Ali Demir gibi bir bürokrattan bu tarz açıklamalar duymak kuşkusuz şaşırtıcı değil. Zira, bunca skandaldan sonra ÖSYM'nin kendini düze çıkarma ve günahlarını affettirme çabasını kutlamak gerekiyor. Bununla da yetinmeyen ÖSYM başkanı, kendi ülkesindeki sınav sistemi iflas etmemiş gibi, hızını alamayarak dünyanın çeşitli ülkelerinde de sınav yapmak istediklerini belirterek, bu yönde de çalışmalarını sürdürdüklerini kaydetti.

Geleceği ve özgürlüğü kazanacağız!

Milyonlarca öğrenciden alınan sınav giriş ücretlerinin büyük bir rant yarattığı, daha iyi bir gelecek umuduyla sınava giren milyonlarca öğrencinin önemli bir bölümünün elendiği bir sınav sisteminde bilimsellik, şeffaflık gibi sözcüklerin ne kadar iğreti durduğu açık.

Her açıdan eşitlikliliklerle dolu, paran kadar eğitim anlayışının hakim olduğu, her adımı gericileştirilen bir eğitim-sınav sisteminde yaşananları işte bu yüzden unutmuyacağız. ÖSYM'nin ve AKP iktidarının eğitimde dönüşüm yalanlarını teşhir etmeye devam edeceğiz.

Şifre skandallarının ardından ülke genelinde sokaklara dökülen liseli gençliğin öfkesini büyütecek, geleceği ve özgürlüğü kendi ellerimizle kuracağız.

Devrimci Liseliler Birliği

Ege Üniversitesi'nde kamp çağrısı

8-14 Temmuz tarihleri arasında yapılacak olan Ekim Gençliği yaz kampının çağruları Ege Üniversitesi'nde başladı. 21 Mayıs'ta sabah saatlerinde üniversitede afiş çalışması yapan Ekim Gençliği okurları öğle arasında kampın çağrısını yapan bildirilerin dağıtımını yaptı.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

"Güvenilir ÖSYM" hayali

ÖSYM Başkanı Prof. Dr. Ali Demir, Marmara Üniversitesi (MÜ) İletişim Fakültesi'nce, Üsküdar Belediyesi Yeni Evlendirme Dairesi restoranında düzenlenen İletişim Buluşmaları-II'de konuştu. Demir,

ÖSYM'nin imajını tazelemek adına yaptığı konuşmada sermaye hükümeti AKP'nin ticari kaygılarını dillendirirken ÖSYM'nin skandallarla dolu geçmişinin üzerinden atladı. Demir konuşmasında gerçek ÖSYM'den kopuk bir hayal ürünü tablosu çizdi.

Demir, Türkiye dışında da sınav yapmak istediklerini belirterek, yeni pazar arayışlarında olduklarını ifade etti.

Demir'in "ÖSYM'de her türlü zorluk ve eleştiriye göze alarak bir değişim süreci başlattıklarını" ifade ederken vurguladığı zorlukların sınava girecekler üzerinde yapılan deneme-yanılma yöntemi olduğunu biliyoruz. Demir, "stratejik plan" içerisinde yapacakları uygulamalara dair somut ifadeler sunmadı ama sınavlara kısa bir süre kala puan hesabı değiştiren pratiklerinden ne yapılabilecekleri tahmin edilebilir.

"Stratejik plan" değişikliklerinden ayrı olarak yöntemde "açık uçlu sınav" denemesi yapacaklarını da açıklayan Demir, ÖSYM'de bugüne kadar hep olduğu gibi değişiklik öncesi eski sistemi yer yer vurdu. Yap-boz tahtasına çevirdikleri sınav sistemi değişikliği öncesinde Demir şu an uygulanan sistem için şunları ifade etti: "Bugüne kadar çoktan seçmeli sistemi uyguladık. Bu çoğu zaman objektif olduğu düşünülen ve kısmen daha kolay bir sınav sistemi. Ancak bu sistemin eğitim ve insan gelişimi açısından da ciddi sıkıntıları olduğu bir gerçek."

Demir konuşmasında ayrıca şunları ifade etti: "Hiçbir olay ÖSYM'de karanlıkta gerçekleşmiyor. Tamamen şeffaf bir yapıda gerçekleştiriliyor. Bu misyon ile varmak istediğimiz yer, yurt içi ve dışında yüzde yüz güvenli, kripto ve e-imzayla çalışan, uluslararası bir bilgi güvenliğine sahip, toplum nezdinde bir kurum oluşturmak."

Konuşma ÖSYM'ye övgüye şeffaflık ve güvenilirlik üzerinden devam ederken, bu söylenenler sadece bir kaç yıllık son pratikleri bile hatırladığında gülünç oluyor. Yanlış puan hesaplamaları, YGS şifre skandalı, ALES'te hatalı soru kitapçığı, KPSS'de kopya gibi ilk elden sıralanabilecek bir liste dahi ÖSYM'nin şeffaf ve güvenilir yapısını gösteriyor.

Ortaya çıkan kopya skandalları sonrası soruşturmayı hızlandırmak yerine inkar politikası izleyen, YGS şifre skandalını açığa çıkaran öğretmenin "basına açıklama yapmaktan" cezalandırılmasını sağlayan ÖSYM güvenilirlik adına baskı ve denetimden başka yol bilmiyor.

Demir, ÖSYM binasının güvenliğinden soruların hazırlanmasına elektronik denetimden "kameralı denetim" uygulamasına kadar konuşmasında güvenlik önlemlerine detaylı yer verirken alınan bunca önleme rağmen oluşan skandallara dair ise tek kelime etmedi.

Gençlik Reyhanlı'nın hesabını soruyor!

İstanbul

Reyhanlı patlamaları sonrası pek çok ilde gençlik savaş politikalarından sorumlu tuttuğu Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu protesto etmek istemiş ancak polis hedef alarak gaz bombası atarak kitleye saldırmıştı.

16 Mayıs'ta da İstanbul'un bir dizi üniversitesinden toplu çıkışlar yapan gençler Dolmabahçe'deki Başbakanlık Ofisi'ne yürüdüler. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ten sloganlarla çıkan ve "Reyhanlı'nın sorumlusu AKP'den hesap soruyoruz!" pankartını açan kitle Tramvay yolundan Dolmabahçe'ye kadar yürüdü.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi önüne gelindiğinde okuldan dövizlerle öğrenciler toplu çıkış yapıp kitleye katıldı. Biraz ilerden de Marmara Üniversitesi öğrencileri pankartlarıyla eyleme dahil oldu. Yürüyüş devam ederken Gümüşsuyu önünde toplanan kol da eyleme katıldı.

Kitle İnönü Stadi'nin önüne yaklaştığında polis barikatıyla karşılaştı. Eyleme izin vermeyeceğini açıklayan polis öğrencilerin yürüme kararlılığı karşısında plastik mermi, biber gazı ve tazyikli suyla

saldırdı. Polis saldırısı karşısında direnen öğrenciler saldırının yoğunlaşması üzerine Fındıklı'ya kadar geri çekildi. Polis gaz bombaları ve plastik mermiyle uzaktan saldırısını sürdürürken TOMA'lardan da gazlı su sıkıldı. Üniversiteler son olarak Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'ne çekildiğinde okul bahçesine gazlı su ve plastik mermi saldırı devam etti. Eylem polis terörü sonunda kitlenin dağılmasıyla sona erdi.

Eskişehir

18 Mayıs'ta Porsuk Bulvarı'nda bir araya gelen ve AKP İl Başkanlığı'na yürüyen üniversite öğrencilerine polis Hamamyolu Caddesi üzerinde biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı.

Saldırı sonrasında üniversiteliler bir süre tramvay yolunu trafiğe kapandı. Üniversiteliler Adalar Migros önünde toplandıktan sonra burada bir basın açıklaması yaptı.

AKP'nin katliamdaki sorumluluğunun belirtildiği açıklamada, katliamın hesabını soracaklarını belirten üniversiteliler polis saldırısını da protesto etti. Açıklamanın ardından öğrenciler eylemi sonlandırdı.

DLB'den bildiri dağıtımı

Devrimci Liseliler Birliği Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde yaşanan katliamın sorumlularını teşhir eden bildiri dağıtımlarını Çekmeköy TOKİ Lisesi ve Mehmetçik Anadolu Lisesi'nde gerçekleştirdi.

DLB'liler akşam saatlerinde Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde Samandıra ve Sarıgazi Ticaret Meslek Lisesi öğrencilerinin okul çıkış saatlerinde dağıtımına devam etti.

DLB'nin kaleme aldığı bildiride Reyhanlı'daki patlamanın ABD emperyalizmi ve taşeronlarının Ortadoğu'da tırmandırdığı savaş ve saldırganlığının bir sonucu olduğu belirtildi.

Ayrıca gençlik cephesinden son günlerde yaşanan protestolara da değinildi, gençlik hesap sormaya çağrıldı.

Üniversitelerde Kaypakkaya anmaları...

KOÜ

DGH, Ekim, Gençliği, SGDF, Genç-Sen, SGD ve YDG'nin örgütlediği eylemde "İbrahim Kaypakkaya onurumuzdur!" şiarlı dövizler taşınarak yürüyüşe başlandı. Sloganlarla sosyal tesislerin önüne gelinerek saygı duruşu gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından okunan basın metninde egemenlerin Kaypakkaya korkusunun dün olduğu gibi bugün de sürdüğüne değinildi. Kaypakkaya şahsında Mayıs ayı şehitleri ve tüm devrim şehitleri birkez daha anılarak mücadeleyi büyütme çağrı yapıldı.

Basın metninin ardından devrimci marş ve türkülerden oluşan müzik dinletisi gerçekleştirilerek eylem sonlandırıldı.

İÜ

Aralarında Ekim Gençliği'nin de bulunduğu devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından yapılan eylemde İbrahim Kaypakkaya ile Mayıs ayında şehit düşen Dörtler ve Haki Karer selamlandı.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden pankart ve bayraklarla çıkan üniversiteliler yolu trafiğe kapatarak Beyazıt Meydanı'ndaki ana kapıya yürüdüler. Yürüyüşte "Katledilişinin 40. yılında İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!" ve "Bu çelik aldığı suyu unutmayacak! İ. Kaypakkaya" pankartları ile "Onu anıyor ve sahipleniyoruz!" şiarlı İbrahim Kaypakkaya fotoğrafları taşındı.

Basın açıklamasında Kaypakkaya'nın mücadelesi anlatıldı. Kaypakkaya'nın ardından Amed zindanında şehit düşen Haki Karer ve Dörtler'in direnişine dikkat çekildi. Açıklamada İbrahim Kaypakkaya anmalarından kaynaklı açılan davalara değinildi.

Eyleme destek veren sanatçı Pınar Aydınlar basın açıklamasının ardından söz alarak konuşma gerçekleştirdi. Anma, konservatuar bölümü öğrencileri ve Pınar Aydınlar'ın birlikte söylediği marşlarla bitti.

Kaypakkaya anıldı!

İstanbul

Kaypakkaya için **Gazi DHF**'nin örgütlediği anma yürüyüşü Eski Karakol'da toplanmasıyla başladı.

"İbrahim Kaypakkaya'yı anmak onurdur!" pankartının taşındığı eylemde Gazi Cemevi'ne kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında "İbrahim Yoldaş" türküsü tüm kitle tarafından söylendi. Yapılan konuşmalarda; İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci kişiliği anlatıldı ve devletin Kaypakkaya'yı anmak isteyenlere uyguladığı terörü teşhir edildi.

Kartal'da Ahmet Şimşek Koleji önünde bir araya gelen kitle meşaleler ve İbrahim Kaypakkaya fotoğrafları taşıdı. "Nerede bir direniş ve mücadele varsa orada Kaypakkaya yaşıyor ve savaşıyor" Partizan imzalı pankartla yürünerek Kartal Meydanı'na gelindi.

Devrim ve komünizm şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu. Partizan'ın örgütlediği eyleme BDS, ESP, SDP de destek verdi.

Gebze

Gebze'de sınıf devrimcileri tarafından yapılan anma programına İbrahim Kaypakkaya ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlandı.

BDS, adına gerçekleştirilen konuşmada, İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci çizgisinin, reformizmden kopuş temellerinin, düzen karşısında alınması gereken tutumun altı çizildi. Dönemi anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Anmada ayrıca müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Ankara

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, gerçekleştirdiği söyleşi ile devrim şehitlerini andı. Söyleşide Türkiye devrim tarihi kısaca özetlendi ve '71 devrimci çıkışı bu tarihin içinde anlamlandırıldı.

Ayrıca, devrimci ve ilerici kurumlar Sakarya Caddesi'ne yürüyerek devrim şehitlerini andılar. Ziya Gökalp Caddesi'nin trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi'ne gelindi ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mamak'ta Mayıs şehitleri Şirintepe Mehtap Pastanesi önünden Tuzluca'yı meydana yapılan yürüyüşle anıldı.

Tuzluca'yı meydana gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından eylemi örgütleyen kurumlar adına ortak basın metni okundu. Basın açıklaması sona erdiğinde Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahneye çıkarak Mayıs şehitleri için yazılmış türküleri

seslendirdi. Ercan Bingöl'ün söylediği Kürtçe türkülerle eylem sonlandırıldı.

İzmir

Partizan ve Demokratik Halklar Federasyonu (DHF) tarafından örgütlenen eylem Basmane Meydanı'ndan Konak Meydanı'na yürüdü. Saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Açıklama bitiriliken bir de müzik dinletisi sunuldu. Eyleme BDS, DHE'nin de aralarında bulunduğu birçok devrimci ve ilerici kurum katıldı.

Bursa

Kaypakkaya, Bursa'da yapılan bir eylemle anıldı. Osmangazi Metro İstasyonu çıkışında başlayan yürüyüş Kent Meydanı'na kadar sürdü. Kent Meydanı'na geldiği zaman ise devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ise basın metninin okunmasına geçildi.

Mersin

Mersin 68'liler Derneği'nin düzenlediği İbrahim Kaypakkaya anması Akdeniz Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi.

68'liler Derneği Başkanı'nın konuşmasıyla başladı. Saygı duruşuyla devam eden anmada İbrahim Kaypakkaya'nın siyasal mücadelesini içeren sinevizyon gösterimi sunuldu. Sinevizyonun ardından konuşmacılar ile birlikte panel gerçekleştirildi.

Konuşmaların ardından program şiir ve müzik dinletisiyle sonlandırıldı.

Çorum

Kaypakkaya, mezarı başında da anıldı. İlerici ve devrimci güçler mezarlık girişine geldiğinde kimlik kontrolü yapılmadan mezarlığa girilemeyeceğini söyleyen jandarmaya, barikatlara yüklenerek cevap verildi.

Anma etkinliği saygı duruşu ile başladı. Ardından basın açıklamasına geçildi. Eylemi örgütleyen kurumlar adına yapılan basın açıklamasının ardından İbrahim Kaypakkaya'nın annesi kısa bir konuşma yaptı. "Söyleyeceğim şey şudur: Burada birçok İbo var. Korkmadan yolumuza devam edin" dedi.

Eylem konuşmaların ardından, marşların okunmasıyla bitirildi.

**Kızıl Bayrak / İstanbul-Gebze-İzmir-
Mersin-Ankara-Bursa**

Taksim'de Kaypakkaya direnişi!

Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya, katledilişinin 40. yıldönümünde Taksim'de yapılan militan eylemle anıldı. BDS, DHE'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici güçler tarafından yapılan anma için Tünel'de toplanılarak Taksim Meydanı'na yürünecekti. Fakat polis bir kez daha azgın terörünü devreye sokarak kitleye saldırdı. Polisin saldırısı sonrası eylem parçalı olarak sürse de fiili-meşru yürüyüşlerle saldırı karşılandı.

Toplanma anından itibaren eylem alanını terörize eden polis Taksim-Karaköy Tüneli kapattı. Tünel alanına yaya girişini de kapatan polis basını da hedef aldı. Saldırı öncesinde çevik kuvvete "gösterilen basını alma" talimatı verildi. Bu ana tanık olan muhabirimiz hedef gösterilerek "fırsatını bulursanız bunu kaçırmayın" dedi.

Tünel'de toplanma sırasında sivil polisler han içinde İbrahim Kaypakkaya dövizlerini taşıyan bir kişiyi gözaltına almaya çalıştı. Handaki faşistlerin de şişe kırıklarıyla linç etmeye çalıştığı eylemciyi kitlenin geri aldığı sırada saldırı başladı. Polis hiçbir uyarı yapmaksızın kitleye gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı.

Kitlenin ağırlıklı bir bölümü Galata üzerinden Taksim'in ara sokaklarına çekildi. Diğer bir kol ise Şişhane üzerinden İstiklal Caddesi'ne yöneldi. İlk saldırının hemen ardından toplanan eylemciler İstiklal Caddesi üzerinden Taksim Meydanı'na yürüdüler. Taksim Meydanı'na ulaşan gruba polis yine azgınca saldırırken bu sırada Galatasaray Lisesi önünden başka bir kol yürüyüşe başlamıştı.

Polisin tüm şiddetine rağmen Taksim eylem alanına dönerken 1.5 saat boyunca İstiklal Caddesi üzerinde yürüyüşler yapıldı. Sloganlarla hem Kaypakkaya anılırken hem de Taksim yasağı protesto edildi.

İkinci ekip Fransız Konsoloslugu önüne kadar geldiğinde burada bir süre sloganlarla kitlenin toplanması için beklendi. Ardından burada bir açıklama yapılarak katledilişinin 40. yılında İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için bu eylemin yapıldığı belirtildi. Aralarında BDS, DHE ve Partizan'ın yer aldığı kitle Taksim Meydanı'na girerken TOMA kitleye arkadan su sıkılmaya başladı. Hemen ardından çevik kuvvet kitleye saldırdı. Polis gözaltı yapmazken yakaladığı eylemcileri linç edercesine şiddet uyguladı. Meydan bölgesinde bir otelin içinde *Ekim Gençliği* okurunun dövülmesini görüntüleyen *Gelecek* gazetesi muhabiri de polis şiddetine uğradı.

Polis eylemde de kitleyi hedef olarak gaz bombası attı. Bir BDS, DHE'li atılan gaz bombasının çarpması üzerine kolundan yaralandı ve Taksim İlyayardı Hastanesi'ne götürüldü. Oradan da Şişli Etfal Hastanesi'ne götürüldüğü öğrenildi. Meydana yürüyen SDP'lilere gaz bombalarıyla yapılan saldırının ardından Tarlabası'na çekildiler. Eylem bu çatışmanın ardından iradi olarak bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Nurhak şehitlerini mücadelemizde yaşatıyoruz!

B. Bahar

“... Devrimci şehitlerin matemini tutacak zamanımız yoktur. Devrimcilerin postunu ucuza satmayacağız.” *

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) militanı üç yiğit devrimciydi. Onlar, yoldaşlarıyla birlikte emperyalizme geçit vermemek için Malatya Kürecik'teki radar üssüne eylem düzenlemek üzere yola çıkmışlardı. Beş gün, beş gece yürüdüler. Mola vermek için Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesinde durduklarında tarih 31 Mayıs 1971'di. Düşman karşısında haykırılan “Teslim olmayacağız!” sesleri bu kez Nurhak dağlarında yankılandı.

Köylüler THKO militanlarını kendilerini haraca kesen eşkıyalar sanmış ve jandarmaya ihbar etmişlerdi. Düşmanın saldırısı karşısında teslim olmadılar, son kurşunlarına kadar çatıştılar. Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga katledildi, diğerleri ise yaralı olarak ele geçirildi. Mayıs ayını kızıl yapan kanlar bu kez Nurhak dağlarında döküldü.

31 Mayıs 1971'de Nurhak'ta şehit düşen Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga'nın ardından 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan korkusuzca idam sehпасına yürüdüler. 18 Mayıs

1973'te İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır zindanında ser verip sır vermedi, işkencede katledildi. İbo'dan tam dört yıl sonra 18 Mayıs 1977'de PKK'nin önder kadrolarından Haki Karer Antep sokaklarında hain bir pusuda katledildi. Haki Karer'den dört yıl sonra da 18 Mayıs 1981'de Dörtler, Haki Karer'in biriken dört olduğunu göstermek için bedenlerini ateşe verdiler. Nurhak şehitleri ve diğerleri Mayıs ayını yiğitlikleri, cesaretleri ve inançları ile kızılaştırdılar.

Üzerinden 42 yıl geçti...

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga tıpkı Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya gibi '71 devrimci kopuşu içerisinde yer alan devrimcilerdi. TİP'in reformist-parlementerist çizgisi, MDD'nin kurtuluş için askeri darbeden medet uman ufku '71 devrimci kopuşu ile aşılmıştı. Bu kopuş örgütsel karşılığını THKP-C, THKO ve TKP-ML'de bulmuştu. Onlar devrim teorisi açısından yetersiz ve kusurlu ideolojik bir bakışa sahip olmalarına rağmen devrime olan inançları ve pratikleriyle kendilerinden sonraki kuşaklara büyük bir devrimci miras bıraktılar.

Nurhak şehitleri devrimci fedakarlıkları, yiğitlikleri ve cesaretleriyle kendilerinden sonra gelen kuşaklara devrimci duruşun nasıl olması gerektiğini göstermeye devam ediyorlar. Katledilmelerinin üzerinden 42 yıl geçmesine rağmen devrime olan inancın canlı kalmasını sağlıyorlar. Aradan geçen zaman düzenin karalamalarla, baskıyla, zorla ve yeri geldiğinde Denizler'e yaptığı gibi içini boşaltma, romantikleştirme hamleleriyle unutturma çabalarına rağmen onları unutturmaya yetmedi.

Onları unutmuyoruz. Ama sadece onların “matemini tutmak”la da yetinmiyoruz. Çünkü tam da Sinan Cemgil'in dediği gibi onların matemini tutmaya vaktimizin olmadığını biliyoruz. Bugün biz sınıf devrimcileri, birileri devrimden kaçıp reformizme sığınırken, birileri “barış” gelecek diye düzenle barışırken Nurhak şehitleri ve tüm devrim şehitlerinin ortaya koyduğu devrimci iradeye sahip çıkıyoruz. Onların anıları belleklerimizde hep canlı kalıyor ve onları devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşatmaya devam ediyoruz. Ve şairin de dediği gibi bir kez daha onlara söz veriyoruz:

*Nurhak sana güneş doğmaz
Uçan kuşlar yuva kurmaz
Dökülen kan, yerde kalmaz
Soracağız hesabını*

* Sinan Cemgil, 23 Eylül 1969'da Mustafa Taylan Özgür'ün İstanbul Üniversitesi'nde katıldığı Öğrenci Birliği Kongresi'ne yapılan saldırıda katledilmesi üzerine Ankara'da Atatürk Anıtı önünde toplanan kalabalığa, aranyor olmasına karşın şöyle seslenmişti: “Bir devrimci kardeşimiz polis kurşunu ile kahpece öldürülmüştür. Devrimci şehitlerin matemini tutacak zamanımız yoktur. Devrimcilerin postunu ucuza satmayacağız.”

Mayıs şehitleri için hack

Sermaye hükümeti AKP'nin eski İçişleri Bakanı ve Ordu Milletvekili İdris Naim Şahin'in resmi internet sitesi Mayıs şehitlerini selamlayan ColdHackers tarafından hacklendi.

İdris Naim Şahin'in idrisnaimshahin.com.tr adresli kişisel internet sitesi çöktürüldü. Siteye Mayıs şehitleri Denizler'ten Dörtler'e, İbrahim Kaypakkaya'dan Haki Karer'e şehitlerin fotoğrafları konyan ColdHackers, ayrıca siteye koyduğu mesajda “Mayıs ayı şehitleri ölümsüzdür!” dedi. Orhan Kotan'ın “Dosta düşmana karşı” şiirinden alıntı yapan ColdHackers “Mayıs ayı şehitleri şahsında Kürt özgürlük hareketi şehitleri ve devrimci mücadelenin şehitlerini rahmet, saygı, minnet ve önemle anıyoruz” dedi.

Kaçırılan ama yitmeyip kalanlara...

H. Eylül

Bir pankarttan koparılmış bez parçası gözbağı yapılmıştır. “Eğil, sola-sağa dön, basamak var, adımını yukarı at, düşeceksin, duvar var çarpma!..” İnfaz mangasının tetiğe basmadan önceki son uyarılarıdır. Ancak bu yönlendirmelerin hiçbiri gerçek değildir. Ama bu ana gelmezden önce; kalabalık insan selinin içinden, ya da tenha bir sokaktan, belki güpegündüz, belki kör karanlıkta beyaz bir Reno’ya ya da beyaz bir Toros’a zorla bindirildikten hemen sonra hikaye başlar. “Kaçırılıyorum, adım... , insanlık onuru işkenceyi yenecek!” Bu an, kaçırılıp bir daha kendisinden haber alınmayanların öyküsünün başlangıcıdır. Ve aslında “anlatılan senin hikayendir” gerçektir.

Sorgucu sorularına cevap alamamış, papaz ustaca oynadığı rolüne rağmen amacına ulaşamamış, işkenceci ise o son seansta bile dozajı tümüyle artırmasına rağmen “adından gayrısını” öğrenememiştir. Aylar, haftalar, günler geçmiş, kaç ekip değişmiş sonuç değişmemiştir. Kalan hayatların önüne ölümle örülen barikat aşılammıştır. Ve nihayet infaz vakti gelmiştir.

Mümkünse son insan sesleri duyulmak istenir. Bir yerlerde bir horozun ötüşü şafağın söktüğünü haber verirken, bir başka yerde korna sesleri işe giden işçileri, ya da günlük koşturmacalar içindeki insanları akla getirir. Hiçbir ses yoksa ve hafif bir rüzgar yüzünü yalıyorsa gecenin en ıssız vaktidir. Yağmur kokusu yoktur, o halde gökyüzü yıldızlarla doludur. Gece, göz bağının arkasından görünür gibi olur. Göz bebeği, göremediği yıldızlara kilitlenmiştir. İnfaz timi panikler, göz bağını iyice sıkarak. Hatırlanır şiirin dizeleri: “İki elinle kapatıp yırttığını yaranın, koynunda yıldız taşırsın. Ama düşer yine de yıldız. Düşeceksen sen de bir akşam alacası, güneş gibi düşmelisin. Ardında binlerce yıldız.”

(1) Sanki çok uzaklardan bir çocuk sesi duyulur. Gözleri bağlı olanın, akli çocukta, çocuğun göremediği güzelliğinde kalır. O gün geldiğinde yaşanılacak eşsiz güzelliklerin miras bırakılacağı çocukları düşünür. İçinden geçen his, kaçırılmadan hemen önce kıvrırcık saçını okşadığı o çocuğu anımsatmaktadır.

Yoldaşları gelir aklına. Sorguda, askıda, elektrik akımı dolaşırken bedeninde o mekanik sesin alkol kokan

nefesıyla homurdanışını düşünür: “Sen burada bunca eziyet çekerken, yoldaşların şimdi...” Gülümsemek ister, yüzüne yapışan kanın derisini nasıl da gerdiğini fark eder. Yüzünün ve tüm bedeninin uyuşması geçmektedir. Gülümsemesi acı yüklü olsa da hayatının en borçsuz anıdır, müthiş huzurludur. Verdiği sözleri tutmuş, başı önüne düşmemiş, yolu yarıda bırakmamıştır.

O tüm bu güzel duyguları bir bayram elbisesi gibi giyinmişken, şimdi bir yerlerde, duvarlara geleceği müjdeleyen umut resmedilmektedir. Ve nedense dağıtılan bir bildiriye sesli sesli okumaya çalışan, yüz çizgilerinin derinliğine yıllarını gömmüş sakallı bir ihtiyar gelir aklına. Sanki yumruğunu sıkarak sevecenlikle uğurlamaktadır onu.

Sonra izlerinden gitmeye çalıştığı yoldaşları gelir aklına. Parmaklarını oynatmaya çabalar, yoklar, hissetmeye çalışır, avuçlarının içi sıcaktır. Yumruğunu tüm gücüyle iyice sıkmaya çalışır, bu sıcaklığın uçup gitmesini engellemek ister.

“Avuçlarında ellerinin gölgesi dolaşan”(2) yoldaşlarını düşünür. Paylaşılan kurşunların ve paylaşılmayan ölümlerin denklemine hiç de karmaşık değildir yaşanılanlar. Yoldaşlığın gösterişsiz sadeliğidir ancak. Şimdi yol diye yürüdüğü ve göremediği şu karanlıkta, birden üzeri gazeteyle örtülü, etrafı kan gölüne dönmüş bir ışıltıya bakar gibi olur. Mermi kovanları sokağa saçılmıştır. Ve doldurulup doldurulup boşaltılan şarjörlerin yankısı mırır kulağını sağır eden. Yoksa şimdiden duyumsaması mıdır, bedenine birazdan saplanacak o mermilerin çığlıklarını?

İşte, az ileride en önde yürüyenleri de görebilmektedir. Başları nasıl da dik ve yolları nasıl da umarsızca adımlamakta, karanlığın üzerine basa basa yürümektedirler. Ne heybetli bir yolculuktur bu. İlerledikçe yeni yeni sesler duyulmakta, yürüyenler çoğalmaktadır. Demir parmaklıkların şangırtısı, slogan sesleri sanki idama yürüyenleri uğurlamaktadır. Mahpushane kokmaktadır her yan. Hapishanenin avlusunda kuruludur darağacı. İdam sehпасı hep devrik durmaktadır.

Islak bir zemine bastığını hisseder. Oluk oluk akan kan sinmiştir sanki her yere. Burası bir hapishanenin

hamamı olmalı. Ölümüne bir direnişin içinden geçer. Ve işte On’lar yürümektedirler: “Hafif uzamıştır tıraşları. Şakaklarında taze bir yara vardır amma gözleri gülerek bakmaktadırlar. Dayandık dememişler, dayanmışlardır.”(3)

Şu hemen önündeki, ölümsüzlüğe son uğurladığın, annesine annem dediğin kavga yoldaşın değil midir? Ve sol yanındakinin bedeni neden bir deri bir kemiktir? Tenindeki bu solgunluk... Nasıl unutulabilir, kaç mevsim devrilmiştir, aç susuz! Alnında ki o kızıl bant hiç solmamıştır hala.

Yoldaşları gelir aklına! Yalansız, hilesiz yaşanmışlıklar, yokluğun bölüşülüp umudun büyütülmesi gelir aklına. Vedasız ayrılıklar, tesadüf kavuşmalar ve asla unutmayışlar gelir.

Fabrika önünde dava kardeşi direniş çadırını kurmuştur, çayını demlerken yanından geçer. Gece vardiyasında yoldaşı, gözleri tetikte günler öncesinden hazırlığı yapılan grevin düşlerine dalmaktadır. Yeni başlayan korsan bir gösterinin tam ortasından geçerken hiç kimse duymadan o da katılır söylenen marşlara.

Sevdikleri gelir aklına! Anlatamadıkları yarım kalan bir mektup gibidir. Ne çok şey vardır henüz söylenmemiş olan. Sığdıramadığı her şeyi bir çırpıda anlatabilseydi keşke. Annesi gelir aklına, bütün annelerin ismi Berfo’dur şimdi. Yüzüne vuran serinlik son kez çıktığı evin hep açık kalan kapısından gelmektedir. Bilir, hep geleceği gibi bekleneciktir yıllarca. Meçhule yapılan bu yolculuktan yıllar sonraya yorgun ve yaşlı bir anne sesi kalacaktır: “Hiç değilse oğlumun kemikleriyle gömün beni.”

Ve vakit gelmiştir. Yürürlükte olan “gece ve sis kararname”dir.(4) Bundan sonrası da elbette başkaları tarafından anlatılmaya devam edilecektir. Saçlarına yıldız düşmüş annelerin ellerindeki resimler, mutlaka cellatlar için de kabus olacaktır.(5)

“Anlatılan senin hikayendir.” Ne bir asit kuyusunda, ne bir garnizon bahçesinde, ne bir şeytan üçgeninde (6), ne de bir kimsesizler mezarlığında son bulmuştur. Sende yaşadıkça da sürmeye devam edecektir.

Dipnot:

1) Nevzat Çelik

2) Nazım Hikmet

3) Nazım Hikmet

4) Zorla kaybetmenin bir devlet yöntemi olarak kullanımına ilişkin Nazi rejiminin 1941’de yürürlüğe koyduğu Gece ve Sis Kararnamesi

5) Öldürdükleri insanların birçoğunun slogan attığını, geri adım atmadıklarını, bu yüzden de bu insanlara hayranlık duyduğunu söyleyen kontrgerilla tetikçisi Ayhan Çarkin, Hüsamettin Yaman ve Soner Gül olayını şöyle itiraf etmektedir: “Yere çömeldiler. Tam tetiği düşürecekimizde ‘İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!’ diye slogan attılar.” Çarkin, işkencede öldürülen Ayhan Efeoğlu’nun katlini de şöyle anlatıyor: “O dönem çok patlayıcı imha ederdik öyle bir paket sandım. Bir açtık içinden insan çıktı sonra Cumartesi Anneleri’nin elinde fotoğrafını görünce gömdüğümüz kişinin o olduğunu anladım, mahvoldum. Öldürdüğümüz insanların fotoğraflarını taşıyorlardı. Yaman ve Gül ile Efeoğlu’nu öldürdüğümüzü bu fotoğrafları görünce anladım.” Cumartesi Anneleri’nin eylemlerini uzaktan izleyen Çarkin, Cumartesi Anneleri’nin rüyalarına girdiğini de söylemektedir.

6) Adapazarı-İzmit-Sapanca bölgesine verilen isim. Bu bölgede kontr-gerilla tarafından 1993-96 yılları arasında sayısız faali meçhul cinayet işlenmiştir.

Düzenin ÇED aldatmacası...

Tek güvence emekçilerin toprağına, çevresine sahip çıkmasıdır!

Çevre Etki Değerlendirme (ÇED), son haftalarda yasadaki değişikliklerle bir dizi inşaata kazandırılan muafiyet üzerinden gündeme geldi. Sermaye hükümeti AKP'nin rant için dönüşüme ağırlık verdiği bir dönemde kapsamlı inşaat projelerinin çevreye olan etkisi değerlendirmeden muaf tutulacak.

ÇED'den muafiyeti tartışanlar öncelikle ÇED raporlarının nasıl gündeme geldiğini tekrar incelemelidir. ÇED, düzenin demokrasi ve emekçilerin yönetime katılması gibi bu sistemde kağıt üstünde kalan kavramların altını doldurmak için oluşturulmuş bir kurum. Fakat yapısı gereği ÇED, sermayenin çıkarlarına ters kararlar alma ihtimalini taşıdığı için patronlar tarafından rahatsızlıkla karşılanarak ve üzerinde çeşitli düzenlemelere gidilerek pasifize edildiğini görmek gerekiyor.

ÇED'in Türkiye'de yürürlüğe girdiği tarih 1993 Şubatı'dır. "Sürdürülebilir kalkınma hedefleri" için çerçevesi çizilmiş ÇED'ler bugüne kadar sermaye düzeninin peşkeş ve rant projeleri için emekçileri "ikna odaları" işlevi görüyordu. Fakat özellikle son on yıllık süreçte ÇED karşısında emekçilerin daha fazla tepki göstermesi nedeniyle ÇED, fiilen işlemez, doğru tanımla düzenin ihtiyacına yanıt veremez bir hal aldı.

Çevre Etki Değerlendirme Raporları'nın son 10 yıllık verilerine bakıldığında torba yasayla çıkan ÇED muafiyetinden önce de ÇED'in uygulanmadığı ortaya çıktı.

Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edilen torba yasayla 23 Haziran 1997'den önce yatırım programına alınan ve ihale sürecine girilerek üretimine başlayan projeler, bunların gerçekleştirilmesi için zorunlu olan yapılar ÇED kapsamı dışına çıkarılmıştı. Fakat son 10 yıllık ÇED verileri "ÇED gerekli değildir" kararlarıyla zaten muaf tuluyordu. 10 yılda 39 bin projeye "ÇED gerekli değildir" kararı verilirken sadece 516 proje için "ÇED gereklidir" dendi.

ÇED raporları, sermayenin çıkarlarına uygun şekillenmesine rağmen bu teatral prosedürü bile çok gören sermayedarlar yollarını düzlemek için muafiyet istiyorlardı.

Maden Kanunu'nda 2004 yılında yapılan değişiklik sayesinde taş ocakları Çevre Etki Değerlendirme sürecinden muaf tutuldu Bu süreç ile birlikte

Türkiye'nin orman alanları taş ocağı yuvasına dönüştü. Ormanlar yok edilirken, son 11 yılda 85 bin taş ocağı ruhsatı verildi. Bu arada hukuksuzluk, maden ruhsatı verilen bir çok taş ocağı ile devam ettirildi. Maden ocağı ruhsatının avantajlarını kullanan taş ocağı sahipleri böylece rahatlıkla alanlarda ağaç kesimi yapabiliyor. Ayrıca taş ocakları rahat taş parçalamak için patlayıcılar kullandığından yeraltı su kaynaklarına zarar veriyor. Yolların bozulması, çıkan tozun alandaki etkisi de taş ocaklarının özellikle köylere yakın olduğunda en çok vurgulanan sıkıntıları. Fakat alınan ruhsatlar ve ÇED muafiyeti emekçilerin önüne yasal barikat oluşturuyor.

Bu süreçte Danıştay 14. Dairesi'nin Çevre Mühendisleri Odası'nın başvurusu ile muafiyete dair aldığı karar bir nebze olsun sermaye güçlerini yavaşlatmıştı. Danıştay 14. Dairesi 1984 Tokyo Konferansı'na atıfta bulunarak aldığı kararda şunlar var: "İktisadi büyümede sadece iktisadi gelişme göstergeleri değil, aynı zamanda tabii kaynakların korunması, hastalıklarla mücadele edilmesi, kültür miraslarının korunması gibi konularla da ilgilenilmelidir".

Kararda ayrıca çevre talanı için yapılan hukuksuzluk şöyle işaret edilmişti: "Çevre Kanunu üzerinden otuz yıl, ilk yönetmeliğin de 20 yıl civarı bir zaman geçmiş olması ve aradan geçen süre içinde yatırıma başlanmamış projelere yeniden ve tekrar ÇED sürecinden belli süreyle muafiyet sağlayan düzenlemenin çevrenin korunması ilkesi açısından hukuki bir dayanağı bulunmamaktadır".

Bir taşla iki kuş

Yargının yarattığı engeli aşmak için hemen harekete geçen sermaye hükümeti, 16 Nisan günü Resmi Gazete'de ÇED Yönetmeliği'ndeki muafiyeti kapsayan Geçici 3. madde değişikliğini yayımladı. Bu değişikliğe göre 3. Köprü, Gebze-İzmir otoban yolu, Sinop ve Akkuyu nükleer santralleri, Hasankeyf gibi uygulamalara ÇED muafiyeti yeniden getirildi. ÇED Yönetmeliği'nde daha önce sermayenin hedefleri doğrultusunda "Kapsam Dışı Projeler" başlığı eklenmişti. Bu maddeyle '93'ten önce planlanan yatırımlara ÇED muafiyeti verilmişti. Çevre Mühendisleri Odası bu projelere kalkan olan maddeyi yargıya taşıdı. 27 Ocak 2011 tarihinde, Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu, itirazı kabul etti. Yönetmeliğin yürütmesi durduruldu. Fakat sermaye hükümeti bu yargı engelini de yaptığı son değişiklikle tekrar aştı. Hatta bu vesile ile yapılan değişiklik diğer projeler için de fırsata çevrilerek 1993 ve öncesinde proje kapsamına alınmış tüm projelere de bu muafiyet hakkını verdi. Muafiyet hakkı 2015 yılına kadar uzadığı düşünüldüğünde ortaya çıkan ayrıcalık daha da netleşiyor.

ÇED sınırlı ve fiilen işlevsiz kılınmasına, aynı anlama gelmek üzere sermayedarlar için muafiyet yaratmasına rağmen yasadaki değişikliğin nedenini de görmek gerekiyor. Sermaye, muafiyet ile hem kangrene dönen ÇED uygulamasından kurtulurken hem de emekçilerin tepkilerini yansıttığı projelerin yer yer uygulamasını boşa düşüren bir alan temizleniyor. Bu yolla rant için hızlandırılan doğa katliamında her türlü engel temizlenmek isteniyor.

Bunun için ÇED muafiyeti bugün patronlar için elzem bir ihtiyaç halini almıştır. Bir dizi yargı kararıyla durdurulan, çalışması yavaşlayan projeler olduğu düşünüldüğünde önümüzdeki süreç artık dizginless bir yıkım ve talan süreci olacaktır.

Sermaye hükümeti ve patronların bu engelsiz yağma dönemi karşısında tek güvence emekçilerin toprağına, çevresine sahip çıkan mücadelesi olabilir. Yasalarda muaf olsun olmasın ÇED kararlarını alırken asıl basınç eylem yapan emekçilerin mücadelesiydi. Bu yanıyla yakın süreçteki ÇED toplantılarını basan, şantiye önlerinde eylem yapan, kepçe ve dozerlerin alana ulaşmasını engelleyen fiili-meşru eylemler bundan sonrası için de yapılması gerekeni işaret ediyor.

Artvin'de iş cinayeti

19 Mayıs günü Artvin'in Yusufeli ilçesinde Doğuş Grubu tarafından yaptırılan Artvin Baraj inşaatında çalışan Uğur Bozar isimli işçi "iş kazası" sonucu hayatını kaybetti.

Artvin Barajı inşaatında konkasör tesislerinde çalışan Uğur Bozar, Yusufeli Narlık mevkiindeki şantiyede geçirdiği "iş kazası" sonucu ağır yaralandı.

İnşaat alanına gelen ambulanstaki sağlık ekibi ağır yaralı olan Uğur Bozar'a ilk müdahaleyi yaptı. Ambulansa alınan Bozar'ın Artvin Devlet Hastanesi'ne götürüldüğünde çoktan öldüğü öğrenildi.

Artvin HES projesinde son 3 yıl içinde bu 4. iş cinayeti. HES projeleri doğa katliamı olduğu kadar işçilerin de canlarını alıyor. Sermayenin kar hırsıyla projeleri hızlandırmak adına hiçbir önlem alınmaksızın sürdürülen inşaatlar birçok işçinin hayatına mal oldu.

Mücadele Postası

Gazi'de çetelere karşı yürüyüş

19 Mayıs günü, Gazi'de yer alan Demokratik Haklar Derneği'ne uyuşturucu satışı yapan çetelerin saldırısı dernekte yapılan basın toplantısı ve yürüyüşle tepki gösterildi. 20 Mayıs günü yapılan basın toplantısında DHF temsilcileri yaptıkları konuşmalarda, Gazi Mahallesi'nin devrimci kimliğinin bilinerek halk üzerine baskı kurulmaya çalışıldığını açıkladılar. Derneğin yakılması girişimine halkın tepki göstererek çetecilerin uzaklaştırıldığı belirtilen açıklamada, bu saldırılarla halk üzerinde korku atmosferi yaratılmaya çalışıldığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından toplantı sonlandırıldı. Basın toplantısına; BDSP, Halk Cephesi, Partizan, ESP, TKP, Halkevi, SDP de katılarak destek verdi.

21 Mayıs akşamı AKA-DER, BDP, BDSP, DHF, DEVRİMCİ HAREKET, ESP, HALKEVLERİ, HDK, PARTİZAN, SDP, SYKP ve TKP'nin çağrısıyla Heykel

Parkı'nda toplanan yüzlerce kişi "Gazi'yi çetelere teslim etmeyeceğiz!" pankartı açarak Gazi Cemevi'ne yürüdü.

Kitlenin Cemevi'ne gelmesiyle kurumlar adına basın açıklaması okundu. Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Özellikle siyasi kurumları, polisiyle giremediği ve hâkim olmadığı semtlerde devrimci, ilerici kültürü parçalamak için yozlaştırma politikasına başvuran gerici sistem, bu bölgelerde hedef aldığı çeteci grupları kirli ilişkiler ağı içerisinde güçlendirerek, halka ve devrimci kurumlara yönelik saldırılarında maşa olarak kullanıyor. 19 Mayıs günü gerçekleşen silahlı çete saldırısı tüm devrimci, demokratik, politik güçlere yapılmış bir saldırdır."

Eyleme Mücadele Birliği, PDD, EMEP ve Halk Cephesi destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP

Tutuklu KESK'liler selamlandı

Tramvay Durağı'nda yapılan oturma eylemine, KESK üye ve yöneticileri ile tutuklu KESK'lilerin aileleri katıldı. Tutukluların resimleri ile KESK flamalarının taşındığı eylemde "Hiçbir baskı ve operasyon emekçilerin sesi KESK'i yıldıramayacaktır" pankartı açıldı.

Tutukluların gönderdiği mektupların okunduğu eylemde, Çav Bella ve Gündoğdu marşı hep birlikte söylendi. Sloganlarla ve alkışlarla eylem sürdürüldü.

Tutuklu BES İstanbul 1 Nolu Şube Örgütlenme Sekreteri Ejder Erbulan'ın eşi, SES Bakırköy İşyeri Temsilcisi Ebru Erbulan bir konuşma yaptı. Erbulan, sendikanın yaptığı eylemlerin ve bu eylemlere katılmanın suç olarak gösterilmeye çalışıldığını vurguladı. Erbulan, devlet yetkililerine seslenerek, 4 yıldır terör örgütü olarak suçlanarak basılan KESK'in ve yargılanan yöneticilerinin, "Akil İnsanlar Komisyonu"na neden alındığını sordu ve artık kendilerine nasıl yaklaşıldığının netleştirilmesi çağrısında bulundu.

Ardından KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Kadri Kılıcı açıklamayı okudu. Sürekli olarak yapılan baskınlara dikkat çekilen açıklamada, KESK'in itibarsızlaştırılarak, etkisiz hale getirilmeye çalışıldığına işaret edildi.

Açıklama, tutuklu KESK'lilerin serbest bırakılması talep edilerek bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Taksim yasağını tanımıyoruz!"

1 Mayıs'ın ardından Taksim'i tüm eylemlere kapatan sermaye devleti, şimdiye kadar yapılmak istenen tüm eylemlere azgınca saldırdı. İstiklal Caddesi ve ara sokaklarından gaz bulutu eksik olmadı. Tazyikli su nedeniyle yerler hiç kurumadı.

Yasağa rağmen defalarca Taksim'de eylem yapan, polis saldırısına militan yanıt veren devrimci ve ilerici kurumlar da Taksim yasağını tanımadıklarını duyurdular. Kurumlar adına yapılan ortak çağrıda, Taksim yasağını tanımayan herkes 25 Mayıs Cumartesi günü Taksim'da yapılacak eyleme davet edildi.

"Baskılarınız yasaklarınız sökmeyecek! Taksim yasağını tanımıyoruz! Taksim yasağını tanımayan herkesi eyleme davet ediyoruz!" ifadeleri ile duyurusu yapılan eylem için bilgiler şöyle:

Tarih: 25 Mayıs 2013

Saat: 19:00

Toplanma yeri: İstiklal Caddesi Atlas Pasajı Önü

Örgütleyici kurumlar:

Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Devrimci İşçi Hareketi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Kazova İşçileri, Mücadele Birliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga katledilişlerinin 42. yılında...

Devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar!

